

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

This is not a fairytale...

DARK PRINCE

a bratva academy romance

JAGGER COLE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIK PRENS

KARANLIK BİR BRATVA AKADEMİ ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Dark Prince
Jagger Cole © 2021
Tüm hakları
saklıdır.

Kapak Plan 9 Book Design | Fotoğraf Jamie Booth | Modelleme Andrew
England

Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Karanlık Prens
Çalma Listesi
Özel Bir Hediye
Tetikleyici Uyarı

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz

Çok Yakında

Vahşi Varis Önizlemesi

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Önizleme Ayrıca Jagger Cole

tarafından

Yazar Hakkında

KARANLIK PRENS

Bu bir peri masalı değil.

Cam ayakkabı yok, sadece kırıkları var. Beyaz atlı prens kötü adamdır ve sonsuza dek mutlu yaşamak bir efsanedir.

Ama şimdi, bir tane inşa etmem gerekiyor.

Ben, sahte prenses, sahte bir mutlu sonla, anti-Prens Charming'in kendisine.

Soğuk güzel, acımasız ve bir suç imparatorluğunun varisi. Misha Tsavakov benden nefret ediyor, ama bir bedel karşılığında benim uydurma prensim olacak:

Her şeyimi.

Artık ona aidim. Sınır yok. Merhamet yok. Ve bu laneti sona erdirmek için gece yarısından önce öpüşmek yok. Aslında hiç öpüşmek yok.

Derinlere indikçe, bu dikenli labirent daha karanlık ve dolambaçlı bir hal alıyor. Çıkış yolu yok. Ama ne kadar çok savaşırsam, o kadar çok çıkış yolu istemiyor olabilirim.

Gerçek ya da değil, masallarla ilgili kimsenin sizi uyarmadığı bir şey var:

Cam terlikleri giydiğinizde, dikkatli olsanız iyi edersiniz.

Yoksa kanayacaksın.

Bu bağımsız, ekstra öfkeli Bratva akademi romantizmi, kindle'ınızı buharda bırakmayı garanti ediyor. Oxford Hills Akademisi'nin engerek yuvasına adım atın ve Bratva krallarının ve oligarklarının Vahşi Varisleri ile tanışın.

Kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve sonsuza dek mutlu bir son.

OYUN LİSTESİ

Joke's On You - Charlotte Lawrence

Smile - Wolf Alice

Gold - Chet Faker

Hush - The Marías

Bullet With Butterfly Wings - The Smashing Pumpkins

Play With Fire (feat. Yacht Money) - Sam Tinnesz

State Lines - Novo Amor

Vertigo - Alice Merton

Contaminated - BANKS

Shrike - Hozier

Lütfen Henüz Gitmeyin - Holly Humberstone

The Night We Met (feat Phoebe Bridgers) - Lord Huron

The Angel of 8th Ave. - Gang of Youths

Bu ve diğer kitap çalma listelerini bulmak için Spotify'da

"Jagger Cole" araması yapın!

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Kaydolun
Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap geçmiş travma ve istismara dair grafik betimlemeler içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

PROLOGUE

MISHA

DÜNYA YANIYOR.

Önümdeki devasa alevlerin sıcaklığı cehennem dalgaları gibi üzerime geliyor. Derim zonkluyor. Burun deliklerim ve gözlerim dumanla yanıyor. Sıcaklık kara kalbimdeki iblisleri ve şeytanları temizlerken vücudumu kaplayan mürekkep ve yara izlerinden ter damlıyor.

Kanla yapış yapış olmuş ellerim yumruk oluyor. Kavurucu siyah duman üzerimde dalgalanırken dudaklarım ölüm maskesi sırtışıyla geriye çekiliyor. Ama gözümü kırpmıyorum. Geri adım atmıyorum ya da yanmaktan çekinmiyorum. Bugün ürkmüyorum. İzliyorum ve yıkımı içime çekiyorum. Bu katartik. Bu bir terapi.

Bu, sayamayacağım kadar çok yanışın intikamı.

Keresteler çatırdıyor ve kıvılcım yağmuruna tutuluyor. Çatı sarkmaya ve çökmeye başlıyor. Bu ateşi, gençliğimin işkencelerine, bu gecenin karanlığında ölümün yalnız bir titreşimi olarak hayal ediyorum, tek tanığı benim.

Avucumda sıcak duran altın kaplama çakmağa bakıyorum. Gözlerim kazınmış baş harflerin üzerinde geziniyor.

Kükreyen alevlere bakıyorum. Elimi bir savuruyorum ve o da yarattığı ateşe, ait olduğu geçmişe gidiyor.

Tam daire. Ouroboros. Kendi kuyruğunu yiyen yılan.

Bir duvar çöküyor ve aniden devasa, geniş malikanenin bir bölümü baş döndürücü bir kıvılcım yağmuru ve dönen korlar içinde kendi üzerine çöküyor.

Tabuta bir çivi daha. Mezara bir kürek toprak daha.

Ama bu bir yas değil. Bu bir veda değil. Bu bir arınma. Bu zehiri kesip atmak. On yılı aşkın bir süredir devam eden bir hayatın düzeltilmesi.

Ciğerlerimi yakıp kavuran siyah ve keskin dumanı içime çektiğimde, özgürlüğü soluyorum. Kükreyen cehenneme baktığımda onu görüyorum.

İşkencemin aracı ve zincirlerimin kırıcısı. Tetiği çeken parmak ve beni geri getiren yumuşak dokunuş. Cehennemim ve kurtuluşum.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum, geçmişimin közlerinin geceye yükselişini izliyorum. Tıslayan bir lanet ve fısıldanan bir veda. Babam için. Annem için. Şeytanlarım ve iblislerim için. Her şeyi başlatan ve her şeyi yerle bir eden kız için.

Bu benim için. Ama aynı zamanda onun için, uğruna köşkleri yakacağım kişi için. Krallıklar. İmparatorluklar.

Dünya.

Bırak hepsi yansın.

Ama asla yeterli olmayacak.

Bu yüzden burada tek başıma duruyorum, kendi yarattığım ateş tarafından tüketiliyorum. Külün efendisi. Bir yıkım imparatoru. Karanlık bir prens. Geceye bakan yalnız bir aslan.

Ölümler ve lanetliler kükrediğimi duysun.

Boğazımdan aşağı süzülen tekilanın yakıcılığı karşısında NEREDEYSE BOĞULACAKTIM. Sıkışarak kapanan gözlerim sulanıyor. Ama burnumdan nefes alıyorum ve onları tekrar açmadan önce başımı dik tutuyorum.

Kaç numaralı içki olduğunu unuttum. Bu kötüye işaret olmalı. Ama aslında benim burada olmam bile en büyük kırmızı bayrak. "Bela", "tehlike" diye bağırان bir neon tabela.

"Sırtını duvara yaslamış deli kız serbest. Dikkatli olun."

Neredeyse hiç içmem. O zaman bile güzel bir akşam yemeğinde bir kadeh şarap. Bir okul partisinde şarap soğutucuları, fıçı bira ve bir avuç tekila shot değil. Aslında bunun benim ilk okul partim olması yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyor.

Boğazımdaki tekila yanığını nihayet temizlediğimde, etrafımdaki partiye bakıyorum. Müzik, lüks malikânede sanki bir kulüpteymişiz gibi bangır bangır çalıyor; dansçılardan oluşan, dönüp duran, gıcırdayan bir kalabalık da cabası. Açıkçası, ben

Bu gibi partilerde acemi statüsünde olanlar azınlıktadır.

Odanın diğer ucunda, OHA futbol takımının yıldız oyuncularını olan üç erkek, iki kız önlerinde öpüşürken tezahürat yapıyor. Oturma odasındaki bir grup, sehpanın karşısındaki aynadan kokain olduğu belli olan bir şey çekiyor.

Havuz alanına açılan çift kapının ardında, üstsüz bir kız jakuzide bir adamın kucağına oturmuş, açıkça onunla sevişiyor.

Saf hedonizm. Sanki lanet bir Roma seks partisinin ortasındaymışım gibi.

Benim -kitap delisi, içki içmeyen, uyuşturucu kullanmayan, jakuzide sevişmeyen- buradaki ortamıma yabancı olduğumu söylemek yüzyılın en hafif tabiridir.

Karşımdaki mutfak tezgâhında hararetle konuşan iki kız birden başlarını kaldırıyor. Sanki on dakikadır burada durup tek başıma içiyor olmama rağmen beni ilk kez fark etmiş gibiler. İlki, Cora Laurent adında güzel bir kız, sanki burada bulunmam bile onu rahatsız ediyormuş gibi burnunu kırıştırıyor.

Ama ben bu bakışa alışkınım. Aslında, Oxford Hills Academy'de bir yıldan uzun bir süredir bu bakışla uğraşıyorum. Bu bakışlar bana sürekli iki şeyi hatırlatıyor: Ben bu insanlar gibi değilim. Ve buraya ait değilim.

Geçen yıl, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinin çocuklarına hitap eden dünyanın en iyi özel okulu olan prestijli OHA'ya ilk geldiğimde beni etkiledi. OHA'nın

Kıçımda gümüş kaşıkla doğmadığım için küçümseyici bakışlar. Küçümseme, sanki burada bulunarak tüm mekanı aşağı çekiyormuşum gibi.

Ama bunu aştım. Beni sevmeleri için böyle insanlara ihtiyacım yok. Benim de onlar gibi olmaya ihtiyacım yok. Aslında, onlara hiç benzememeyi tercih ederim.

Cora arkadaşına, İngiltere'de milyarlarca dolarlık bir market zincirinin varisi olan Ainsley Hendershire adında aşağılık, züppe bir kaltağa dönmeden önce benimle alay ediyor. O da tıpkı Cora gibi: dışı güzel, içi zehir.

"Aman Tanrım, Prenses Günlükleri, burada ne işin var?"

Ve tabii ki, her zaman var olan lakap. Geçen yıl, bu beni etkiledi. Yeni olmak ve sıfır arkadaşına sahip olmak pek yardımcı olmadı. Ama o bir yıl önceki bendim. Şimdiki ben sadece gözlerimi deviriyor.

Ama cidden, daha iyi bir lakap bul.

Prenses Günlükleri. Aptal film gibi. Üç yıl önce bir hiçtim. Öğretmen annemle Kuzey Londra'da tek odalı bir dairede yaşıyordum, okuldaki en iyi notlarımın üzerine iki işte çalışıyordum, böylece ışıkları açık tutabiliyorduk.

Sonra annem, tüm hayatını değiştiren bir çekilişte tek bir gemi seyahati bileti kazandı. Ve benimkini de. Ama o g e m i yolculuğuna hiç çıkmadı bile. Limanda denize düştü.

Bir yattaki yakışıklı bir adam tarafından kurtarıldı ve o adamın küçük Bavyera ülkesi Luxlordia'nın Kralı olduğu ortaya çıktı.

Bir yıl sonra evlendiler ve ben de resmen bir prenses oldum. Ancak bu okulu dolduran züppe elitlerin gözünde ben asla "gerçek" bir prenses değildim. Ben bir sahtekârdım. Bir sahtekâr. Onların kutsal salonlarına kandırılarak girmiş bir gaspçıydım.

Bana kalırsa, Cora Laurent'lar ve Ainsley Hendershire'lar parmaklarının ucunda oturabilirler.

"Burada ne işin var, Prenses Günlükleri?" Ainsley alay ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu harika bir soru. İçki içmek bana göre değil. Partiler bana göre değil. Peki buradaki partilerde, OHA kampüsündeki en kötü şöhretli, hedonist yerde içmek? Bu çifte darbe.

Burada hiç olmamalıyım. Ama bu gece, ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini umursamayı bırakmaya karar verdim. Daha doğrusu, "yapmam gerekeni" yapmakla ilgili kırılma noktama ulaştım.

Açıkçası, annemin bir kraliçe olması ve gerçek bir şatoda yaşaması ve benim dünyanın en prestijli okulunda olmam, annenizin yatağı yerine geçen kanepede üç günlük makarna ve peynir yemekten çok daha iyi. Ve bu düşünceleri düşünmek bile kendimi o kadar nankör hissetmeme neden oluyor ki kendimi tokatlamak istiyorum.

Ama gerçek şu ki, son bir iki yıldır çok şeye katlandım. Eski hayatımı seviyordum. O boktan yüksek apartmandaki arkadaşlarımı seviyordum. Televizyonumuz ya da kablosuz internetimiz olmadığı için oynadığım kirli parkı seviyordum. zerinde hala "SSCB" yazan haritaların olduğu eski, berbat okulumu seviyordum.

Ama o hayatı terk ettim. Arkadaşlarımı ve bildiğim yerleri terk ettim. Bitirme dersleri ve balo salonu dansı dersleriyle dolu bir hayatın içine itildim; tüm bunlar, yılanlarla dolu bir engerek yuvası da olabilecek kibirli, elitist bir okula itilirken oldu.

Artık haberlerdeyim. Gazeteler alışverişe gittiğimde tayt seçimimi eleştiriyor. Oxford Hills dünyası yeterince yılan çukuru değilse, annem ve üvey babamın mahkemesinin perde arkasında devam eden Game-of-Thrones tarzı dramanın mutlak çılgınlığı var.

Kim kiminle yatıyor. Kim Kral'la "birlikte", kim amcasının yönettiği ve iktidarı paylaşan parlamentoyla "birlikte".

Ve yeni prenses kiminle evleniyor, çünkü bunu yapmak onun kraliyet görevi ve bunu yapmamak tüm Luxlordia hkmetinin çökmesine neden olabilir.

Evet.

İşte bu yüzden burada, olmam gereken en son yerde, sarhoş oluyorum. Çünkü bugün itibariyle resmen kırılma noktama ulaştım.

Adı Frederick. Teknik olarak Danimarka prensi ve onunla evlenmek için yaptığım "anlaşma"

Luxlordia'yı yeni modern dünyaya getirmek için görkemli bir plan.

Ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Eski hayatımı terk ettim. Eski arkadaşlarımı bıraktım. Hangi salata için hangi çatalın kullanılacağına dair derslere katlandım. Adab-ı muaşeret derslerine ve kendimi daha "hanımefendi" yapmak için verilen derslere katlandım. Bu okulu dolduran serserilere ve beni bir fırtına bulutu gibi takip eden boktan lakaba katlandım.

Yine de görücü usulü evliliğe karşı çıkıyorum.

Hayır. Lanet olsun, hayır.

Ainsley'e ters ters bakıyorum. "Buraya... için geldim..."

Doğru, sarhoşum. Aslında sarhoştan daha sarhoşum. Ainsley bulanık. Ve ben her zaman ısırın geri dönüşlerde harikayımdır. Ama şu anda tek bir cümle bile kuramıyorum.

"Güzel geri dönüş," diye soğuk bir şekilde gülüyor Cora. "Sen buraya ait değilsin, Günlükler. Şimdi gidin."

Onlar giderken arkalarından "Evet, şey, gidin... bir ördeği becerin," diye mırıldanıyorum. Evet, ısırarak karşılık vermek şu an için mümkün değil. Ama yine de onlar partiye doğru uzaklaşırken arkalarından hançer gibi bakabiliyorum.

Ama sarhoş ben bile haklı olduklarını biliyorum. Ben buraya ait değilim. OHA'ya değil yani. Yani buraya.

Lordship Malikanesi.

Oxford Hills'in engerek yuvasının merkez üssü. Üç kralın evi.

Aslında birkaç isimleri var. Okulun kralları. Karanlık prensler. Vahşi varisler. Kraliyet ailesinin, milyarderlerin ve dünya liderlerinin oğulları ve kızlarıyla dolu bir okulda, bu üçü ayrı bir yerde duruyor.

Ilya Volkov, Lukas Komarov ve Misha Tsavakov; Rus mafyasının üç karanlık varisi. Bratva deniyor. Rus oldukları için kültürel olarak duyarsız varsayımlarda bulunmuyorum. Onlar kelimenin tam anlamıyla Bratva krallarının varisleri.

Ve bu okulu üç İmparator Neros gibi yönetiyorlar.

Yaşadıkları yer bile kampüsteki başka hiçbir yere benzemiyor. Anneniz ya da babanız bir Başkan, Fortune 500 trilyoneri ya da bir Kral veya Kraliçe ise? Herkesle aynı kulübelerde yaşarsınız. Yani, güzel evler, Harry Potter'dan fırlamış gibi. Ama yine de.

Ancak üç Bratva prensinden biriyseniz? Burada, Lordship Manor'da yaşıyorsunuz; arazisi, Architectural Digest'e layık bir iç mekan, havuzu, jakuzisi ve Rolling Stones turnesini utandıracak sonsuz bir parti akışı ile tamamlanmış geniş, göz alıcı bir İngiliz malikanesi.

Üç tane. Her biri farklı. Ama her biri karanlık, sırtan, günah kadar zengin ve gülünç derecede muhteşem.

Kendime kaşlarımı çatıyorum. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Sırtmanın, kendini beğenmişliğin, dövmeli olmanın yakışıklı bir tarafı yok,

kaslı..

Başımı sallıyorum ve kendime bir kadeh daha tekila koyarken bir gözümü kapatıyorum.

İlk olarak Ilya var; amcasının yönettiği Volkov Bratva'nın varisi. Geçmişte tam bir pislik ve zehirli bir yılan olarak ün salmıştır. Aslında buradaki lakabı Kurt'tur - hem soyadının anlamı hem de bu okulda bir alfa yırtıcı gibi dolaşması nedeniyle.

Son zamanlarda kurt eşini buldu; en iyi arkadaşım ve oda arkadaşım Tenley. Ilya hala Ilya, ama vahşiliği bir nebze olsun azaldı. Aslına bakarsanız, Tenley ile birlikte amcasını ziyarete gittiği için bu partiye katılmayışının sefahat üzerinde gözle görülür bir etkisi var.

Ya da diğer ikisi boşluğu doldurmasaydı doldururdu.

İkincisi Lukas Komarov; Kashenko Bratva'nın başı Viktor Komarov'un evlatlık varisi. Akıldan çıkmayan mavi gözlerin, düşünceli bakışların, sürekli düğmeli uzun kollu gömleklerin, birkaç kelimenin, acımasız, için için yanan alayların ve... eğilimlerini çevreleyen karanlık söylentilerin Lukas'ı.

"Bir tane daha!"

Bir şangırtı sesi ve ardından erkeklerin tezahüratları ve kızların kıkırdamaları dikkatimi çekiyor. Gözlerim mutfağa, kapılardan oturma odasına ve OHA'nın üçüncü ve son şeytan-kralına doğru sürükleniyor.

Bakışlarım, bir masanın üzerine taht gibi kurulmuş yüksek arkalıklı bir sandalyede oturan ona takılıyor. Çekirdeğim gerilirken titriyorum.

Misha Tsavakov. Uzun boylu. Rugby oyuncusu gibi yapılı ve kesinlikle dövmelemlerle kaplı. Ve gerçekten de kaplı. Çenesinden ayak parmaklarına kadar-

Yüzüm kızardı.

Ya da en azından ben öyle duydum. Ve gördüklerimin çoğu. Şu anda bile tahtında gömleksiz oturuyor, sarhoş bir Şarap Tanrısı ya da hedonist Roma'nın çılgın bir imparatoru gibi sırtlıyor.

Biri bir bira daha getirdiğinde aynı şeyi yapıyor; bardağı yere çarpıyor ve Thor filmindeki Chris Hemsworth gibi "bir tane daha!" diye bağılıyor. Gözlerimi deviriyorum. Kalabalık da buna bayılıyor.

Her partinin canı. Yırtıcı derecede muhteşem gülümseme. Kampüsteki en kötü şöhretli erkek-fahişenin kendini beğenmiş havası.

Ona Karanlık Prens diyorlar. Diğerleri ise ona Rusya'daki en büyük suç imparatorluklarından birinin, Bratva bağlantılı Oligark babası Boris Tsavakov tarafından yönetilen milyarlarca dolarlık inşaat holdinginin bir sonraki kralı olduğu için Aslan diyor.

Erkekler ona kahramanım der. Kızlar onu sık

sık arar. Ben ona tren enkazı diyorum.

Ama onun gülüşünü ve birinin uzattığı kokain dolu aynaya burnunu daldırışını izlerken bile şu sorularla karşı karşıya kalıyorum

Gözlerim Misha Tsavakov'a takıldığında hep aynı sorunu yaşıyorum. Ondan nefret etmek kolay; kolunda her zaman farklı bir kız var, her zaman kendini beğenmiş, her zaman buradaki diğer tüm zengin züppelerden daha iyi ve daha zengin. Ama ondan nefret etmenin zayıf noktası, çileden çıkaracak kadar yakışıklı olması.

Napalm gibi: ölümcül, yakıcı ve derinizden çıkması imkansız.

Telefonum cebimde vızıldıyor. Kaşlarımı çatıyorum, çıkarırken alkolün etkisiyle sallanıyorum. Anında dudaklarım öfkeyle kıvrılıyor.

"Kraliyet danışmanım" ve Luxlordia tahtına giden direkt hattım olan Gemma'dan bir mesaj daha. Bütün gün ondan mesajlar alıyorum, çünkü on dördüncü yüzyılda yaşıyormuşum gibi biriyle evlendirileceğimi söylediklerinden beri herkesin aramalarını görmezden geliyorum.

Bu yeni mesajda her zamanki sinir bozucu "benimle ilişki kurmaya çalışan" tonu var.

"Hey kızım, bunun bir sürpriz ve biraz da şok olduğunu biliyorum. Ama bu prenses olarak görevinin bir parçası!"

Neşeli ses tonu telefonu elimde kırmak istememe neden oluyor.

"Lütfen ara. Annen endişeleniyor."

O zaman beni siyasi nedenlerle biriyle evlendirmeyin, diye homurdanıyorum kendi kendime.

"Ve bu oluyor. Üzgünüm, Charlotte, ama oluyor. Tabii evlenecek başka bir bekar prens bulamazsan! ;)"

Göz kırpan surat neredeyse telefonu odanın diğer ucuna fırlatmama neden olacaktı. Ama öfkeyle döndüğümde, birden gözlerim önümdeki taht odasına takılıyor. Kıkırdayan kızlar. Dalkavuk erkekler. Kralın kendisi her gülümsediğinde ya da içki içtiğinde tezahürat yapan kalabalık.

Alkolden sersemlemiş beynim aniden odaklanırken kalbim küt küt atıyor.

Hayır, kral değil. Prens.

Oxford Hills Akademisi'nin Karanlık Prensi.

Birden başımı sallamadan önce ona bakıyorum. Tanrım, ne kadar sarhoşum? Ama bu düşünce beynimde bir türlü söndüremediğim bir kor gibi yanmaya devam ediyor.

Sadece Karanlık Prens bile değil. Prenslerin en karanlığı.

Ilya çoğunlukla benimle iyi. Huysuz bir huysuz, ama en iyi arkadaşımla birlikte, bu yüzden çoğunlukla ondan geçiyorum. Lukas'la tek kelime bile konuşmadım ve çoğunlukla etrafını saran o girdaplı karanlıkta kendi halinde takılıyor.

Ama Misha? Misha Tsavakov başka bir hikaye.

Misha, gerçekten bilmediğim ya da hiç anlamadığım nedenlerden dolayı,
Benden nefret ediyor.

Hiç konuşmadık. Ama bunu gözlerinde görüyorum. Sanki savanada bir aslan tarafından takip ediliyormuşum gibi ensemdede karıncalanma hissediyorum. OHA'daki pek çok öğrenci beni küçümsüyor ya da onların soyundan gelmediğim için benden hoşlanmıyor.

Misha bana sanki varlığımı yeryüzünden silmek istiyormuş gibi bakıyor.

Ve yine de...

Bakışlarım ayaklarının dibindeki kız haremine, ona yakın olmak için birbirini itip kakan erkek kalabalığına kayıyor. Burun deliklerindeki beyaz toza ve her iki elindeki içkiye. Şişkin kaslarına. Tenini kaplayan dövmelerin goblenine. Piercingler. Kendini beğenmiş, için için yanan bakışına.

İmparator Nero'nun kendisi.

Ve sarhoş kığım sırtıyor, çünkü nükleer seçeneğimi bulduğumdan oldukça eminim.

Bu kötü bir fikir. Aslında, hayatımın en kötü fikri olabilir. Ama sırtım duvara dayalı ve prensesi oynama sınırlarını aştım. Bir prensle evlenmemi mi istiyorlar?

Güzel.

Bu sözleri yiyecekler ve boğulacaklar.

Gözlerimi olabildiğince ona odaklıyorum. Oda hafifçe dönüyor. Çok ama çok fazla içmişim ve alkolün damarlarımda dolaşp midemi düğümlediğini hissedebiliyorum. Elimdeki tekila shot'ını geri deviriyorum.

ve yüzümü buruşturuyorum. Tahta doğru sendeleyerek ilerlemeye başladığımda shot bardağı mermer mutfak tezgahının üzerine yanlamasına dűřüyor.

Ona doğru.

Öğrencileri yolumdan çekiyorum. Gözlüklerim yamuk duruyor ve salona sendeleyerek girerken beceriksizce burnumun üstündeki yerine oturtuyorum. Misha ayağa kalkarken gülüyor. Birasını devirip tahtından iniyor ve çıplak yüzmekle ilgili bir şeyler bağırıyor. Etrafını saran kızlar ve erkekler alkışlıyor ve Fransız kapılarından havuza doğru çılgınca bir koşu yapıyorlar. Ama Misha içkisini bitirmek için oyalanıyor.

İşte o zaman hamlemi yapıyorum.

Parmağım sırtına saplandığında kaskatı kesiliyor. Yavaşça, yüzünde bir sırıtışla dönüyor. Ama delici mavi gözleri bana dikildiğinde, tüm yüzü değişiyor. Büyüleyici, kendini beğenmiş gülümsemesi kayboluyor. Bir gölge onu geçti. Ve gözlerini dikip ruhumun derinliklerine bakıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Aslan bana öylece bakıyor, sanki beni yiyip bitireceğinden ya da içimi boşaltıp leşimi sırtlanların ve akbabaların yemesi için savanaya bırakacağından emin değilmiş gibi.

"I..." Yutkunuyorum. "Sana bir teklifim var."

Dudakları yavaşça ince bir gülümsemeye dönüşür. Aç ama ince, acımasız bir gülümseme.

"Hayır."

Yer, sallanan bacaklarımın altında bir dalga gibi yuvarlanırken kaşlarım çatılıyor.

"Ne olduğumu bile bilmiyorsun-"

"Hâlâ hayır," diye homurdanıyor.

"Daha önce hiç konuşmadık bile." "Ve

bir daha asla konuşmak zorunda

kalmayacağız."

Dönmeye başladı.

"Dayan!" Elim onun sıcak, mürekkepli, kaslı kolunu tutmak için dışarı fırlıyor. Parmaklarım temas ettiğinde titriyorum.

"Sadece-"

Üzerimde vahşice dönerken nefesim kesildi.

"Dünyadaki son kadın siz olsaydınız ve nükleer bir soykırımdan sonra gezegeni yeniden doldurmanın tek yolu biz olsaydık, cevabınız yine hayır olurdu."

Ona bakıyorum. Yavaşça ne demek istediğimi anlıyorum ve burnum kırılıyor.

"Eew! Seni sikmek istemiyorum, göt herif!"

Bağırıyorum ama sesim hâlâ çok uzakta gibi geliyor. Oda dönüyor ve bir mide bulantısı dalgasını durdurmak için dişlerimi sıkıyorum. Tamam, çok fazla içtim. Çok fazla içtim. Ama zaten bu işin içindeyim. Artık geri dönüş yok.

"Güzel, o zaman anlaştık," diye homurdandı. "Öyleyse yürü git, Prenses Günlükleri."

Tekrar dönmeye başladı. Ve yine kolundan tutup onu geri çekiyorum.

"Senden... istiyorum..."

Oda daha da sert dönüyor. Sanki kendi zihnim ve bedenim hayatımın en aptalca şeyini söylememi engellemek için elinden geleni yapıyor.

"Ben..."

"Ben gidiyorum-"

"Sana evlenme teklif ediyorum!" Ağzımdan kaçırdım.

Sanki tüm evren donmuş gibi. Zaman durur. Müzik arka planda kayboluyor. Ve tek bildiğim, bana eğlence ve öfke karışımı bir duyguyla bakarken ruhumu yakan o delici mavi gözler.

Ama yavaşça ağzı karanlık, çarpık bir hırıltıya dönüşüyor. Kişisel alanıma doğru adım atıyor ve vücudunun sıcaklığı üzerimde gezinirken ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor. Ayak parmaklarım kendimi dik tutmak için kıvrılıyor. İçimde dönen tekila hastalığının dalgalarını durdurmak için çenem sıkılıyor.

"Hayır."

Tek bir kelime, mideme inen bir yumruk gibi. Durdurmaya ya da kaçmaya fırsat bulamadan, alkol konusundaki deneyimsizliğim içimden fırlayıp çıkıyor. İnliyorum, öne doğru atılıyorum ve aniden kusuyorum, aramızdaki zemine.

Ama Misha kaçmıyor, geri sıçramıyor ya da bana bağırıyor. Tam karşımda duruyor, hareketsiz, midemi halının üzerine boşaltırken kendimi aptal durumuna düşürmemi izliyor.

Mide bulantısı boğazımı yakıyor. Vücudum titriyor ve yaşlarla çevrili gözlerim kapanıyor. Saçlarım şakaklarıma dökülüyor ve gözlüklerimin yarısı yüzümden düşüyor. Ama aniden eğildiğinde, nefesini kulağıma yakın hissettiğimde titriyorum.

"Kalbimin en derinlerinden," diye kulağıma homurdanıyor.

"Hayır."

Odanın yarısı ben olmak istiyor. Diğer yarısı sadece beni istiyor.

Bu benim için bile hazmedilmesi zor bir duygu. Bir tahtın tepesinde oturuyorsanız ve ayaklarınızın dibinde -daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum- neredeyse gerçek bir harem yığılmışsa, bu daha da gerçeküstü bir hal alıyor. En azından şu anda bir yarı tanrı olduğunuzun farkına varmak, yutulması garip bir gerçeklik. İncil zamanlarının fetihçi kralı.

Hedonistik aşırılığın sultanı.

Ben bir aslanım. Kükreyişimi duyun.

Bunu söyleyen benim azgın narsisizmim değil. En azından bir kısmı değil. "Sen bir aslansın, Misha. Ormanın kralısın. Kükreyişini duysunlar, Misha."

Bu sözler ve bu lanet olası yemek zincirinin en tepesindeki ahlak anlayışı çocukluğumdan beri kafama kazındı. Yüksek, hayattan daha büyük, imparatorluk kurucu Boris Tsavakov'un tek varisi.

Büyürken cumhurbaşkanlarının, başbakanların, devlet görevlilerinin ve madalyalı generallerin babamın önünde eğildiğini gördüm. Yüzüğü öpmek için eğildiklerini, baba dediğim ölümlüler arasındaki dev adama sadakatlerini sunduklarını gördüm.

Ve onlar gittiklerinde -çoğu zaman hala oradayken- bana döner, gülümser ve tüm bunların nasıl benim olacağını söylerdi.

"Dünya Afrika savanası, Misha. Ve biz lanet aslanlarız. Aslanlar alır. Hükmederler. Fethederler. Öldürürler. Aslanların üstünde kimse yoktur, Misha. Kükrediğini duysunlar."

Ve sonra kükreldim. Yani, gerçekten kükreldim. En azından ben çocukken. Ziyarete gelen generaller ve dünya liderleri güler ve Boris'e ne kadar iyi bir çocuk olduğumu söylerlerdi. Sadece yedi yaşında olmama rağmen ne kadar güçlü ve büyük olduğumu. Büyüyünce nasıl büyük, sert bir aslan olacağımı.

Ego okşamak müthiş bir uyuşturucudur. Beş yaşındayken tam bir bağımlı olmuştum.

On üç yıl sonra, kehanette bulunulan aslan benim. Güçlü, sert, dokunulmaz. Neredeyse tüm Fortune 500 veya Silikon Vadisi şirketlerini gölgede bırakan ve herhangi bir hedge fonunun servetinin üzerinde yükselen bir servetin varisiyim. Çoğu profesyonel rock yıldızını kışkındıracak bir yatak odası fetihleri listesine sahip, lanet gezegendeki en prestijli okulun kralıyım.

Ben lanet olası bir aslanım.

Elimdeki bardağı kaldırıyorum, kokain kullanımını takip eden o cam gibi sırtıyorum. Etrafımdaki kalabalık beni alkışlarken içkiyi geri yuvarlıyorum ve bardağı yere çarpıyorum.

"Bir tane daha!" İçimdeki Gök Gürültüsü Tanrısı'nı kanalizere ederek böğürüyorum.

Gösterişli, kibirli, aptalca bir hareket. Yerde cam kırıkları ve bira var ve burası benim yerim. Ama kral olduğunuzda böyle şeyler umurunuzda olmaz. Aslanlar arkalarını kimin temizleyeceğiyle uğraşmazlar.

Biri bana bir içki daha uzatıyor. Daha geniş sırtarak kalabalığı inceliyorum. Futbol ve rugby takımlarının en iyi alfa köpekleri bana sanki bedava oral seks dağıtan Noel Baba'yımışım gibi bakıyor. OHA'nın en popüler kızları bana hayranlık ve şehvetle bakıyor, ağızları açık... sanki bedava oral seks vermek için sabırsızlandıkları bir hediyeymiş gibi.

Etrafımı saran bu öğrenci arkadaşlarımdan yeryüzündeki en seçkin insanlardan bazıları olması, içimde yanan öfkeli egoyu daha da artırıyor. Benim yerimde olmak için yanıp tutuşan bu çocuklar kralların oğulları -gerçek krallar-kraliyet ailesinden gelenler, dünya liderleri ve insanlık tarihinin en zengin insanları. Bu gece benim yatağında olmak için birbirlerini bıçaklayacak kızlar, prestijli üniversitelere gitmeden, rektör, milletvekili olmadan ya da milyar dolarlık şirketleri yönetmeden önce burada, OHA'dalar.

Ve onlara göre - hepsine göre - ben ormanın kralıyım.

Ego müthiş bir uyuşturucu ve ben de ölümü arzulayan bir keş gibi bu boku kullanıyorum.

Yüzümdeki kendini beğenmiş sırtış, sistemimde dolaşan uyuşturucu ve alkol, ayaklarımın dibindeki hayranlarıma attığım "sonra sikime salyalarınızı akıtacaksınız" bakışları dışında, bu gece benim için bir şenlik değil.

Bu bir merhem.

Bu bir bandaj, kendimi içten parçalamadan önce dikişleri bir arada tutmaya çalışıyorum.

Bu gece bu "aşırılıklar kralı" olayında fazla mesai yapıyorum. Bunun sebebi sadece Ilya'nın burada olmaması ve birilerinin bu meşhur Lordluk Malikanesi partisinde boşluğu doldurması değil. Bu aslan ilk kez ölümlülüğün tadına baktı.

Ya da en azından, tüm savananın önümde eğilmediği bir geleceğe bir bakış.

Görünüşe göre Boris Tsavokov aslan gibi bir oğlu olmasından bıkmış. Ya da en azından benim gibi sekse, uyuşturucuya ve rock n' roll'a karşı aslan gibi bir iştahı olan bir adamdan. Sevgili yaşlı baba, ilerleyen yaşlarında artık ihtiyacı olan oğlun kültürlü ve sofistike biri olduğuna karar verdi. Güzel sanatları ve iyi şarabı bilen bir adam, Moskova'daki en iyi yeraltı boks bahisçilerini ve dünyadaki hemen hemen her şehirde kokain bulmak için en iyi yeri değil.

Boris yönetim kurulu odasını etkileyebilecek bir oğul istiyor, gözüne kestirdiği her hatunun donunu indirecek bir oğul değil.

Mevcut durumun kesinlikle saçma adaletsizliği benim için kayıp değil. Boris son on sekiz yılın neredeyse her gününü sertlik, vahşet, hedonizm, aşırılık ve maço saçmalıklarını kafama işeyip kanatana kadar sokarak geçirdi.

Babam resmi olarak Bratva değil. Ama KGB'nin güçlü adamlarından biriydi ve hayatı boyunca imparatorluğunu kurmak için Ilya ve Lukas'ın babaları gibi adamlarla çalıştı. Ve yumruk atacak yaşa geldiğimden beri Bratva'nın yöntemlerini bana öğretti.

Ve şimdi, tam tersi gibi davranmak istiyor. Şimdi, gaddarlık, fiziksel ceza, gerçek bir baba sevgisinden yoksunluk ve soğuklukla oluşturduğu Misha'nın, şu anda giriştiği iş girişimi için "ihtiyacı olan" Misha olmadığına karar verdi.

Boris, beni bugün olduğum gibi sert, sert içen, karılarını ve kızlarını saklayan egoist el bombasına dönüştürme arayışında kanımı akıttı. Şimdi de ya kendimi etkisiz hale getirmemi ya da başka bir şey yapmamı istiyor.

Yoksa geleceğimde savana yok. Krallığın anahtarı yok. Yönetecek bir imparatorluk yok. Şarap, kadınlar ve güzel zamanlar çok fazla birikti. Ve şimdi, bir şekilde, değişmem gerekiyor. Boris'e gerçek anlamda hiç istemediği oğlu olduğumu kanıtlamalıyım, yoksa müzik kapanır ve parti sona erer.

"Bir tane daha!"

Bardağımı kırdım. Ama bu sefer arkasında ateş yok. Boris yine kafamın içine girdiği için bu hareket bana aptalca ve plastik geliyor.

"Aman Tanrım, çok kötüsün Misha."

Ellerini siyah kot pantolonumun dizlerine sarkıtan bir sarışın, neredeyse sigaraya uzanacakmış gibi bakan yatak odası gözleriyle bana bakıyor.

"Öyle mi?" Ona sırtarak homurdanıyorum. Ciara mı?

Kara? Clara? Umurumda değil.

"Peki benim neyim kötü Clara?"

Kızardı. "Ben Sarah."

"Bu gece, Clara."

Kıkırıyor. "Tamam," diye

fışkırıyor. Gözlerimi devirmek

istiyorum.

Yarı tanrı statümde absürd bir seviyeye ulaştık. Sarah olduğunu hatırlamıyor olabilirim ama soyadının Prescott olduğunu hatırlıyorum. Annesinin uluslararası bir hedge fonunun CFO'su olduğunu ve babasının eski bir Arsenal oyuncusu iken SkyTV'de dünyaca ünlü bir futbol spikeri olduğunu biliyorum.

Bunun da ötesinde, OHA kıçlarına gümüş kaşık tıktırmış züppe elit çocuklarla dolu olabilir. Ama kabul edilmek hâlâ çok zor. Elit statü ve para bir yana, buraya girmek için çok zeki olmanız gerekir.

Yani, zekâ, güzellik, zenginlik ve altın bir gelecek ve iŖte gözleri yaŖlı ve ona baŖka bir isimle hitap etmeme izin veriyor.

Bu tahrik edici bir Ŗey değil. Aslında beni rahatsız ediyor.

Sarah ellerini kalçamdan yukarı kaydırmaya baŖladı. Ama ben kaŖlarımı çatarak onları itiyorum. BaŖımı kaldırıp etrafımdaki hedonizmi tarıyorum ve kaŖlarım daha da çatılıyor.

Bu sadece babamın pisliğimi temizlemem konusundaki uğursuz uyarısı değil. Hepsi bu. Lezzetli bir pastadan çok fazla yediğinizde aniden pastadan bıkmamız gibi.

Gerçek Ŗu ki, Boris'in yılın babası olarak beni ben yapan her Ŗeyi deęiŖtirmemi talep etmesi, itiraf edemeyeceğim kadar uzun süredir boęuŖtuęum bir d Ŗ nce için bardağı taŖıran son damla oldu.

Bütün bunlardan bıktım. Durmak bilmeyen partilerden, uyuŖturucudan ve -en yakın arkadaŖlarıma bile yüksek sesle itiraf etmesem de- kizlardan da bıktım. Beni sıkıyorlar ve fetihlerimle gelen boŖluktan nefret ediyorum.

Birinin elini tekrar kalçamdan iterken i kime ters ters bakıyorum.

Son zamanlarda, yatak odamdaki maskaralıklar konusunda bir kopukluk var gibi. Sanki onlar gittiğinde beynim kapanıyor ve daha sonra uyanıyor.

Pasta tadını kaybetti. Ve dürüst olacağım, bu berbat bir Ŗey.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye alay ediyor yanımdaki bir kızın sesi. Eğer bir sonraki satır dikkatimi çekmeseydi, ses yanımdan geçip gidecekti.

"Cidden. Prenses Günlükleri'ni Lordluk partisine kim davet etti?"

Dudaklarım bir hırıltıya dönüşürken çenem sıkıca kenetleniyor. Babamla, evrenin adaletsizliğiyle ya da biriyle yatmakla ilgili düşünceler bir kenara itiliyor.

Süpermen'in kriptoniti var.

John Lennon'ın Yoko'su vardı.

ABD askerlerinin Viet Kong'u

vardı. Bende de Prenses

Günlükleri var.

Yavaşça, kırmızı bir sisin içinde başımı çeviriyorum. Gözlerim kalabalığı delip geçiyor ve birden yanımda çene çalan iki kızın haksız olmadığını fark ediyorum.

O burada.

Onu oturma odasının, malikânenin geniş şef mutfağına açılan kapısında görüyorum. Mermer adaya yaslanmış, tekilaya benzeyen bir shot dolduruyor.

Gözlerim kısıldı.

Onun burada ne işi var, gerçekten.

Bakışlarım zehirli. Zar zor gizlediğim hırıltım ölümcül. Ve yine de, gözlerim düşüyor ve onun üzerinde kayıyor, yasaklanmış gibi

okşamak. Öfkem sıcaklığa dönüşüyor.

Charlotte Bergendem söz konusu olduğunda, içimde bir savaş var. Nefrete karşı şehvetin savaşı. Ve bazen, birlikte yaşamayı kabul ediyorlar.

Ondan

nefret

ediyorum.

Onu

istiyorum.

Ve bu hiç değişmedi ve değişmeyecek.

Sorun şu ki, o benim için büyüleyici. O muhteşem ve beni yönlendiren kızların olmadığı şekilde seksi - o gerçek.

Ama sadece bu olsaydı, onu bir meydan okuma olarak görürdüm; tahmin edilebilir bir gençlik romantik komedisinden çıkmış gibi. Ama aslında mesele sadece bana çekici gelmesi ve bunu bilmemesi ya da kampüsteki en küçük azınlığın bir üyesi olması değil: kendilerini bana atmayan kızlar.

Charlotte söz konusu olduğunda kafamdaki sürekli savaşın nedeni basit bir gerçek:

Hayatımı mahvetti.

Yaklaşık on yıl önce dünyamı bu yola o soktu. Bunu bilmiyor tabii ki. Bu çok açık. Oxford Hills Akademisi'nde geçirdiği bir yıl boyunca hiç konuşmadık bile.

O ilk yıl, yeni mezun bir prenses olarak buraya vals yaparak geldiğinde, nefretim beni ona karşı kör tuttu. Ona baktığımda

tek gördüğüm öfkeydi. Tek hissettiğim çocukluğumun bir kez daha benden koparılmasıydı.

Ancak bu dönem başladığından beri onu görmezden gelmek daha da zorlaştı.

Belki daha da büyümüştür. Ya da belki de kraliyet hayatı onunla aynı fikirde, bu konudaki tüm dileklerime rağmen. Ama nedeni ne olursa olsun, bu yıl -OHA'daki son yılımız-başladığından beri ona bakıyorum. Hem de çok.

Yine de bunu yaptığımda tek gördüğüm acı oluyor. İçinde arzu da olsa.

Kalbim ondan nefret ediyor. Kafam da öyle. Ama geri kalan yanımla onu arzuluyor; onu istiyor. Geri kalan yanımla onu kirletmek istiyor - bir zamanlar bana verdiği cezalar için onu cezalandırmak. İncelemelerinin ve bana daha fazlası için yalvarmasının, görmediği ve bilmediği yaralarımı merhem olmasına izin vermek.

Fincanımın içine bakıyorum. Bu ruh halim için harikalar yaratıyor.

"Çıplak yüzmeye gitmeliyiz!"

Sarah kurtarmaya geldi.

Hedonizm, ihtiyacım olan şey bu. Kaçış. Bir kaçış. Her zaman olduğu gibi diğer her şeyi uyuşturana kadar aşırılık üzerine aşırılık.

"Skinny dipping!" Kükrerim.

Bütün oda etrafımda çılgına döndü. İnsanlar anında dönüp Fransız kapılarına yöneliyor.

Havuz. Tahtımdan iniyordum ki bir parmak sırtıma saplandı.

Dönüyorum, yarı yarıya Lukas'ın nihayet saklandığı yerden çıkmasını bekliyorum. Ya da belki Ilya taşaklarını Tenley'nin çorap çekmecesinde bir yerde bulmuştur ve sonunda ortaya çıkmak için geri dönmüştür-

Ama gülümsemem sönen bir kibrit gibi kayboluyor. Gözlerim Charlotte'a takılıyor, hazır, dolu ve tamamen bok suratlı görünüyor.

"Ben... uh..."

Bu benimle konuştuğu ilk kelimeler. En azından on yıldır ilk kez.

"Sana bir teklifim var."

Oh, işte bu iyi. Bu o kadar iyi ki neredeyse acıtacak. O kadar iyi ki, sevgili babamın bugün itibariyle hayatımı içine soktuğu bok fırtınasına değebilir.

O kadar kız, o kadar gün arasından Charlotte nihayet benden bir parça koparmak için bu geceyi seçti. Bunu bekliyordum ve muhteşem olacak.

Yavaşça soğuk, ince bir gülümsemeyle gülümsüyorum.

"Hayır."

Kaşlarını çatıyor, cevabım karşısında şaşkın görünüyor. Yüzü soluyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor gibi görünüyor. Tanrım, ondan yayılan tekila kokusunu alabiliyorum.

"Ne olduğumu bile bilmiyorsun-"

"Hâlâ hayır," diye homurdanıyorum.

Kolay olmasa da.

Karanlık, ilkel bir yanımla bunu istiyor. Evet demek ya da hiçbir şey dememek ve onu yine de üst kata çıkarmak istiyorum. Onu yatak odamın zemininde dikmek ve giysilerini parça parça soymak, hatta belki de bir bıçakla kesip atmak istiyorum.

Onu yavaşça soymak istiyorum, ışıklar açıkken. Bundan utanmasını istiyorum. Utanç duymasını istiyorum. Ve sonra, onu aldığımı ve mahvettiğimi hissetmesini istiyorum.

Ama yapmayacağım. Bu gece olmaz. Onun şartlarında olmaz. Onun zavallı küçük isteğine boyun eğmeyeceğim.

"Daha önce hiç konuşmadık bile."

"Ve bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağız," diye tükürüyorum ondan uzaklaşırken.

"Bekle!"

Elini koluma koydu. Savaş içimde yükselirken dişlerimi sıkarak kaskatı kesiliyorum. Şehvet, nefret. Arzu, küçümseme. Saplantı ve intikam, ruhum için savaşıyor.

"Sadece dinler misin-"

Hırlayarak, aslan gibi üzerine atılıyorum.

"Dünyadaki son kadın siz olsaydınız ve nükleer bir soykırımdan sonra gezegeni yeniden doldurmanın tek yolu biz olsaydık, cevabınız yine hayır olurdu."

Hiçbirini kastetmedim. Yine de hissetmesini istiyorum. Kelimelerle kanını akıtmak istiyorum. Ve sanırım bir atardamarı vurdum. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Ama yavaş yavaş kaşları çatılıyor.

"Eew! Seni sikmek istemiyorum, göt herif!"

"Güzel, o zaman anlaştık," diye tısladım. "Öyleyse yürü git, Prenses Günlükleri."

İkinci kez arkamı döndüğümde beni tekrar yakalıyor.

"Senden... senden..."

Yanaklarına yeşil bir renk sızarken yutkunuyor. Tekila saçarak ayaklarının üzerinde sallanışını izlerken merakla ve eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben... Ben sadece..."

Yarın sabah tam arkasındaki kanepede oturup, utanç içinde yerde uyanışını izlerken ona sırtıtmaktan zevk alacağım.

"Ben gidiyorum-"

"Sana evlenme teklif

ediyorum!" Ne. Ne. Sikeyim.

Dünyadaki son iki canlı ruhmuşuz gibi ona bakıyorum. Parti unutuldu. Şehvet-nefret savaşım, gözlerim onun içine dalarken duraklatma düğmesine basıyor.

Aman Tanrım, bu daha da iyi. Bir şeyin etkisinde mi, yoksa düşündüğümünden daha mı sarhoş, bilmiyorum.

Şiirsel, trajik bir şekilde Prenses Günlükleri'nin bana gizliden gizliye aşık olduğunu. Ama o bunu bambaşka bir seviyeye taşıdı. Ve bu hayal ettiğimden çok daha tatlı olacak.

Ona sırtıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, ayaklarının üzerinde sallanışına daha da çok sırtıyorum. Derin bir nefes alıyorum, bu anın tadını çıkarmaya hazırım.

"Hayır."

Sanırsınız ki karnına bir yumruk attım. Çünkü aniden, hiçbir uyarı olmadan yere yığıldı ve her yere kusmaya başladı. Sanki hiç içki içmemiş, ziyan olmuş bir son sınıf öğrencisi gibi perişan bir haldeydi.

Öksürüyor, kabarıyor ve boğuluyor. Ve ben orada öylece durup gülümsüyorum. Oluruna bırakıyorum.

İşi bittiğinde titriyordu. Uzun siyah saçları alnına doğru kaygan bir şekilde sarkıyor. Gözlükleri yüzünden sarkıyor.

Bu iş daha bitmedi. Aslında, bu Charlotte Bergendem'i yok edişimin sadece başlangıcı. Ama bu gece, bu benim açılış voleybolum.

Yaklaşıyorum, dudaklarımın kulaklarına değmesine izin veriyorum ve bunun içimdeki nefret-tutku savaşına ne yaptığını görmezden geliyorum.

Daha sonra kendimi değerlendirmek için zamanım olacak. Şimdilik, sadece bunu duyması gerekiyor.

"Kalbimin en derinlerinden," diye tıslıyorum kulağına.
"Hayır."

Dünya durur. Kaskatı kesiliyor ve keskin bir nefes alışını duyuyorum. Yavaşça, titreyerek kendini tekrar dik konuma getiriyor, hala ayaklarının üzerinde sallanıyor. Gözlerimiz kilitleniyor. Dudaklarım zaferle kıvrılıyor. Bir şey söylemek istediğini görebiliyorum. Söylemesini istiyorum. Ama dudakları sımsıkı büzülüyor.

Birdenbire dönmeye başladı ve odadan çıkıp ön kapıdan dışarı fırladı.

Yıllar önce aslanı dürttü ve kanamasına neden oldu.

Şimdi, bedelini ödeyecek.

Bütün akşamın tek ve basit bir lütfu, bu gece kulübenin bana ait olması. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Sonra ayakkabılarımı tekmeleyerek, kıyafetlerimi parça parça ve bazen hala düğmeli olarak silkerek ve tökezleyerek üst kata çıkıyorum.

Bağırsaklarımı kusmak garip bir şekilde beni biraz ayılttı. Beni ayıltmadı ama bulanıklığı ve alkolün uğultusunu çevresel görüşümden uzaklaştırdı... kendimi eve ve üst kattaki yatağıma götürecek kadar.

Bu gece kendimi ne kadar aptal yerine koyduğumu anlamama yetti.

Merdivenlerin başında, yatak odama gitmek için dönüyorum. Ama duraksıyorum ve Tenley'nin kapalı kapısına kederle bakıyorum. Muhtemelen en iyi arkadaşım ve oda arkadaşımın bu gece beni bu halde görmek için evde olmaması en iyisi. Ama bir yanımda onun evde olmasını şiddetle istiyorum.

Geçen yıl OHA benim için çok ama çok yalnız bir yerdi. Hemen hemen herkes tarafından alay edildim, küçümsendim ve görmezden gelindim.

Bu züppe fabrikasında, sadece olduğum kişi olduğum için. Ya da belki onlar gibi olmadığım için.

Altın bir tahtta, hayal edebileceğinizden bile daha fazla ayrıcalık, zenginlik ve fırsatla doğmamış olmak. Haftanızdaki en büyük üzüntünün MET Gala ve bir kraliyet düğününün aynı geceye denk geldiğini ve ikisine de davetli olduğunuzu öğrenmek olduğu bir dünya.

Prenses olmamın bir önemi yoktu. Buradaki öğrencilerin çoğunun gözünde, bir boşluktan yararlanarak içeri sızmışım. Hile yapmışım. Gece yarısı tekrar paçavraya dönüşecek sihirli bir elbise giyen Sindirella'ydım.

Ama bu yıl her şey çok daha iyi oldu. Yaz tatilinde yeni bir oda arkadaşıyla eşleştirildim; Tenley, Oxford Hills Akademisi'nin elit dünyasına benim kadar yabancı çıktı.

Babası ABD Dışişleri Bakanı. Bu etkileyici bir şey, ama hiçbir zaman paradan falan gelmediler. Ama babası bir sonraki seçimde Başkan Yardımcısı olarak aday gösterilince, "soyağacını parlatmak" için onu buraya koydular.

İkimiz de sahtekâr olduğumuz için birbirimize bağlandık. Şimdi sahte prenses ve başkanlık yarışı dekoru en iyi arkadaşlar.

Ama sefalet ve utancımın içinde yuvarlanmama yardım etmek için burada değil. Erkek arkadaşı Ilya ile birlikte - az önce önünde kendimi küçük düşürdüğüm canavarın en yakın arkadaşı ve OHA'nın üç karanlık kralından biri. Şu anda dışarıdalar.

Karadeniz'de bir yerde amcasının mega yatında harika vakit geçiriyor.

Çıplağım, üstüm başım perişan, yalnızım, kusmuk gibi kokuyorum ve utancımı zincire vurulmuş bir kaya gibi arkamda taşıyorum.

Yüzüstü yatağıma yığılmak ve önümüzdeki bir hafta boyunca uyanmamak istiyorum. Ama üzerime yapışan hastalık iğrenç. Bir şekilde kıcımlı sürükleyerek ebeveyn banyosuna gitmeyi ve sıcak duşu çalıştırmayı başarıyorum.

Su acıtıyor ve içimi bir bulantı dalgası daha kaplıyor. Ama sıkı tutunuyorum ve kasılarak geri iniyorum. İyice su içinde kaldığımda nihayet dışarı çıkıyorum ve sahip olduğum en büyük havluya sarınıyorum. Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum ve hâlâ ayık değilim. Ama en azından oda dönmüyor.

En azından evlenme teklif ettikten sonra Misha Tsavakova'nın ayaklarının dibinde midemi boşaltmıyorum.

O kadar çok ürperiyorum ki gerçekten acıyor. İnliyorum ve gözlerimi kendimle yüzleşmek için yukarı çekerken lavaboya yapışıyorum. Bu peri masalının böyle gitmemesi gerekiyordu. Aslında bu pek de peri masalı sayılmaz.

Annem, Jessica... Peri masalı olan o. İlk fırsatta terk eden bir adamdan olan çocuğuyla çok çalışan bekar bir anne. İki yıl önce metroda, asla karşılayamayacağımız pahalı kahve zincirlerinden birinde bedava içecek kuponu buldu. Böylece kendini lüks bir latte ile ödüllendirmeye gitti. Oradayken, tüm masrafları karşılanmış bir Akdeniz Gezisi için kasada ücretsiz bir çekilişe katılır.

Ve o kazandı.

Bir ay sonra, bu büyük süslü yolcu gemisinde ilk mai-tai kokteylinin tadını çıkarmaktadır. Derken başka bir misafir ona çarpar ve kazara üst güverte korkuluklarından okyanusa düşer; hemen ardından yatıyla aynı limanda bulunan, çok gösterişli, çok bekâr, Luxlordia'nın kralı Heinrich König tarafından kurtarılır.

Demek istediğim, gerçek bir kral kelimenin tam anlamıyla suya daldı ve onu Disney filmlerinden fırlamış gibi kurtardı. Anında aşık oldular ve kısa süre sonra evlendiler. Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Tarih ve benim hayatım.

Annem peri masalını yaşadı. Ve bunun başına gelmesini daha çok hak eden birini düşünemiyorum. Ama yıldırım aynı aileye iki kez düşmez, orası kesin. O peri masalını yaşadı, ben ise aşağılanmayı.

Aptal olduğum için kendimi azarlamaya devam edebilirim ve bunu şiddetle istiyorum. Ama bunu onca insan arasında gidip Misha'ya söyleyecek kadar neden delirdiğimi içten içe biliyorum.

Çünkü sırtım duvara dayalı. Çünkü hayatımın kontrolünü geri almak için çaresizim ve Karanlık Prens'in kendisi nükleer bir seçenek gibi görünüyordu. Benim için yaptıkları tüm o kraliyet planlarını parçalayacak bir el bombası.

Asıl sinir bozucu olan şey, beni buna zorlayan cadaloz bir annem ya da kötü kalpli bir üvey babam olması değil. Annem bir aziz ve hayatımda tanıdığım en iyi insan.

Biliyorum. Heinrich, üvey babam, aslında tanıdığım en iyi ikinci insan olabilir. Ama onun da sırtı duvara dayalı.

Sorun şu ki: Luxlordia, Almanya, Avusturya ve Lihtenştayn arasında yer alan küçük bir mikro ülkedir. Tarihsel olarak, son birkaç yüzyıldır König ailesi tarafından yönetilen bir monarşi. Ancak ellili yıllarda, Soğuk Savaş sırasında Batı'ya uyum sağlama çabasıyla Luxlordia, bir tür başkan gibi bir "parlamento başkanı" tarafından denetlenen bir Parlamente'ye sahip oldu. Ve bu Parlamento gücü Kral ile paylaşıyor, Kral'ın her konuda az da olsa bir çoğunluğu var.

Şu anda Luxlordian Parlamento Başkanı Heinrich'in amcası Leon Müller. Bu görücü usulü evlilik saçmalığı için bastıran kişi o. Ama görünüme göre bunun Luxlordia anayasasıyla bir ilgisi var. Heinrich'in kendi kızı uzun zaman önce ölmüş ve bu olay olduğunda zaten dul olduğu için başka çocuğu olmamış. Ancak kral olarak kalabilmesi ve ülkenin çoğunluğunu kontrol edebilmesi için bir "soy "a sahip olması gerekiyor.

Bana ihtiyacı var, özellikle de bir gün kraliyet bebeklerine sahip olma ihtimaliyle evli olmama ihtiyacı var.

Ama sadece bu olsaydı, ne o ne de annem bu görücü usulü evlilik saçmalığını kabul ederdi. Bunun dışında Leon, Parlamento üyelerinin çoğunun Kral'ın yetkilerinin elinden alınmasını istediklerini, böylece ülkenin kontrolünü ele geçirip maden şirketlerine satabileceklerini söylüyor.

İşte işin püf noktası. Bu sadece benimle ilgili değil. Bütün bir ülkenin kaderiyle ilgili.

Baskı yok.

Leon'un bana tüm bu planı anlatırken öne sürdüğü en önemli nokta, Lüksemburg'da dört ay sonra Parlamento seçimlerinin yapılacak olmasıydı. Dört ay içinde Parlamento'da ülkelerini satmak isteyenlerin yerine yenileri gelecek. Ve sonra, eğer bu anlaşmalı evliliği hala kabul etmiyorsam, her şeyi feshedebiliriz.

Prens Frederick, Norveç'in temelde törensel tahtı için on ikinci sırada, eminim yeterince iyi bir adamdır. Ve sadece dört, belki de en fazla beş ay.

Ama bundan daha fazlası var. Ben aptal değilim. Duvardaki siyasi yazıyı okuyabiliyorum. Bu sadece anlık bir şey değil. Bu, Luxlordia'nın kendisini modern dünyaya taşımaya çalışması ve yeni prenseslerinin sevilen bir ülkenin kraliyet ailesiyle evlenmesi.

Bir de kraliyet tüzüğünü okudum: bu "evliliğimin Frederick'e devredilmesi" ancak Parlamento'nun oybirliğiyle kabul etmesi halinde gerçekleşiyor.

Söz konusu olan benim hayatım olduğuna göre, bunlar hoşuma giden olasılıklar değil, çok teşekkür ederim.

Reddedebilirim tabii ki. Ama sonra ne olur? Tüm ülke ve annemin tüm peri masalı yerle bir olur.

Sanırım bu gece yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Bir ülkeyi kurtarmak için evlenmemi ve annemin sonsuza dek mutlu olmayı hak etmesini mi istiyorlar? Güzel. Ama bunu kendi yöntemimle yapacağım. Ve benim yolum - Misha Tsavakova olarak bilinen insan el bombasıyla evlenmek - tartışmasız bir son kullanma tarihine sahip olacaktı. Luxlordian Parlamentosu'nun akli başında hiçbir üyesi kraliyet prensesinin mafya bağlantılı, skandallarla dolu, egoist bir manyakla gereğinden bir saniye daha fazla evli kalmasını istemez.

Ya da en azından, bu gece Misha'yı gördüğümde sarhoş kıcımların vardığı sonuç buydu.

Dişlerimi fırçalamayı bitirip sendeleyerek yatak odama giriyorum ve bir iniltiyle yatağı yığılıyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Hala dönmekte olan başımı yastıklarına gömerken bir kez daha yüzümü buruşturuyorum. Ben, neredeyse hiç erkek arkadaşı olmamış ve ikinci aşamaya geçememiş kız, bu gece evlenme teklif ettim.

Lucifer'in kendisine.

Benden nefret eden OHA'nın Karanlık Prensi Misha'ya benimle evlenmesini teklif ettim. Onun yerine yatağı atlamış olsaydım kendimden daha az utanırdım.

Bu düşünce beni önce inletiyor, sonra da kızartıyor. Sonra da dudağımla ısıriyorum, sonra da tekrar yaltaklanıp bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

Bunun ortaya çıkmasının yaratacağı utançtan kaçınmak için okul yılının geri kalanında kendimi bu odaya kilitlemek istiyorum. Ama sonra duraksıyorum.

Tamam, aslında bu gecenin iki nimeti var. Birincisi, bu gece yazlık bana ait, yani Tenley'e yalan söylemek ya da onunla geçirdiğim fiyasko dolu akşamı tekrar anlatmak zorunda değilim. Ama ikincisi?

İkincisi, neyse ki burada Misha Tsavakova'dan bahsediyoruz. Oxford Hills'in olağanüstü parti hayvanı. Ve bunu düşündüğümde rahat bir nefes alıyorum.

İçecek, çekecek ve sabaha kadar ona söylediğim her şeyi kafasından atacak. Bundan eminim. Hayranlarından oluşan haremimde uyandığında, bu gece o partide olduğumu bile unutmuş olacağından eminim.

Bu düşünce içimde ekşi bir his uyandırıyor. Ama bunu çabucak bir kenara bırakıyorum. Bunun yerine kendimi üç bardak su içmeye zorluyorum, yorganı üzerime çekiyorum ve başımın dönmesinin beni uykuya sürüklemesine izin veriyorum.

Bu iyi. Uyandığımda, tüm bunlar uzak, sisli bir anı olacak. Bir rüyanın kalıntıları.

Bu iyi olacak.

Tamam mı?

"BİR TANE DAHA MI?"

Bana bir bira daha uzatan Lukas'a bakıyorum. Omuz silkiyorum.

"Elbette."

Kapağı dişleriyle açıyor - Lukas'ın yaptığı o garip şeylerden biri, Ilya ve benim sadece bir anlığına görebildiğimiz gölgeli geçmişinin kalıntıları gibi. O geçmiş her neyse, hoş olmadığını biliyorum.

Hepimizin yaraları var, içimizde ve dışımızda; benim, Ilya'nın ve Lukas'ın. Ancak Lukas'ın yara dokusunda ne Ilya'nın ne de benim yaklaşamayacağımız bir derinlik var.

Birkaç yıl önce Lukas şimdikinden çok daha farklı bir hayat yaşıyordu. Karadağ sokaklarındaydı ve hayatta kalmak için kim bilir neler yapıyordu. Ama sonra bulundu ve kurtarıldı. Hem Ilya'nın amcası Yuri'nin hem de babamın iş ortağı olan Viktor Komarov ve eşi Fiona, çocukları istismar ve insan ticaretinden kurtaran bir vakıf işletiyor

dünyanın dört bir yanında. Bu çocukların çoğu merhametli bir şekilde genç yaşta kurtarıldı.

Bazıları o kadar şanslı değil. Lukas o şanssızlardan biri ama kurtuldu.

Free Them Vakfı onu cehennemden çıkardığında on dört yaşındaydı. Viktor ve Fiona onu evlat edindiler ve Ilya ile benim gibi Bratva'nın yöntemleriyle yetiştirdiler. Geçmişinin travmasını her zamanki düşünceli, duygusuz yüzünün altında iyi saklıyor. Ancak bu karanlığın zirvelerini orada burada görüyorsunuz ve bu tüyler ürpertici olabiliyor.

Ama o benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Bugünlerde Ilya'nın Tenley ile zamanının yarısını geçiriyor olması nedeniyle onunla baş başa çok kaliteli zaman geçiriyoruz. Örneğin, Oxford Hills yemekhanesine dönüştürülen eski katedralin çatısında bira içtiğimiz şu anki durumumuz gibi.

Bana bira şişesini uzattığında "Na Zdorovie," diye homurdandım.

"Şerefe," diye mırıldanıyor ve elindekini benimkiyle tokuşturuyor.

Savanaya bakıyoruz - OHA'nın kampüsü avlanma alanı gibi önümüzde uzanıyor. Ve burada avcılar biziz.

Ilya Kurt; soğuk, hesapçı, ölümcül. Ben Aslan'ım; hükmedecek kral. Boris Tsavakov'un altın çocuk varisi ve kendi başıma bir yırtıcı. Lukas ise ejderha: zırhlı, sertleşmiş, kendi mağarasının derinliklerinde bir yerlerde saklanmış, ateş ve yıkım püskürtmeye hazır.

Ya da en azından buradaki diğer öğrenciler bu isimleri kullanıyor. Avladığımız koyunlar. Hem korkuttuğumuz hem de heyecanlandırdığımız koyunlar.

Başka koşullar altında, OHA'daki diğer arkadaşlara daha çok benzeyebilirdim. Muazzam bir zenginlik ve ayrıcalıktan geliyorum. Zekiyim, genlerim tarafından kutsandım ve bir gün bir imparatorluğa hükmedeceğim. Bu, Oxford Hills'in futbol takımındaki yıldız forveti ve Koreli bir nakliye milyarderinin varisi olan Carl Yoon gibi birinden çok da farklı değil.

Bu "diğer koşullar" bir anneyi de içerebilir. Soğuk, acımasız ve hesapçı değil, sevgi ve şefkatle ebeveynlik yapan bir babayı içerebilir. Çocukluktan kalma eğlenceli ve mutlu anılar olabilir. On yaşındayken gözleriniz bağlıyken bir AK'nin nasıl parçalanacağı öğretilmemiştir. Babanızın on dördüncü doğum gününüzde "sizi bir erkek yapmak" için gece için size bir kadın almaması.

Buradaki diğer varlıklı, güçlü ve nüfuzlu çocuklar... aileleriyle birlikte büyüdüler.

Savaş zamanı bir generalle büyüdüm.

Ve her şey onunla başladı.

"Hey, geçen gün verdiğimiz parti var ya?"

Düşüncelerimden sıyrılıp arkadaşıma bakıyorum. Biramdan bir yudum alıyorum. "Hangisinden?"

"İki hafta önce. Sen bir pislik gibi bardak kırıyordun ve Sarah Prescott denen kız da çıplak yüzmek için dışarı çıkarken bileğini burktu."

Oh. Şu parti. Charlotte Bergendem ile patlayıcı ve soğuk ilk karşılaşmam. Ya da onunla ikinci karşılaşmam.

"Ne olmuş ona?"

"Charlotte Bergendem'in oturma odamıza kustuğunu duydum."

Çenem gıcırıyor. "Prenses Günlükleri mi?"

Lukas kaşlarını çatıyor. "İnsanların geçmişlerini, nereden geldiklerini ya da ebeveynlerinin kiminle evleneceğini seçemediklerini biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sakin ol, Aziz Komarov. Bu sadece lanet olası bir lakap."

Omuz silkiyor ve birasını içiyor. "Sadece orada olması garip. Onu daha önce hiçbir partide görmemiştim."

"Orada olduğunu bile unutmuşum."

Bu kesinlikle doğru değil. Hem de hiç. Çünkü o partiden bu yana geçen iki hafta içinde neredeyse tek düşünebildiğim o ve o gece. Ve her zaman olduğu gibi bu da içimdeki savaşı alevlendiriyor. Nefrete karşı şehvet. Arzu küçümsemeyle savaşıyor. İntikamla güreşen saplantı.

Bir babanın gazabının ve küçük bir kızın sırtıtışının anıları.

Biramdan derin bir yudum alırken dönüp altımdaki kampüse bakıyorum.

Uzun bir süre için unutabilirdim. Boris'in "eğitiminde" kendimi kaybedebilir ve cezaların beni kırık hikayemin başlangıcına karşı uyuşturmasına izin verebilirdim. Sonra, yıllar sonra, o lanet haberlere çıktı ve her şey geri geldi. Annesi Luxlordia Kralı ile evleniyordu. Ve o gülen yüzü her yerdeydi.

Sonra burada, Oxford Hills'de ortaya çıktı. Bir gölge gibi. Geçmişimden gelen lanet bir hayalet gibi. O zamandan beri onu aklımdan ve gözümün önünden uzak tutmak için elimden geleni yaptım. Ama sonra, o parti oldu.

O parti ve küçümsediğim ve arzuladığım nesne kendini ayaklarıma atıp onunla evlenmemi istedi.

Önceleri eğlenceli ve şaşırtıcıydı. O zamandan beri ev ödevimi yaptım. Kraliyet dedikodu bloglarını okudum ve Norveç Prensi Frederick ile görücü usulü evleneceğine dair söylentileri duydum.

Ve birdenbire, o geceki sarhoş teklifi çok mantıklı gelmeye başladı. Yani, öyle değil ama o noktaya nasıl geldiğine dair noktaları birleştiriyorum.

Önce beni mahvetti. Sonra, OHA'daki dünyamı işgal etti. Şimdi de bunu mu istiyor, hayır, buna mı ihtiyacı var?

Soğukça gülümsüyorum.

Yapmalıyım, yani saçma teklifini kabul etmeliyim. Sadece onu mahvetmek için. Onu her şeyden mahrum bırakmak için, tıpkı onun beni mahrum bıraktığı gibi. Son iki haftadır bunu ilk kez de düşünmüyorum. Evet deyip onu kendime bağlamayı. Bunu onu küçük düşürmek ve mahvetmek için kullanmayı.

Lukas'ın çevresel görüşümde durduğunu gördüğümde biramın sonuncusunu da bitiriyorum.

"Sen bir tane alıyorsan ben de bir tane alırım."

Başını iki yana sallar. "Yok, ben gidip yemek yiyeceğim. Sen de geliyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Elbette-"

Telefonum çaldı. Kaşlarımı çatarak baktım. Ve ruh halim anında bozuldu.

Son iki haftadır babamdan kaçıyorum, onun kendimi yeniden keşfetmem gerektiğine dair kararından sonra "yoksa".

Cevap vermediğimde, anında bir mesaj geliyor. "Voz'mi trubku."

Aç şu telefonu.

"O senin baban mı?"

"Maalesef." Çenemi ona doğru salladım. "Sen git, ben yetişirim. Bunu ben almalıyım."

Lukas'ın ağzı incelir. "İyi şanslar."

O gidince babamı tekrar arıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

Boris telefonda, "Aramasına cevap vermeseydim babam beni kırbaçlatırdı, Mişa," diye homurdanıyor.

"Özür dilerim efendim," diye

homurdandım. "Ders çalışıyordum-"

Soğuk bir şekilde gülüyor. "Bana yalan

söyleme evlat." Dişlerimi sıkıyorum.

"Senin için ne yapabilirim?"

Boris arayı kapatmak ya da okulun nasıl gittiğini öğrenmek için aramaz. Tsavakov imparatorluğu için bir şey yapması gereken en iyi askerine ihtiyacı olduğunda arar.

"Sesindeki o lanet tonu silebilir ve bana bunun nedenini söyleyebilirsin, iki hafta önce konuştuğumuz onca şeyden sonra..." sesi yükseliyor, daha yüksek, daha öfkeli ve daha düzensiz hale geliyor.

"Bana söyleyebilirsin," diye kükredi kulağıma. "Neden lanet olası magazin dergilerinde salak oğluma bakıyorum!!"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Londra'da bir gece mi?!" diye bağırıyor. "İç çamaşırınla mı dolaşıyorsun?! Parlamento Lordunun kızı arabanın camından sarkmış, memeleri dışarıda kokain mi çekiyor? Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?!"

İnledim. "Baba, o geçen yazdı. Aylar önceydi.

."

"Bugünkü basında var, Misha!" diye kükrüyor.

Çenem sıkıştı. Bir yıl önce, hatta aylar önce bu olay gerçekleştiğinde babam beni tebrik ederdi. Beni "kendi suretinde yarattığı" için övgüler yağdırırdı - dedikleri gibi "eski taştan bir çip".

Çünkü o yaptı; yani beni bu hale getirdi.

On dört yaşında fahişeler. On altıncı yaş günümde kokainin ilk tadı. Yıllarca bir aslan olduğumu ve dünyanın sömürmek ve yağmalamak için benim av alanım olduğunu kafama kazıdım.

"Söylemek istediğin bir şey mi var evlat?" Sessizliğim karşısında hırlıyor.

Dişlerim gıcırıyor.

"Hayır," diye sessizce homurdandım. "Hayır, efendim."

"Bu iş bitecek Misha, beni anlıyor musun? Bu iş bitti. Aslanlar kraldır. Öyle davran."

Öfke içimde dönerken gözlerimi deviriyorum.

"Burada tehlikede olan bir imparatorluk var, Misha. Benim imparatorluğum. Ve ben onu iç çamaşırlarıyla magazin sayfalarında boy göstermek isteyen şımarık bir çocuğa teslim etmek için kan akıtmadım, öldürmedim ve acı çekmedim!"

"Baba, bu dönem çok iyiydim-"

"İyiden daha iyi ol. Bana bir erkek olduğunu göster, bir çocuk değil, Misha. Bana büyüyebileceğini ve sorumluluk alabileceğini göster. Ve eğer bunu başaracak cesaretin yoksa, bu krallığa veda edebilirsin."

Telefonu kapattı. İşte böyle.

Yemekhanenin çatısındaki avlu sandalyesine geri çökerken yüzüm asık. Lanet telefonumu akşam gün batımına fırlatmak üzereydim ki tekrar çaldı.

Bu kez Kristoff, babamın ikinci adamı ve benim için amca ile ağabey arasında bir yerde olan bir adam.

Yetiştirilme tarzım soğuktu. Dünyadaki tüm paraya ve konfora sahip olsam bile zordu. Ama bunu katlanılabilir kılan Kristoff'tu; babamla aramdaki tampon, zaman zaman babamın öfkesini biraz daha lezzetli bir şeye dönüştürebiliyordu.

"İyi misin?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, iyi-"

"Aradığında az önce ofisindeydim, Misha."

Ağzım açık kaldı. Hiçbir şey söylemiyorum.

"Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Yani kendi içinde-"

"Baba-oğul ilişkilerinin karmaşıklığı üzerine bir okul sonrası özel dersi için hiç havamda değilim Kristoff."

İç çekiyor. "Bu zor bir karardı. Üzgünüm, Misha."

"Evet, öyle. Olan oldu. Gidip onun için kendimi yeniden yaratacağım. Belki önümüzdeki on yılı beni yeni bir evlat olarak şekillendirerek geçirebilir-"

"Aslında bu yüzden arıyorum."

"Ne yani, benim için yeniden programlama programını çoktan hazırladın mı? Söylesene, Otomatik Portakal'daki gibi Boris'in yapabilmesi için göz kapaklarımı açık tutan o tuhaf mekanizma gibi mi olacak-"

"Yani babanızın on yılı olmadığı için arıyorum."

Donup kaldım. Gün batımının aşağıdaki araziye vuran ışıltısına bakarken nabzım bir anlığına düşüyor.

"Affedersiniz?"

Kristoff derin bir iç çekti. "Bunu size söyleyerek babanızın emrini çiğniyorum ve onun için çalıştığım yirmi yıl boyunca bunu ilk kez yapıyorum. Ama bu farklı. Bunu bilmeyi hak ediyorsun, Misha. Bunun için plan yapmayı, bununla barışmayı."

"Ne o, ölüyor mu?"

"Evet."

Göz kırpıyorum.

Yutkunuyorum. "Ne

kadar süre."

"Dört."

"Yıllar mı?"

"Aylar. Belki. Muhtemelen."

Arkama uzanıp Lukas'la buraya getirdiğimiz çantadaki son biralardan birini bulmaya çalışıyorum. Beynim aşırı hızda çalkalanırken kapağı çevirip şişenin yarısını içiyorum.

Hissettiğim duyguyu tam olarak belirlemek zor.
Muhtemelen hepsi birincilik için savaşılan bir karışım olduğu içindir.

Üzüntü. Sevinç. Öfke. Rahatlama.

"Misha..."

"Ben buradayım."

Kristoff homurdanıyor. "Dinle, bunu sana anlattığımı babana söylememen şartıyla söylüyorum. Senden bu iyiliği istiyorum."

Başımı salladım. "Evet, hayır, ben..." Biradan büyük bir yudum daha alıyorum. "İçmeyeceğim."

"Bakın, ikinizin karmaşık bir ilişkisi olduğunu biliyorum."

Soğuk bir şekilde gülüyorum.

"O hâlâ senin baban, Misha. Sen hâlâ onun kanındansın."

"Yani bana kederimle nasıl başa çıkacağım konusunda bir terapistle konuşmam gerektiğini mi söylüyorsun?" Soğuk ve alaycı bir şekilde söyledim.

"Eğer ihtiyacın olduğunu

düşünüyorsan-" "Yok."

"Bu sana bağlı. Ama bunu size söylememin tek nedeni bu değil."

Kaşlarım çatıldı. "Eee?"

Derin bir nefes alır. "Şu andan itibaren, imparatorluğunu devralmak için hâlâ yazılısın, Misha. Kral olacaksın. I

"Biliyorsun, senin kendine çeki düzen vermen konusunda kılıcını kalkanına vurup duruyor.

Homurdanıyorum.

"Ama senin kim olduğunu ve Boris'in kendi yarattığı oğlu olduğunu da biliyorum. Bunu sana söylüyorum çünkü dört ay içinde baban bu dünyadan ayrılabilir. Ve şu andan itibaren, bir sonraki kral sen olacaksın."

Aniden, tıklar.

"Krallığı devralmak üzere onun gözüne girebilmek için dört ay boyunca iyi davranmam gerektiğini söylüyorsunuz."

"En soğuk, en basit ifadeyle, evet."

Bir yudum daha almadan önce birama kaşlarımı çatıyorum. Dört ay. Babama sorumluluk sahibi olabileceğimi göstermek için dört ayım var. Olmamı istediği "adam" olabileceğimi. Bunu tam olarak nasıl yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum ki, birden altımdaki kampüs arazisine baktım.

Ve gözlerim ona takıldığında donup

kalıyorum. Charlotte.

Gözlerim kısılıyor ve dudaklarım ince, hesapçı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kristoff, seni sonra ararım."

Kapatıyorum. Ama olduğum yerde kalıyorum ve Charlotte Bergendem'in yemekhanenin ön kapısına doğru yürümesini izliyorum,

aslanın onu gözüne kestirdiğinden habersiz.

Ve aniden, babama elimin imparatorluğuna rehberlik etmeye hazır olduğunu tam olarak nasıl göstereceğime dair bir fikrim oldu.

Sırıtmaya başladım.

Zarif bir şekilde mükemmel. Bir taşla iki kuş. Babamın öfkesini ve güvensizliğini yatıştırmak ve aynı anda çocukluğumu mahveden kızı yok etmek.

Dişlerimi göstererek sırtışım genişlerken gözlerim ona dikiliyor.

İntikam avucumun içinde. Ve sıkmayı planlıyorum.

Sert.

Kendimi şeytanın önünde tamamen küçük düşürdükten İKİ HAFTA sonra, zedelenen onurumun iyileşmiş olacağını düşünürsünüz.

Olmadı.

Oxford Hills'te geçirdiğim bir yıldan uzun süre boyunca Misha ile neredeyse hiç etkileşimim olmadı. Hiçbir sınıfımız çakışmıyor. Açıkçası, partilerden hoşlanan biri değilim ve bu okuldaki diğer pek çok kızın onun yatağına atlamak için duyduğu arzuyu hiç duymadım.

OHA'nın muhteşem eski kütüphanesindeki özel çalışma odasında sandalyemde arkama yaslandım ve kızardım.

Şey, bilirsin, gerçekten onun yatağına atlamak istemedim. Yani belki aklımdan geçmiştir. Ama tamamen fantezi olarak. Misha gibi uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü çeneli, kara kara düşünen seksi bir adamı çekici görmek sadece insani bir koşullanma.

Ama evrim, hıyar kişiliğini ve kendini beğenmiş göt herif tavrını görmezden geliyor. Ben bakmıyorum. İşte bu yüzden Misha'nın yatak direğinde bir çentik değilim, çok teşekkür ederim.

Yine de bir yıl boyunca onunla neredeyse hiç iletişim kurmadıktan sonra, son iki haftadır onu her yerde görüyorum. Sürekli olarak. Ben oradayken o da yemek salonunda ve OHA'nın üç küçük Bratva lordu asla yemek salonunda yemek yemez.

Onu koridorlarda, ders aralarında görüyorum. Onu kampüste, her zaman olduğu gibi kendini beğenmiş, hıyar ve yakışıklı bir şekilde dolaşırken görüyorum.

Ama artık bir şeyler değişti, en azından benim için.

Misha her zaman son derece sırtan, gülen, parti çocuğu bir çocuk olmuştur. Ama şimdi farklı bir Misha gördüm. Aslan hırıltısını gördüm ve bu beni çok korkuttu.

Şimdi, onu bir yerlerde gülerken ya da sırtırken gördüğümde omuriliğimin tabanında kalıcı bir ürperti var. Perdenin arkasına baktım ve şimdi altın yelekli cephenin içinden içindeki karanlık canavarı görüyorum.

Bunu söylerken, son iki haftayı ne zaman yollarımız kesişse ya da yakınlaştık titizlikle ters yöne koşarak geçirdim. Birincisi, yukarıda bahsettiğim ürperti yüzünden. Ama aynı zamanda, ona bunları söylediğim için hala utanç içindeyim.

Ayaklarına kustuğum için aşağılandım ve ondan Evlen benimle.

Yani ciddi, bundan geri dönemezsin.

O günden bu yana neredeyse her sabahımı kulübemden çıkıp tüm okulun alaycı tezahüratlarına maruz kalmaya hazırlanarak geçirdim. Ve yine de her gün, böyle bir şey olmadığında hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Ainsley Hendershire ve Tenley ile benim onlara verdiğimiz isimle züppe güruhunun geri kalanından ne alay ne de küçümseyici sözler duydum. Sosyal medyada aşağılanmamla ilgili capsler yok. Hiçbir şey olmadı.

Ve şimdi, iki hafta sonra, sanırım nihayet utancımı gömebilirim. Çünkü iki hafta sonra, o ilk gece mucizevi bir şekilde haklı olduğumu söyleyebilirim: bunların hiçbirini hatırlamıyor. Her ne söylediysem, Misha'nın kendini ve etrafındakileri hedonistik aşırılıkta boğma konusundaki efsanevi yeteneği, kısa süreli hafızasından geriye ne kaldıysa hepsini sildi.

Yavaşça, iki haftadır ilk kez yüzüme gerçek bir gülümseme yayılıyor. O geceden beri üzerimde tuttuğum gerginliği atarken içimi bir rahatlama kaplıyor. Kendi kendime sırtıp notlarıma tekrar bakarken omuzlarım hafifliyor.

Mükemmel suç. Kendimi Şeytan'ın önünde küçük düşürürüm ve o da tüm olanları unuttur. Muhteşem.

Kalemime uzanıyordum ki birden özel çalışma odasının kapısı çarparak içeri girdi. Nefesim boğazımda düğümlenirken başımı kaldırıp soluk soluğa kalıyorum. Bir kasırga gibi içeri dalarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Misha'nın akıldan çıkmayan, delici mavi gözleri üzerime dikiliyor ve beni sırtımdaki sandalyeye sabitliyor. Etrafında dönen o kadar büyük bir enerjiyle odaya adım atıyor ki, gök gürültüsü bulutları ve şimşek çakmaları da olabilir. Kapı arkasından tekmeyle kapandı.

Kilitliyor ve yüzüm soluklaşırken nabzım güm güm atıyor. "Ah, ne..."

"Ben yaparım."

Zaman akıyor. Ona bakıyorum, ne demek istediğini biliyorum ama ruhumun derinliklerinden bilmemeyi diliyorum.

Bunu hatırlamaması için çok fazla...

"Ne yap-"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, Prenses Günlükleri," diye homurdanıyor. "O yüzden ayağıma kustuğunu ve bana evlenme teklif ettiğini hatırlamayacak kadar sarhoş olduğunu söylemeye çalıştığın kısmı atlayarak kendini daha fazla utançtan kurtaralım."

Yüce Tanrım, lütfen beni şimdi öldür. Lütfen mi?

Bakışları altında büzülüyorum, üzerime yayılan ürpertiyle irkiliyorum. Orada öylece dururken dişlerim dudaklarımın üzerinde geziniyor, kollarını göğsünde kavuşturup sanki daha da kilitliyormuş gibi kapıya yaslanırken neredeyse karanlık bir enerjiyle titreşiyor.

"Sadece yapacağımı söyledim, o yüzden kendini bu saçmalıktan kurtar." Yutkundum. "Sen..."

Yani..."

"Seninle evlenmemi istiyorsun. Nedenini biliyorum." Kaşlarım çatıldı. "Biliyor musun?"

"Sıcak gløgg ve köfte hayranı değilsin, değil mi?" Yüzümün yandığını hissederek irkildim.

"Ah, şu."

"Evet, o," diye tükürür. "Öyleyse, saçmalıkları ve 'oh Misha, sen neden bahsediyorsun! Tiz bir sesle bağırıyor.

"Sesim öyle gelmiyor."

Gözlerini deviriyor.

"Biliyorum diyorum ve sana evet diyorum, bu yüzden fazla düşünme."

"Sen ciddisin."

"Tanrı aşkına, buraya girecek kadar zekisin, değil mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Misha ince ince gülümsüyor. "Yani evet, Prenses Günlükleri, yapacağım."

Gülümsemesi yırtıcı bir şekilde genişliyor. "Şartlı olarak."

Boğazımda oluşan yumruyu yutarken ellerim anında nemleniyor.

"Hangi koşullar?"

"Benim koşullarım."

Boğazımı temizliyorum.

"Hangileri?" "Benim olduğunu."

Nabzım atıyor. Ona bakarken gözlerim yuvalarından fırlıyor, yüzüm soluyor.

"Affedersiniz?" Mırıldanıyorum.

"Beni duydun," diye hırılıyor aslan. "Sen. Benimsin. Hepiniz benimsiniz."

şok içinde ona bakıyorum. Kafamın içindeki çarklar dönüyor ama dişliler birbirine geçmiyor. O... o yapamaz, değil mi? O gerçekten-

"İstiyorum."

İrkiliyorum, bir an için düşüncelerimi deli gibi yüksek sesle söyleyip söylemediğimi merak ediyorum.

"Ne-"

"Düşündüğün gibi." Blazer ceket giymiyor. Ama Misha'nın okul gömleğinin kolları önkolunun ortasına kadar kıvrılmış. Kollarını kaplayan labirent gibi dövmelerin altındaki kaslar dalgalanıyor, bakışlarımı çekiyor ve düşüncelerimi bulandırıyor.

"Ciddiyim," diye sessizce homurdanıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutarak gözlerimi kırıştırıyorum. Bakışlarımı onun dalgalanan kollarından ayırdığımda zaman durmuş gibi görünüyor,

geniş göğsünün üzerinden, mağrur, prens gibi sırtan yüzüne kadar.

Gözlerim kısıldı. "Sen bir pislik ve domuzsun."

"Ve görünüşe göre tek seçeneğiniz, bu yüzden pazarlık alanınızın burada zayıf olduğunu söyleyebilirim."

Ona ters ters baktım. "Tek seçeneğim sen değilsin."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır mı? O zaman lütfen onlara git. Ya da lanet olası soğuk fiyortların ve on ay boyunca süren kışın tadını çıkarmaya hazır olun."

Kapıya doğru dönmeye

başlar. "Ha det, Prenses-"

"Dur."

Ayağa kalkarken sesim aceleyle çıkıveriyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Dur. Bekle."

Duraklıyor. Yavaşça, o iğrenç yakışıklı yüzü bana dönüyor, mükemmel dudaklarında sürekli kendini beğenmiş bir sırıtma kıvrılıyor.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum, demek istediğin-"

"Sen; hepiniz. Senden ne istersem." Dudakları şeytanca kıvrıldı.

Nabzım güm güm atıyor. Çekirdeğim sıkılıyor -korkudan, ama haince, başka şekillerde de.

Dudağımı çiğniyorum.

"Tempoyu ben ayarlarım."

Ne diyorum lan ben? Kendimi durdurmak ya da çenemi kapatmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Ve nedenini gerçekten anlamıyorum.

Misha yüzünü bana dönüyor ve eğlenerek gülümsüyor. "Tempoyu ben ayarlıyorum," diye fısıldıyorum. "Yani-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Çenesi gerilir. Dudakları inceliyor. Delici gözleri en iyi yaptıkları şeyi yapıyor: ruhuma çıplak bir şekilde bakmak için sahip olduğum tüm zırhları ya da savunmaları söküp atıyor.

"İyi," diye homurdanıyor.

Neler oluyor? Hayatımda nasıl oldu da Misha Tsavakov ile bu konuyu müzakere eder hale geldik?

"Eğer herhangi bir şeye dur dersem, sen-" "Göreceğiz."

İtiraz ediyorum, ona bakarken gözlerim şişiyor. Bu çılgınlık. Yani burada şeytanın kendisiyle bir anlaşma yapmak üzereyim.

Çekip gidebilirim. Çekip gitmeliyim. Tanrı aşkına, bu sadece bir prensle evlenmek. Ömür boyu hapis falan değil. Bunun için gerçekten imza atıyor muyum? Onunla mı?

Peki ben ne oluyorum? "Ne zaman başlayacağız?"

Yüksek sesle söylemek istediğim bu değildi. Onu itip kapıdan çıkmadan önce "siktir et bunu" demek istemiştim.

Ama

Bazı nedenlerden dolayı bunu yapamıyorum. Karanlık, çarpık, berbat bir parçam bunu yapmama izin vermiyor.

Misha sırtıyor, sanki o delici gözler derimin ve kemiklerimin içini görebiliyor ve düşüncelerimi okuyabiliyor. Sanki kafamın içindeki irade savaşını görebiliyor ve bundan zevk alıyor.

"Derhal."

Titriyorum.

"Anlamı?" Mırıldanıyorum.

"Yani," diye homurdanıyor aniden bana doğru ilerlerken.

Aramızda bir masa var. Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan iri, güçlü, mürekkepli ellerini masanın kenarına sıkıştırdı ve masayı yana, yere doğru itti.

Ağzım açık kaldı. Oxford Hills Akademisi'nin aslanı, Karanlık Prens'in kendisi aniden kişisel alanıma dalınca nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Eli okul bluzumun önünü kavramak için fırladı. Beni kendine doğru çekerken nefesim kesiliyor, diğer eli aniden çenemi kavırıyor.

Her tarafım titriyor, başımı eğip iri gözlerimin onun ısıltılı, ilkel gözlerine odaklanmasını sağlarken nefes nefese kalıyorum.

"Yani hemen."

Korkunç, utanç verici bir şekilde teslim olmak istiyorum; tam burada. "Tamam" demek ve istediğini yapmasına izin vermek istiyorum, çünkü içimdeki o karanlık, çarpık parça bunu istiyor.

Ama yavaş yavaş aklım başıma geliyor. Bedenim nasıl hareket edeceğini hatırlıyor. Dudaklarım kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlıyor ve beynim tekrar açılıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Misha karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Öyle demek istemedin. Bu sadece egonun boyun eğmeyi reddetmesi."

Ona dik dik bakıyorum. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Bunu biliyorum, Prenses Günlükleri," diye sessizce tıslıyor. "Seçeneklerin tükendi. Annen bir kralla evlendi ve iktidarı ellerinde tutmak için seni evlendirmeleri gerekiyor."

Şok olmuş yüz ifadem karşısında sırtıyor.

"Her aptal magazin başlıklarının arasını okuyabilir. İşte bu kadar. Ve ikimiz de senin için başka bir seçenek olmadığını çok iyi biliyoruz, çünkü ikimiz de çok iyi biliyoruz ki ben senin dünyadaki son seçeneğin olurdum. Başka bir seçeneğin olsaydı bana sormazdın."

"Haklısın," diye çıkışıyorum.

Dudakları inceldi. "Eğer duygularımı incitmeye çalışıyorsan, daha çok çabalaman gerekecek. Güven bana."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana

sırıtarak karşılık verdi. "Sana bir

çıkış yolu veriyorum, Prenses." "Bir

bedel karşılığında," diye tıslıyorum.

"Bu dünyada hiçbir Şey bedava değildir."

Boğazımda oluşan büyük yumruyu yutuyorum. Tüm bu olanlardan iğrenmem gerekirdi. Ama değilim. Gerçekten  yle olsaydım, o kapıdan çıkıp doğruca Prens Frederick'e koŐardım.

Olmadığım gerçeği bir Şey söylüyor, sadece o Şeyin ne olduğuyla yüzleŐmeye veya kabul etmeye hazır olduğumdan emin değilim.

"Bunun üzerinde uyumam lazım."

Misha'nın çenesi titriyor. Gözleri daralıyor. Ama yavaşça dudakları alaycı bir Şekilde kıvrılıyor.

"Yirmi dört saatin var."

Bembeyaz kesildim. "Bekle,
ne?"

"Teklifimi geri çekmeden önce."

Ellerini benden çekti. Başka bir Şey söylemeden dönüyor, kapıya doğru yürüyor ve kilidi açıyor. Kapıyı açıyor ve dışarı adım atmaya başlıyor, sonra kapı aralığında duraklıyor. Başını çeviriyor ve o delici bakışları bir kez daha beni kesmek için dönüyor.

Ve sonra gitti, beni nefes nefese ve kıvranır halde bıraktı; dehşete düşmüş ve tahrik olmuş bir halde.

DüŐmekten korkuyorum ama atlamadan önce derin bir nefes
a l ı y o r u m .

Babam son kez gittiğinde üç yaşındaydım. DNA'mın oluşumuna katkıda bulunduğu ve sonunda temelli gittiği o güne kadar bu olay yaklaşık yarım düzine kez yaşanmıştı. Ama kapının o son çarpışı yeni bir dönemin başlangıcını işaret ediyordu: dünyaya karşı sadece ben ve annem.

Ve harika bir takım olduk.

Anneme her şeyi anlatırım. Özel hayatımla ilgili ondan saklamam gereken kirlili detaylar olmadı değil. Notlarımı sınıfın en yükseğinde tutmak için kıcımı yırtarak ders çalışmak, okuldan sonra iki işte çalışmak ve fakir olmak, canlı bir flört hayatına yol açmadı. Ya da herhangi bir flört hayatı.

Ama ironik bir şekilde, kraliyet ailesine mensup olmak, akıl almaz derecede zengin olmak ve dünyanın en seçkin okuluna gitmek de öyle.

Bazen kazanamazsınız.

Erkek arkadaşlarım oldu: iki tane. Ama ikisi hakkında da pek konuşulmadı ve ikisi de annenize kesinlikle anlatmadığınız o iğrenç gençlik anılarından hiçbirini yaratmadı. Yine de bundan hiç utanmadım ya da mahcup olmadım. Benim yaşımdaki pek çok insanın seks konusunda acı çektiğini biliyorum - çok fazla seks yapmaktan ya da çoğunlukla yeterince yapmamaktan.

Ama benim için hep arka planda kaldı. Seks yapmak istemediğimden değil, istiyorum. Yani bir libidom var ve zaman zaman kontrolden çıkıyor. Sadece son birkaç yılımı -başka türlü bunu keşfedebileceğim yıllar- yoksul ve ışıkları açık tutmak için çabalayarak geçirdim. Ya da durum böyle olmadığında, bırakın biriyle çıkmayı ya da yakınlaşmayı, kendime ayıracak hiç vaktimin olmadığı kraliyet spot ışıklarının altına itildim.

Yani, hiç olmadı. Neredeyse hiçbir şey olmadı.

Şu anda bu durum Misha "düzenlemesi" ile daha da büyük bir sorun teşkil etmektedir.

Bu değiş tokuşun gerektirdiği şey hakkında hiçbir incelik yok. Ona ihtiyacım olduğunu ve nedenini biliyor. Ve şartları ortaya koyma konusunda en ufak bir çekingenlik göstermedi:

Sahte ama o kadar da sahte olmayan bir kocam olacak. Beni başkasının şartlarıyla evlendirme planlarına nükleer bir bomba gibi etki edecek biri. Luxlordia'daki iktidar sahiplerinin uymaktan mutluluk duyacağı kesin bir son kullanma tarihi olan biri. Bunu bir sır olarak saklamaktan da çok mutlu olacaklar.

Çünkü diğ er mesele de bu. Misha Tsavakov ile "romantik" anlamda - ya da herhangi bir anlamda - kamuya açık bir şekilde bağlantılı olmayacağım. Bağlanmayacağım. A. Freaking. Şans. Eğer bunu yaparsam, bunu bir sır olarak saklayacağız. Korkunç, karanlık, yakıcı bir sır. Mezarıma götürmeyi tercih edeceğim bir sır.

Ve bunu bilmesi gereken insanlar, bunu bir sır olarak saklamak için dağları yerinden oynatacak olan insanlar olacak. Evet, Misha ile evlenmek teknik olarak Luxlordia tahtını sağlamlaştıırır ve her şeyi olduğu gibi tutar. Ama dünya ölçeğinde imaj açısından tam bir felaket.

Kraliyet Prensesi, Bratva bağlantılı, yozlaştımış bir Oligark'ın imparatorluğunun varisiyle mi evleniyor? Hem de onun siciline sahip biriyle? Bunu olabildiğince derine g mecekler.

Yani bu da anlaştmanın bir parçası. Benim için yapılan planları altüst edecek sahte bir kocam var.

Bir de anlaştmanın Misha tarafı var. Misha beni anlıyor.

Bedenimi ele geçirdi. Ve bununla birlikte, hem korkumu hem de bunun ne anlama geldiğine dair gergin, hain heyecanımı alıyor.

Bu takasla ilgili olarak onun "sonundan" tiksirmek istiyorum. Bu sömürücü. Hastalıklı. Seksi bir zorbalık aracı olarak kullanıyor.

Ancak içimde küçük bir parça, zihnimin ve bedenimin bunu olması gerektiği gibi " ığlık at ve kaç" kategorisinde sınıflandırmamasına izin vermiyor. Kafamın geri kalanı "bu berbat, yanlış ve korkunç" diye bağırırken

Bilinçaltımın arkasında "öyle mi?" diyen tek ve yalnız bir ses var.

Ve frenlere yumuşak bir dokunuş yapmam beni yoldan çıkmaktan alıkoymaya yetiyor. Bir uçurumun üzerinden uçuruma bakmak gibi. Kalbiniz sıkışır ve mideniz düğümlenir. Ama orada ne olduğunu bilmek için can atan küçük bir parçanız var.

Misha Tsavakov güneşin ışığını emen bir kara delik. Sorun şu ki, diğer tarafta ne olduğunu bilmek için ölüyorum.

Çabucak duş alıyorum ve sersemlemiş bir halde kurulanıyorum. Gece vakti -okul saatleri dışında- ama yine de okul üniformamı giyiyorum: siyah, yeşil ve altın rengi ekose etek. Beyaz, kısa kollu bluz, üzerine yeşil ve altın süslemeli siyah ceket ve göğsünde altın Oxford Hills arması. Koyu yeşil diz çorapları ve siyah babetler.

Aynadaki yansımamla karşılaşıyorum ve saçımı taramaya başlamadan önce yavaş, ölçülü bir nefes alıyorum.

Bunun annemi inciteceğini biliyorum. Bunu neden yaptığımı anlasa bile, bu o peri masalını, sonsuza dek mutlu yaşamı karartacak. Ama sırtım duvara dayalı ve duvara dayandığında yapabileceğin tek şeyi yapmanın bana öğrettiği en iyi hayatta kalma içgüdüğü olduğunu anlayacağını umuyorum. Heinrich'in onu Akdeniz'den çıkardığı ana kadar tüm hayatım boyunca onunki duvara dayalıydı.

Bunu orada öğrendim. Savaşmayı. Kendini suyun üstünde tutmak için tırmalamayı, tırmalamayı ve yakmayı.

Saate bakarken yutkunuyorum.

Yirmi dört saatim, ne kadar göz yorucu ve muhtemelen unutulmuş bir talep olsa da, neredeyse dolmak üzere. Vakit geldi.

Siktir et.

Saate bir kez daha bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Düşmeden önceki son nefesim. Dalmadan önce. Karanlık, bilinmeyen sular beni altına çekmeden önce.

Lortluk Malikânesi'nde alışılmadık derecede durgun bir gece. Ilya, Tenley ile bir yerlerde tabii ki. Lukas da Manchester'da garip, ürkütücü gezintilerinden birini yapıyor.

Orospu çocuğu bazen kurt adam gibi oluyor. Ve bu şekilde "dışarı çıktığında" ne yaptığını asla bilmek istemediğimden eminim.

Bu yüzden boşluğu ben dolduruyorum. Ben ve şu anda evim dediğim malikanenin bilardo salonunda benimle birlikte olan yirmi küsur kişi. Benim için hayat bu. İçiyorum, sigara içiyorum ve kokain çekiyorum. Düzüşüyorum. Karanlık lordu olarak bir krallığı yönetiyorum. Orada burada motorlarla uğraşıyorum. Boks yapıyorum. Oh ve sanırım ara sıra ders çalışıyorum ya da ödev yapıyorum.

Bu açıdan şanslıyım. Okulun disiplin ve akademik kurulları Ilya, Lukas ve bana ne kadar korkuyla bakarsa baksın ve ailelerimiz ne kadar güçlü olursa olsun, OHA'nın dünyadaki en iyi okul olma mirası kaya gibi sağlam.

Buraya gelmek için sadece zengin ve güçlü olmanız gerekmiyor. Akıllı da olmalısınız. Ve bu notta,

Burada da başarılı olmak için yeterince zeki olmanız gerekir. 70'lerde Led Zeppelin'in bir üyesi gibi parti yapabilirim. Ama okul işlerinde gerçekten kaytarıyor olsaydım, buradan öyle hızlı giderdim ki başım dönerdi.

Ama şanslıyım ki genetik ve yaşam piyangosunu kazanmış gibiyim. Babamın boyu ve yapısı. Annemin görünüşü - Boris'in bir goril olduğunu varsayıyorum. Kazanan bir gülümseme, sosyopatlığa varan bir cazibe yeteneği, penis için üçüncü bir bacak, Las Vegas'ta sahneye çıkan Elvis'ten daha fazla uyuşturucu ve alkol tüketme yeteneği.

Ve... Ben gerçekten çok zekiyim.

Ama bu gece, bu arka planda kalacak. Bu gece beynimi kapatmaya çalışıyorum.

O gelmiyor.

Elimdeki kristal burbon bardağına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Gerçi Charlotte'un gelmemesinin beni neden kızdırdığını da anlamış değilim. Kolay cevap, eğer reddederse ondan intikamımı alamayacağım. Ama bu yanlış.

Bu saçma evlilik maskaralığının bir parçası olmadan Charlotte Bergendem'i mahvedebileceğim milyonlarca yol var.

Belki de benim de ona ihtiyacım olduğu içindir. Boris savaştayken ve görünüşe göre sınırlı bir yaşam süresi varken, geleceğimi güvence altına almak için bu evlilik saçmalığının bir parçası olmam gerekiyor. Ama bu da tam olarak doğru değil.

Dünyanın en gözde kızlarından birkaç yüz tanesinin olduğu bir okuldayım. Güzel, kültürlü, paralı, bağlantıları olan, parlak altın gelecekleri olan. Şu anda bu odadaki on beş kızıdan herhangi birini işaret edip benimle evleneceğini söyleyebilirim ve o da hemen evet demek için kendini zor tutar.

Ama ben bu kızları istemiyorum. Buradaki kızların hiçbirini istemiyorum.

O hariç.

Ve bu çok kafa karıştırıcı, rahatsız edici bir ruh hali. Charlotte'un onu istediğim için burada olmamasına kızdığımı kendime itiraf etmek kadar sinir bozucu.

Onun için. Eziyet için değil. İntikam için değil. Yani, bunları istiyorum. Ama bunun temelinde çok daha bedensel bir şey var. Çok daha ilkel.

Charlotte'u istiyorum, çünkü ona sahip olmak istiyorum. Onu istiyorum çünkü kanımı ateşe, sikimi demire çeviriyor.

Gözlerim tekrar bilardo masasının yanındaki duvarda asılı saate kayıyor. Dakikaların ilerleyişini izlerken yüzüm kararıyor.

O gelmiyor.

"Buna katılmak ister misin, kardeşim?"

OHA'nın rugby takımının yıldız açık kanat oyuncusu Marco Littleton, çoktan yakılmış ve dumanla kıvrılmış kocaman bir sigarayı bana uzatırken sırtıyor.

Ayılar ormana sıçar mı?

Alırken başımı sallıyorum ve derin derin içime çekiyorum. Ekşi tatlı duman ciğerlerimi dolduruyor ve nefesimi verdiğimde kafamın içinde Charlotte hakkında kükreyen ses biraz susuyor. Mükemmel.

"Misha!"

Kafamı kaldırdığımda odanın karşısındaki bir iskambil masasının etrafında oturan üç kız ve iki erkeğin soyunmuş hallerini görüyorum. Sütyeni ve külotuna kadar soyunmuş olan sarışın bana şımarıkça sırtıyor.

"Strip poker oynuyoruz. Gelin oynayın!"

Baştan çıkarıcı. Çok cezbedici. Ancak şu anki ruh halimin iğrençliği, her zamanki gibi hedonizme balıklama atlama isteğimi ekşitiyor. Ve bu ruh halinin sebebi de bir türlü ortaya çıkmayan lanet olası bir prenses.

Birisi hepimizin içinde bulunduğu dumanlı bilardo odasının kapısını çalıyor. Hafifçe kaşlarımı çatıyorum ve kapıya doğru dönüyorum.

"Girin."

Açılıyor ve aniden göğsüm sıkışıyor. Ağzım bir çizgi halinde incelmeden önce sıkılmış dişlerimin arasından nefes alıyorum. Charlotte dünyama adım atarken gözlerim daralıyor.

Yalnız olmadığımı fark edince irkiliyor. Gözleri kendisine bakan insanlarla dolu odada gezinirken yüzü soluyor. Koyu çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterken yanakları kızarıyor.

Odanın yarısı yarı çıplak. Diğer yarısı pahalı gündelik kıyafetler içinde.

Charlotte okuldaki heceleme yarışması için giyinmiş gibi görünüyor.

Tam OHA üniforması, gözleri kamaştıracak kadar blazer ceket de dahil. Kusursuz bir şekilde arkaya doğru toplanmış saçlarının tek bir tutamını kulağının arkasına itmek için uzanıyor.

Gözleri sonunda bana takılıyor, yüzü ateşler içinde yanıyor.

"Um..."

"Evet?"

Dudaklarımın kenarları kıvrılıyor. Neden burada olduğunu biliyorum, belli ki. Ama bu insanların önünde bunu söylemek için kıvranmasını izlemekten zevk alacağım.

Ve kıvranıyor da. Charlotte o l t a d a k i bir balık gibi kıvrılıyor, dudaklarını çiğniyor ve tırnaklarını karıştırıyor.

"I-"

Poker masasındaki kızlardan biri sinirli bir ses çıkarıyor. Charlotte dudaklarını büzüyor ve bakışlarını bana yöneltmeden önce kıza ters ters bakıyor.

"Konuşmamız gerek."

Chet Faker'ın "Gold" şarkısının ses sisteminden sessizce yükselmesi dışında, ikimiz göz göze geldiğimizde dumanlı oda sessizliğe gömülüyor.

Birkaç uzun, sessiz saniyeden sonra "Gidin," diye homurdandım. "Geri kalanınız yani. Şimdi."

Anında hareket ederler. Bilirler. Bir kralın sözüne itaat ediyorlar. Poker masasındaki yarı çıplak öğrenciler bile eşyalarını toplamak için acele ediyor ve Charlotte'un yanından geçip kapıya doğru koşuyorlar. Kapı Marco Littleton'ın arkasından kapandığında, yalnızdık.

"Evet?"

Charlotte ayaklarının üzerinde kayıyor, bana dikkatle bakıyor. Ama o burada. O burada, aslanın ininde.

"Ben... eğer meşgulsen-"

"Çok kısa kesiyorsun."

Burnu kırışıyor. "Ne?"

"Yirmi dört saat dedim." Çenemi sallayarak bilardo masasının yanındaki duvarda asılı saate bakıyorum.

"Yirmi üç saat elli iki dakika oldu."

Charlotte kızgınlık ve belirsizlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Peki cevabın?"

Yanakları kızarıırken yutkunuyor.

"Ben-" nefes almadan önce yere bakıyor. Başını kaldırıyor, iri mavi gözleri dumanlı odada benimkileri buluyor.

"Daha önceki erzaklarım duruyor."

"Bunu zaten konuşmuştum."

Dudağını çiğniyor. "Tempoyu ben ayarlarım." "İyi," diye homurdanıyorum.

"Ve eğer bir şeye hayır dersem-

" "Sana bunu göreceğimizi söylemiştim."

Yüzü soluklaşırken gözleri genişliyor. Ama o bakışın ardında bir kıvılcım var. Gözlerimi kırpmadan tutuyorum, dudaklarımda ince, sert bir gülümseme.

"Gerçekten hayır diyecek misin göreceğiz." Ağzı sıkıca kapanıyor.

"Başka şartlarım da var."

Gözlerim doldu. "Yardıma ihtiyacı olan biri için çok fazla talebin var."

"Sanırım bundan bir çıkarınız olduğunu açıkça belirttiniz," diye tersliyor.

Gülümsemem genişliyor. "Evet. Evet, istiyorum."

Titriyor ve titremesi hoşuma gidiyor. Onu diken üstünde, kararsız tutmam hoşuma gidiyor. Bir basamak aşağı indirdim.

Benim gibi.

Ama Charlotte'u kendi küçük oyuncağıma dönüştürme düşüncesi ne kadar cazip olsa da, kendime şunu hatırlatıyorum

Bu anlaşmadan vücutundan çok daha fazlasını kazanacak. Bir geleceğim ve bir imparatorluğum olacak.

Benim de buna ihtiyacım var. Ama bu ona elimi göstermem gerektiğı anlamına gelmiyor.

"Diğerk talepleriniz nedir?" diye homurdanıyorum, içkimi yudumlarken.

"Bunu halka açıklamıyoruz. Hem de hiç."

Bunu bu kadar hızlı söylediğı için hakarete uğramalıymışım gibi hissediyorum.

"Yani anneme ve üvey babama söyleyeceğim tabii ki. Ama bunu gizli tutmak için ellerinden geleni yapacaklar."

Sırıtıyorum. "Tamam."

"Ama okulda... Yani..."

"Beni küçük kirli sırrın olarak mı istiyorsun, Prenses Günlükleri?"

Charlotte dudaklarını büzer. "İsteyerek değil. Ama onurumu koruyarak ve en azından itibarımın bir parçasını kaybetmeden mezun olmayı tercih ederim."

"Kamuoyunda benimle ilişkilendirilmenin buradaki itibarınız için çok şey yapacağını düşünüyorum."

"Ben de tam olarak bundan korkuyorum," diye ince ince gülümsüyor. Gözlerimi deviriyorum. "İyi o zaman."

Sanki evli olduğum için OHA'daki itibarımın zedelenmesine ihtiyacım varmış gibi.

Prenses Günlükleri'ne. Ya da herhangi birine.

"Bu kadar mı?"

"Hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Tanrım, başka ne var?"

"Başka kızlarla yatmak yok."

Burbon kadehi dudaklarımdan birkaç santim ötede duraklıyorum.

"Affedersiniz?" Tek kaşımı kaldırıyorum. "Bu maskaralığın bir parçası olmamı istediğin izlenimine kapıldım çünkü kraliyet ailesinin gözünde bir tren enkazıyım."

"Beni kendi şartlarıyla evlenmeye zorlayan insanları kızdırmak istiyorum, bir şey yakalamak değil."

Ona ters ters baktım. "Ben temizim." "Ve bu kuralda kararlıyım."

"Öyle mi?" Büyüyorum. "O zaman tam olarak ne dersem ve ne zaman dersem onu yapacağına inansan iyi edersin." Bardaktan yavaşça bir yudum alıyorum, yüzünün kızarmasının tadını çıkarıyorum.

"Ne istersem yapacaksın." "Oh, ve öpüşmek yok."

Kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Öpüşmek yok. Bu..." diye omuz silkiyor. "Samimi."

"Anlaşmamız bağlamında bu kelimeyi anladığınızdan

emin değilim."

Yüzü daha da kızarıyor, parmaklarıyla oynarken
kıpırdanıyor.

"Komik. Biz... Yani, ben..." dudağını çiğniyor, kekeliyor.
"Sadece öpüşmek yok."

"Peki," diye homurdanıyorum. O dudaklardan mahrum bırakıldığım için mi kızgınım, yoksa hâlâ onun bu "şartlarına" boyun eğdiğim için mi kızgınım bilemiyorum.

"Öpüşmek yok," diye mırıldandım. "Ama istediğim başka bir şey-" "Ben hayır demedikçe-"

"Hadi öğrenelim, olur mu?" Ayağa kalkıyorum ve yüzü soluyor. "Bekle, ne?"

"Dedim ya," diye sessizce homurdanıyorum, gözlerim sert ve ona kilitlenmiş. "Hadi öğrenelim."

Charlotte titriyor, alt dudağını dişlerinin arasında emiyor. Bana dikkatle bakıyor, ben ona doğru ilerlerken geriliyor.

"Ne olduğunu öğren-" "Eğer hayır derssen."

Afrika'nın vahşi doğasında yaralı bir ceylan böyle hisseder. Yırtıcı hayvan yaklaşırken av böyle hisseder.

Misha, arka planda sessizce çalan bir şarkının alçak, boğucu ritimleriyle dumanlı odada ilerlerken üzerimde böyle bir etki yaratıyor. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve ellerim yanlarımda kenetleniyor. O yaklaştıkça nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

Gözleri benimkileri hiç bırakmıyor. Soğuk mavi bıçaklar gibi içime saplanıyor, beni çekirdeğime kadar kesiyor, aç bakışlarına her şeyimi sunuyorlar.

"Bekle, ne?"

"Dedim ya," diye homurdanıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken bana ters ters bakıyor. "Hadi öğrenelim."

Ne demek istediğini biliyorum. Sadece bu düşünceyle neden kaçmadığımı bilmiyorum. Neden hala ayakta olduğumu bilmiyorum

burada, titriyor - belki biraz korkudan, ama belki biraz da heyecandan.

Uçurum, uçurum ve ben kenardan bakıyorum, başka tarafa bakamıyorum ya da gözümü kırpamıyorum.

"Ne olduğunu

öğren-" "Eğer

hayır dersin."

Bir an için arkamdaki kapıya bakıyorum. Sadece birkaç adım ötede ama sanki kilometrelerce uzakta. Arkama döndüğümde, ne kadar yakınımda olduğunu ve hâlâ bana doğru ilerlediğini görünce nefesim kesiliyor. Bacaklarım hayatta kalma içgüdüleriyle kendiliğinden hareket ediyor. Beni ondan uzaklaştırıyor, popom bilardo masasının kenarına çarptığında nefesim kesilene kadar geri çekiliyorlar.

Tuzağa düştüm.

Misha sırtıarak yaklaştıkça yaklaşıyor, sanki yaklaşmanın her saniyesini, beklentinin her saniyesini hissetmemi istiyormuş gibi acele etmiyor.

Aklım karmakarışık. Belki de bunu hiç kabul etmemeliydim. Belki de sadece Prens Frederick'le evlenmeliydim. Belki de buraya, onun inine gelmek berbat bir fikirdi.

Belki de Misha Tsavakov herkesin düşündüğünden çok ama çok daha tehlikeli bir psikopattır.

Belki de kaçmalıyım. Belki de olduğumdan daha fazla korkmalıyım. Belki de gergin bir şekilde heyecanlanmamalıyım.

Belki de şu anda tahrik olmamalıyım.

Bir hırıltıyla aniden mesafeyi kapatıyor. Beni masanın kenarına sıkıştırıp bana yaklaştığında nefesim kesiliyor - o kadar yaklaşıyor ki bir an için az önce üzerinde anlaştığımız kurallardan birini çiğneyeceğini düşünüyorum.

Dudakları dudaklarıma o kadar yakın ki, onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve nefesindeki burbonun kokusunu bir tür erkeksi parfümle karıştırarak alabiliyorum.

Ama ağzı benimkine bir santim bile yaklaşmadan duraklıyor. Zaman donuyor ve nefes almaktan bile korkuyorum, sanki nefes alırsam ciğerlerimdeki oksijeni çalacakmış gibi.

"Sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

Titriyorum. "Ne için?" Aramızdaki bir karışlık mesafeyi fısıldayarak geçiyorum.

"Çizginin nerede olduğunu görmek için." Dudakları aç bir sırtıtıyla kıvrılıyor. "Böylece tam üzerinden geçebilirim."

Geri çekiliyor ve bakışları yavaşça üzerimde gezinirken içimde şiddetli ve sıcak bir şeyin nabzını hissediyorum. Bir adım geri atıyor, sonra bir adım daha.

Kaşlarımı çatıyorum ama sonra kendi kaşlarımı çatıyorum. Neden benden uzaklaştığı için kaşlarımı çatıyorum ki? Boz ayının seni parçalamamaya karar vermesi gibi bir şey bu.

"Ceketini çıkar."

Sert, derin sesi üzerimde mırıldanırken gözlerimi kırptırıyorum. "Ne?"

Misha sadece "Beni duydun" der gibi gülümsüyor.

Yutkunuyorum, ona bakıyorum.

"Tamam."

Ceketimi omzumdan silkiyorum ve bilardo masasının kenarından sarkıtmak için dönüyorum.

"Şimdi de gömlek."

Çenem düştü. Gözlerim inançsızlıkla şişti.

"Affedersiniz?"

"Bluzunu çıkar dedim," diye homurdanıyor

sessizce. Çenem sıkıştı.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bu anlaşmanın benim için en ufak bir potansiyeli olduğuna beni ikna etmek için çok kötü bir iş çıkarıyorsun."

Ona ters ters bakıyorum. Bilerek damarıma basıyor. Kaçıp kaçmayacağımı görmek için benimle dalga geçmeye çalışıyor. Hayal kırıklığına uğrayacak.

"Tamam. Ama sütyenim olmaz."

"Sütyenini istemedim, değil mi?" Gözleri kısıldı. "Şimdi lanet gömleğini çıkar."

Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Tanrım, kim biriyle böyle konuşur ki? Hiç mi?

Misha Tsavakov, işte o.

Ve yavaşça, dediğini yapıyorum. Ellerim kalkıyor, her seferinde bir düğmeyi yavaşça açıyorum. Bu bir striptiz değil. Onu baştan çıkarmak için yavaş değil.

Çünkü daha önce hiç bir erkeğin önünde tişörtümü çıkarmamıştım.

Son düğmeyi çözerken yüzüm yanıyor. Beyaz bluzu yavaşça çıkarıyorum, ceketin üzerine örtmek için döndüğümde onun bakışları altında tenimin karıncalandığını hissediyorum. Ona geri dönüyorum. Ama bu sefer bakışlarımı kaçırmıyorum ya da utanmıyorum. Meydan okurcasına bakıyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor, arkalarında karıncalanma ve sıcaklık hissi bırakıyor. Geri adım atıyor ve yavaşça karşımdaki sandalyeye çöküyor, ellerini deri kolçaklara dayıyor.

"Külot."

Çenem düştü.

"Misha, hadi-"

"Yap şunu," diye

tıslıyor.

Dudaklarım "hayır" ın "n" sini oluşturmaya başlıyor ama kendimi tutuyorum. Söylemiyorum.

"Devam et," diyor sessizce. Sırtışı benimle alay ediyor. Muhteşem buz mavisi gözleri bana meydan okuyor.

"Hayır de. Selam ver. Pes et. Biz her şeyi unuturuz, sen de buradan çıkıp git ve nasıl istersen öyle davran."

Nabzım güm güm atıyor. Bu cazip bir teklif. Ama bunu yapamam. Ya da karanlık bir yanımla bunu yapmama izin vermiyor.

"İyi," diye fısıldıyorum.

Misha hem eğlenmiş hem de şaşırmış görünüyor. "Gerçekten mi?" diyor kesin bir ifadeyle.

Ben de sırtıyorum, onu gerçekten şaşırtabilme ya da şaşırtabilme yeteneğimin verdiği cesaretle.

"Evet, gerçekten."

Kendimi beğenmiş bir şekilde, hafifçe eğilip ellerimi eteğimin altına sokarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Ama sonra sinirlerim bozuluyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Parmaklarımı külotumun içine sokup aşağı çekerken yüzüm ateş gibi yanıyor.

Sade, beyaz, sıkıcı külotlar. Yüzüm utançtan kararırken içimden inliyorum.

"Hepsini benim için mi giydin?" "Siktir git."

"Henüz değil."

Gözlerim onunkilere kayarken nefesim kesiliyor. İçimde görmezden gelmeye çalıştığım bir zonklama var. Ama geçmiyor. Sadece daha sıcak yanıyor.

"İşimiz bitti mi?" Tıslıyorum.

Misha karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Daha yeni başlıyoruz, Prenses." Gülümsemesi aniden düşüyor. Ve daha önce

olduğu gibi

Sanki aniden herkesin yaltaklandığı çekici Misha kayboluyor ve daha karanlık, yaralı bir versiyonu karşıma çıkıyor.

"Arkanı dön, yüzünü bilardo masasına dön."

Göbeğimde zonklayan sıcaklık kabarıyor. Titriyorum, yüzüm onun bakışları altında yanıyor. Ama yavaşça yapıyorum. Dönüyorum, tenim karıncalanıyor ve nefesim kısa, hızlı soluklarla geliyor. Ahşap ve keçe masanın kenarını beyaz parmak eklemlerimle kavıyorum. Fiziksel olarak titrememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Eğil."

Sesi daha yakından geliyor ve irkilmeme neden oluyor. Nefesim kesiliyor ve sandalyesinde öne doğru eğildiğini görmek için dönüyorum. Bakışları üzerimde sertleşirken gözleri için için yanan mavi elmaslar gibi.

"Misha-"

Bir şey söylemesine bile gerek yok. Sadece o karanlık, aç, soldurucu bakışlarından birini salıyor.

Sanki beni kontrol altına almış, sanki onun için bir kukla gibi dans etmemi sağlayacak gizli ipleri bulmuş gibi. Çünkü yeterince eminim, geri dönüyorum. Ağır ağır nefes alıyorum, ateş gibi kızarıırken nabzım kulaklarımda güm güm atıyor.

Ama yavaşça ileri uzanıyorum. Belimden eğilirken avuçlarım bilardo masasının keçesi üzerinde kayıyor.

"Geri uzan."

Gözlerimi kapatıyorum. Sanki buradaki atmosfer olması gerekenden daha ağırmış gibi geliyor. Sanki nefes almak

daha zor.

"Prenses..."

"Tamam, tamam," diye fısıldıyorum.

Başımı çevirip yanağımı yumuşak bılardo masası keçesinin üzerine koyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum, iki elimle geriye uzanırken tenimin sıcaklıkla zonkladığını hissediyorum.

"Benim için eteğini yukarı  ek."

Benim için.

Bu sahiplenme. Sahiplenme. Yasak ateş. Hepsi içimdeki bir sinire dokunuyor gibi görünüyor. Çünkü birdenbire içimdeki sıcaklık daha da artıyor. Vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla zonkluyor.

Ve ıslağım; korkunç, korkunç, uygunsuz bir şekilde ıslak. "Şimdi."

Hiçbir Şey söylemiyorum. Söyleyemem. Sadece yanağımı ke eye dayayarak daha önce hiç olmadığı kadar kızarıyorum. Arkama uzanıp ekose eteğimin kenarlarını kavrarken gözlerim sıkıca kapanıyor.  ekmeye ba ladım.

Kulaklarımdaki uğultu, çınlama hissi, eteği kal alarımdan üzerinden yukarı doğru çektikçe daha da artıyor. Duraklıyorum, ama yavaş bir nefesle gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum ve çekmeye devam ediyorum.

Kumaş k ımının üzerinden kalçalarıma kadar kayıyor. Yüzüm yanıyor. Tenim elektrik çarpmış gibi hissediyor. G r ş m değişirken oda sallanıyor.

Bacaklarımı sıkıca birbirine kenetliyorum. Yasak bir okşayış gibi gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyorum.

"Tamam," diyorum sessizce, göğsüm daralırken nefes nefese. "Tamam, başardım, tamam mı? Misha-"

"Bacaklarını aç."

Yaklaştı. Nefesim kesiliyor, arkama bakmak için dönüyorum. Şimdi ayakta durduğunu ve gözlerinin çıplak kıcıma odaklandığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Bana doğru yaklaşırken boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor; ben titrerken ve odadaki hava emiliyormuş gibi oksijen için nefes nefese kalırken daha da yaklaşıyor.

Yanıma geliyor ve dudakları tam kulağıma değene kadar üzerime eğiliyor ve yakınlığı tenimin zonklamasına neden oluyor.

"Bu kadar mı?" Gözlerim kapanırken sessizce hırılıyor. "Bu senin sınırın mı? Geçmeyeceğin yer burası mı?"

"Lütfen..." Fısıldıyorum.

"Ben de seni çok cesur sanırdım."

Kıkırdıyor, karanlık bir şekilde. Sonra yavaşça geri çekiliyor. Benden uzaklaştığını hissediyorum, yavaşça sandalyesine geri gömülmek için uzaklaşıyor.

"Üç kadar sayıyorum, Prenses. Bir."

Titriyorum, ayak parmaklarım düz ayakkabılarımın altına doğru kıvrılıyor ve içimi saran donuk bir sıcaklık zonkluyor.

"İki-"

"Tamam," diyorum boğuk bir sesle. Yavaşça başımı sallarken gözlerim sımsıkı kapalı. "Tamam, peki."

Ve sonra, yaptım. Misha Tsavakov ile karanlık, dumanlı bir odada tek başıma bilardo masasının üzerine eğildim, yavaşça bacaklarımı açtım.

Artık beni görebiliyor. Her şeyimi görebiliyor, daha önce hiç kimsenin görmediği kadar.

Oda iğne ucu kadar sessiz. Sanki burada öylece durmamı, utancı, heyecanı, tehlikeyi ve haysiyetimin parçalanmasını olabildiğince derinden hissetmemi istiyor.

Sonra ayağa kalktığını duydum. Titriyorum ve ayağa kalkmaya başlıyorum.

"Yapma," kaba, derin sesi beni durduruyor. "Kıpırdama," diye homurdanıyor bana yaklaşırken. "Sanırım bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Dudağımı ısıriyorum, her yerim zonkluyor. Isı ile titreşiyor Her yerde.

"Misha-"

"Benim dediğimi yapmak, yani."

Eli aniden kıcıma indi. Nefesim kesildi, sertleştim. Ama içim zonkluyor. Sarsılıyorum ama dokunuşunun altındaki derim elektrik verilmiş gibi ısı ve karıncalanmayla titreşiyor.

"Burada mı?"

Gözlerim sıkıca kapanırken ve nefesim kesilirken eli çıplak kıcımın kıvrımlarında geziniyor. Onun büyük, güçlü

Elini tenimin üzerinde gezdiriyor, aşıya, kalçalarımın arkasına doğru iniyor.

"Ya da burada."

Dokunuşu bir şey arıyormuş gibi hareket ediyor ve ben o n u n ne olduğunu biliyorum.

"Ya da belki burada," diye homurdanıyor. Parmakları kıcımla kalçam arasındaki kıvrımı okşarken inliyorum.

Bir çizgi. Benim çizgimi arıyor, böylece söz verdiği gibi onu geçebilecek. Ama ben onu bulmasına izin vermemeye kararlıyım.

"Onu bulacağım Prenses," diye mırıldanıyor kulağıma, parmakları kalçalarımın arasındaki sıcaklığa o kadar tehlikeli bir şekilde yakın dans ederken üzerime eğiliyor ki başım dönüyor.

"Hayır dediğin yeri bulacağım. Ve işte o zaman bu savaş gerçekten başlayacak."

Yutkunuyorum, masaya doğru nefes nefese kalıyorum, her yerim titriyor ve sarsılıyorum.

"Söyle bana Prenses," diye homurdanıyor. "İkimiz de orada olduğumu biliyoruz. Söyle ve ilerleyelim. İkimizin de yapmak zorunda olduğumu bildiği şeyi yapabilir ve senin aşılamaz çizgini parçalayabilirim. Ama o zaman bu iş biter."

Hiçbir şey söylemiyorum. Eli iç uyluğuma yaklaşıyor. Kalın bir parmağı tenimde hafifçe geziniyor... içim kasılırken ve bedenim masaya karşı titrerken daha da yaklaşıyor.

"Hayır mı?" Misha karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Öyle olsun."

Eli usulca amımı avuçladığında, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ağzım açık kalıyor ve sessiz bir çığlık -ya da belki bir inilti- boğazıma düğümleniyor. Misha bana daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerimden dokunurken vücudum titriyor ve ürperiyor.

Aniden, tek bir parmak bana doğru kıvrılıyor. Dudağımı ısırıyorum ama tüm bunların bana ne yaptığını saklayamıyorum. Ondan değil.

Sırılsıklam oldum. Korkunç derecede. Ve Misha biliyor.

Diliyle dişlerine vurarak bir tıslama sesi çıkarıyor ve parmağı dudaklarımın kaygan ıslaklığında yavaşça gezinirken nefesinin altında karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Dünyam yanıyor. Vücudum onun için ağrıyor... bunun için, ne kadar boktan olsa da.

Parmağının ucu açıklığımda duraklıyor ve daha fazlasını yapmasını, daha da ileri itmesini bekleyerek geriliyorum. Ama yapmıyor. Parmağı kayganlığımın içinden geri çekiliyor, ta ki aniden klitorisime çarpana kadar.

İnliyorum.

Durduramıyorum ve elimden bir şey gelmiyor. Ama işte orada, lanet olası bir kanıt gibi bilardo masasının üzerine düşüyor. Dumanı tüten silah. Kanlı bıçak.

Misha yine kıkırdar. "Vay, vay, vay, Prenses," diye kalın kalın homurdanıyor.

Parmağı tekrar yarığımı okşuyor. Ama sonra aniden eli benden uzaklaşıyor.

"İşimiz bitti."

Hareket edemiyorum. Orada duruyorum, bilardo masasının üzerine eğilmişim, eteğim hala belimde ve bacaklarım açık... Misha için.

Yüzüm güneş gibi yanıyor. Bunu yapmasına izin vermedim... Hoşuma gitti. O da bunu biliyor ve bu da bunu düşündüğümünden daha kötü yapıyor.

"Ayağa kalkabilirsin."

Titriyorum, ellerim titriyor, yapıyorum. Eteğim aşağı iniyor ve masaya dönük duruyorum. Ona bakamam. Ondan sonra bakamam.

"Bana bak."

Gözlerim kapanıyor. Dudağımı sertçe ısırırken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor.

"Bana bak Prenses," diye tıslıyor.

Titriyorum ve zonkluyorum, yapıyorum. Dönüyorum ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlamak için derinlere iniyorum.

"Tamam."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam ne?" Fısıldıyorum.

"Tamam, bunu yapacağız. Seçmeleri geçtin."

Ona dik dik bakıyorum. Gözlerim kısılrken utancım öfkeye dönüşüyor.

"Seni pislik!" Ona ters ters bakıyorum, yanaklarım sıcaktan zonklarken başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır, uh-uh. Hayır.

bir pislik olmak için-"

"Ben ben olacağım, Prenses," diye tersledi. "Buna alışın."

Ondan uzaklaşıyorum, bluzumu kaptığım gibi öfkeyle üzerime geçiriyorum. Düğmelerimi hızla ilikleyip ceketimi de çekiyorum. Dönüp külotumu almak için diz çökmeye başladım.

"Hayır."

Gözlerim ona

kayıyor. "Misha-"

"Bırak onları."

İçimde bir kibrit çakıyor. Neden, neden bu emir beni heyecanlandırıyor?

"Aslında," diye homurdanıyor. "Artık bunlardan yok. Hem de hiç."

Yüzüm kızardığında ve bir cevap vermek için ağzımı açtığımda, başını sallayarak beni durduruyor.

"Bunu kurallarımızdan biri olarak kabul edin."

Dudaklarımı büzüyorum, yüz yüze dururken yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyorum. Ama Misha yavaşça elini kaldırıyor ve bir parmağını ağzına götürüyor. Dudaklarını parmağın etrafına sarıp yavaşça emmeden hemen önce hangi parmak olduğunu anlıyorum.

Parmağını yavaşça çekip bana kendini beğenmiş bir şekilde sırtırken zonklayan sıcaklık yüzüme geri dönüyor.

"Sanırım senden hoşlanacağım, karıcığım."

"CHARLOTTE."

Düşüncelerim kudurmuş gibi. Yasak, korkunç şehvet, bıçaklı bir manyak gibi içimi kasıp kavuruyor; kesiyor, bıçaklıyor, kesiyor.

Kanımı akıtıyorsun Misha.

Gözlerimi kapattığımda, o oradadır. Gözlerimi açtığımda, ya gözlerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum, dönüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Ya da kafamı kaldırıyorum ve bana bakıyor... o gözler pençe gibi içime işliyor.

Çünkü şimdi bir sırrı paylaşıyoruz. Aslında birkaç tane. Geçen gece onun havuz odasında olanlar var, o... ben...

Yüzüm kızardı.

Bu olduğunda. Bana dokunduğunda ve bu beni kusturmadığında ya da alevler içinde bırakmadığında.

Daha fazlasını istememi sağladı.

Öyle ki, kulübedeki odama daha yeni dönmüştüm ki yatağa girdim, kıyafetlerimi çıkardım ve onun başladığı işi bitirdim; hem de birkaç kez.

Tabii ki sonrasında kendimi tokatlamak istedim. Kaynar suyla duş almak ya da Misha'nın bana ellerini sürmesinden hoşlandığım için -mide bulandırıcı bir şekilde- kendimi cezalandırmak istedim. Sonrasında kendimi kendime ihanet etmiş gibi hissettim.

Bu bir sır. Diğeri ise yakında olacaklar: Ben, Charlotte Bergendem, Luxlordia Prensesi, bir suç imparatorluğunun kötü şöhretli, karanlık, kendini beğenmiş varisi Misha Tsavakov ile gerçekten evleneceğim, en azından dört aylığına.

Bu paylaştığımız bir sır ve ben bu sırrı Mezar.

Ve karşılığında, geçen gece olanlarla kanıtlandığı gibi beni alacak.

Sinir bozucu ama bir o kadar da heyecan verici. Hem midemi hem de kalçalarımı sıkıyor. Ve çok, çok dikkat dağıtıcı.

"Bayan Bergendem!"

İrkildim ve sertçe başımı kaldırdım. Profesör Macklin, OHA'nın İngilizce bölümündeki en yeni, en genç profesörlerinden biri ve Hatipler Kulübü'nün başkanı. Ve muhtemelen kampüsün en çok ezilen bir numaralı hatalı üyesi.

"Özür dilerim Profesör Macklin," diye mırıldanıyorum, hayal kurarken yakalandığım için yüzüm kızarmış bir halde. Bu daha da utanç verici

Hayalini kurduğum kişi yüzünden. Ama aynı zamanda utanç verici çünkü Hatipler Kulübü'nü seviyorum ve bunda da iyiyim.

"Herhalde dikkatiniz dağınık çünkü kafanızda yarı finaller için yapacağınız konuşmanın ince ayarını yapıyorsunuz, değil mi?"

Profesör Macklin'in bana attığı bilmiş bakışa zayıfça gülümsüyorum. Genç öğretmenler her zaman saçmalıkların kokusunu yaşlı öğretmenlerden daha iyi alırlar. Macklin de bu konuda tam bir tazi. Ama aynı zamanda sert biri de değil. Bilmiş bakışını hemen büyüleyici, orantısız bir sırtış takip ediyor.

"Kafanda taç mı seçiyorsun, Prenses Günlükleri?"

Ne yazık ki kendisi de Hatipler Kulübü'nde olan Ainsley Hendershire, kulübün bugün toplantı yaptığı salonun birkaç sıra aşağısında, küçük arkadaş grubuyla kıs kıs gülüyor.

"Sadece gerçek altın olduğundan emin olmak için filmlerdeki gibi ısırduğınızdan emin olun, tamam mı?"

Farelerden oluşan ekibiyle kıkırdarken ona zehirli bir şekilde gülümsüyorum.

"Rüyada sosis mi görüyorsun, Ainsley?" Ben de karşılık verdim. Ainsley bir marketler zinciri servetinin varisi. Ayrıca... OHA'nın erkek nüfusu arasında popüler, bu da kimsenin bilmediğini düşündüğü açık bir sır.

"Yine de onları ısırmanızı tavsiye etmem. Zavallı dizlerinizin uğruna çok çalıştığınız itibarınızı kaybedebilirsiniz!"

Ainsley bana hançer gibi bakarken salondaki diğer öğrenciler kahkahalara boğuldu.

"Hanımlar," diye iç geçiriyor Profesör Macklin, burnunun kenarını sıkarak. "Sanırım bu kadarı yeterli, değil mi?"

Ainsley bana pek de samimi olmayan bir "C" harfi kullanıyor. Profesör Macklin'e dönmeden önce gülümseyip onu tersliyorum.

"Toplum parçalanmaya başlamadan önce de söylediğim gibi," diyor boğazını temizleyerek. "Bu yıl Tüm Okullar Kupası'na katılma şansımızı gerçekten çok yüksek görüyorum. Ama bu, önümüzdeki yarı finallere konsantre olmamız gerektiği anlamına geliyor. Unutmayın ki takım olarak kupa turnuvasına katılabilmek için en az üçünüzün yarı finale kalması gerekiyor."

Bazı insanlar futbol ya da ragbi hakkında gerçekten heyecanlanır. Diğerleri ise yüzme takımı, öğrenci yönetimi ya da her neyse onunla ilgilenir.

Bu okulda "sahte prenses" olmama ve geçen yıl bununla birlikte gelen tüm saçmalıklara rağmen, aslında topluluk önünde konuşmayı seviyorum. Hatipler Kulübü'nün amacı da bu zaten. Konuşmaları okuyorsunuz ya da güçlendirici bir argüman oluşturunuz.

Ya da bir kulüp toplantısının ortasında Misha Tsavakov hakkında kirli düşüncelerle kendinizden geçersiniz.

"Yani, bu bir toplantı."

Herkes ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başlarken Profesör Macklin ellerini çırpıyor

"Ve lütfen yarı final için hangi parçayı yapmak istediğinizi daraltmayı düşünmeye başlayın. Jüri heyetinin Churchill ya da Roosevelt'e karşı zaafı olduğu açık bir sır. Bunu göz önünde bulundurun."

Tekrar boğazını temizlediğinde okul çantamı omuzluyorum.

"Charlotte, geri çekil?"

Ainsley bana skandal dolu bir "şimdi başın belada" bakışı attı. Ben de ona oral seks pandomimi yapıyorum. Küçümsüyor ve odadan çıkmak için dönüyor.

"Bunun gerekli olup olmadığını bilmiyorum, ya siz?"

Döndüğümde Profesör Macklin'in müstehcen hareketimi kesinlikle yakaladığını fark ederek kızarıyorum.

"Özür dilerim Profesör," diye mırıldandım. "Hayır, değildi."

Ama kafamı kaldırdığımda biraz sırtıyordu. Profesörlere göre Macklin oldukça havalı.

"Diyelim ki yüzde yirmi beş gerekliydi ve bir dahaki sefere gözlerim görmeyene kadar saklamayı kabul edelim, olur mu?"

Gülümsüyorum. "Anlaştık."

Başını sallıyor. "Güzel. Bak Charlotte, sen kesinlikle benim yarışmacılarımdan birisin. Yarı finaldeki üç eleme boşluğundan biri için elimizdeki en iyi şans sensin. Sen sadece..." Kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet?" Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Bu toplantıda bahsettiğim tek bir şeyi bile hatırlayabiliyor musun?"

Aşağı bakarken yüzüm kararıyor. "Hayır, efendim."

Kıkırdıyor. "Charlotte, başın belada falan değil. Sadece aklının oyunda olduğundan emin olmak istiyorum. Hepsi bu. Yine de iyi misin?"

"İyi, evet, sadece..." Omuz silkiyorum. "Sadece aile meseleleri." "Game of Thrones oynarken..."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bunun gerçeğe ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Eğer ejderha yumurtası bulursanız, lütfen bir sonraki toplantıya getirin. Sadece yarı finalde yapacağınız konuşmayı ve biraz daha fazla konsantrasyon getirmeye çalışın."

Sırıtiyorum. "Bunu yapabilirim. Konuşmayı ve dikkatimi vermeyi kastediyorum. Ejderha yumurtaları konusunda söz veremem."

Gülüyor. "Bak, geçen dönemin sonunda küçükler düzeyindeki yarışmada Teddy Roosevelt'in 'Cumhuriyette Vatandaşlık' adlı eserini çalmıştın ve harikaydı. Yarı finaller için bunu tekrar gözden geçirmeyi düşün."

Kafamda canlandırarak yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, bunu yapabilirim."

"Güzel. Bir sonraki toplantıda görüşmek üzere." "Teşekkürler, Profesör Macklin."

Gitmek için döndüm.

"Oh ve Charlotte?"

Arkama bakıyorum.

"Dikkatini çeken her neyse, bir dahaki sefere onu kapıda bırakmaya çalış, tamam mı?"

"Denerim."

Ama salonun dışında inledim. Evet, söylemesi yapmasından daha kolay. Aslında söylemesi yapmasından çok çok daha kolay. Çünkü "dikkatimi çeken" şey bir sonraki toplantıya kadar ortadan kalkmayacak ya da arka planda kaybolmayacak.

Gelecek toplantıya kadar onunla evlenmiş olacağım.

Kampüste ilerlerken yüzüm ateşler içinde yanıyor. Belli ki kimsenin Misha'yla aramdaki bu saçma anlaşmada neler olup bittiğine dair bir fikri yok. Ama bu kalp gibi bir şey. Attığım her adımda, başımın üzerinde iğrenç ayrıntıları gösteren bir neon tabelanın yanıp söndüğünü hayal ediyorum.

Tenley ile yemekhanede buluşmaya giderken, yanından geçtiğim her öğrencinin aniden düşüncelerimi okuyabildiğini varsayıyorum. Ve her biri biliyor.

Misha ile evleneceğimi biliyorlar.

Dün gece ne olduğunu biliyorlar.

Ve sırtarak hoşuma gittiğini biliyorlar.

"Hey!"

Çıglık atıyorum, köşeyi dönerken geri sıçrıyorum ve neredeyse Tenley'e çarpıyordum. O gülüyor.

"Whoa! Sakin ol! Sadece benim."

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Yüzüm bembeyaz ve başım hafif hissediyorum. En iyi arkadaşım bana bakıyor.

"İyi misin?"

"İyi," diye geveledim.

Kaşları şüpheyile kalkıyor.

"Sadece açtım. Hatipler Kulübü'nde uyuyakaldım ve bu yüzden Profesör Macklin'den azar işittim.

Kıs kıs gülüyor. "Bunun reklamını yapma. Kıskançlıktan seni arkandan bıçaklayan bir sürü kız olacak."

Kolunu benimkine doladığında gözlerimi deviriyorum. Harry Potter'daki ana salonun ölü bir benzeri olabilecek devasa, katedral benzeri yemek salonuna giriyoruz. OHA'nın yemek salonu, sıra sıra dizilmiş masalar yerine kraliyet yemeklerine ya da ödül törenlerine benziyor; hem de her gece.

Yuvarlak, muhteşem el yapımı masalar salonu süslüyor ve aynı derecede zarif sandalyeler onları çevreliyor. Çatal-bıçak ve gümüş takımlar en iyi kalibrede, su bardakları kristal ve çiçekli orta süsü günde iki kez değiştiriliyor. Oh, ve garsonlar var

Her zamanki masama doğru yürümeye başladım. Ama birden Tenley tarafından farklı bir yöne çekiliyorum.

"Uh, nerede-"

Beni hangi masaya doğru çektiğini fark ettiğimde kanım donuyor.

"Orada oturmuyoruz."

Bu onların masası: "varisler". Ilya, Lukas ve Misha... kenardalar ama yine de bir şekilde onur masası gibiler. Üçü de yemeklerini saçma sapan malikanelerine getirtmek yerine yemek salonuna gelmeye tenezzül ettiklerinde yani.

"Tenley..."

Gözlerini devirir. "Char, sorun değil. Ilya'yla çıktığımı biliyorsun, değil mi?"

"Ben de öyle duydum," diyorum kaşlarımı sert bir şekilde kaldırarak. Tenley kızardı.

"Biz-bu değil..."

"İnce Duvarlar, benim Arkadaş. İnce
duvarlar," I snicker için Oda
arkadaşım.

Yüzü saçlarıyla aynı kırmızıya döner. "Sen... Yani..."

Gülüyorum. "Sadece şaka
yapıyorum." Sayılır.

"Ama yine de. Oturmalı mıyım bilmiyorum-"

"Sakin ol. Ciddiyim. Tüm okulun bu üçüyle garip bir şekilde sağlıksız bir ilişkisi var ve bunun gerçekten sona ermesi gerekiyor."

"Bunu erkek arkadaşına söyle," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor. "Sadece huysuzu oynamayı seviyor. İnanın bana, havlaması ısırmasından daha kötü."

Gözlerim dikkatle bluzunun yakasının altından boynuna doğru uzanan, çok da gizli olmayan, ağız büyüklüğündeki morluklara takılıyor.

"Oh?"

Tenley şiddetle kızardı ve yakasını yukarı çekti.

"Ona bize katılacağını söyledim bile. Seninle bir sorunu olmadığını biliyorsun."

Ilya, insanların deyimiyle Oxford Hills'in sürekli surat asan, düşünceli kurdu olabilir. Ama onlar bir araya geldiğinden beri onunla birkaç kereden fazla takıldım. Ve o haklı. Bana izin veriliyor gibi görünüyor. Çoğu zaman.

Ama benim endişelendiğim Ilya değil. Lordluk Malikanesi'nden başka kimin bu gece yemek salonunu varlığıyla şerefledebileceği.

Yine de baktığımda, sadece Ilya gibi görünüyor; tek başına oturuyor, ayakları masanın üzerinde ve açıkça bir esrar sarıyor. Okulun yemek salonunda. Sıfır tepki ile.

Üçü de cidden dokunulmaz. Bu çok saçma.

Hâlâ geniş yemek salonuna doğru ilerliyoruz -asırlar önce gerçekten de bir katedral olarak kullanılmış- o sırada gözüme bir şey takılıyor. Aslında birine. Dönüyorum, gözlerim daha önce hiç görmediğim, bir masada tek başına oturan, neredeyse beyazımsı sarı saçlı kıza takılınca kaşlarım çatılıyor.

"Kim o?"

Tenley dönüyor ve aynı derecede şaşkın görünüyor. "Hiçbir fikrim yok. Yeni olmalı, ama dönemin yarısında yeni olması garip."

Kız bulunduğu yerde olmaktan neredeyse korkmuş görünüyor. Yemeğini sinsice yiyor, yemeğinden küçük ısırmalar alıyor ve kristal bardağından küçük yudumlarla su içiyor. Başını öne eğmiş, keskin mavi gözlerini tabağından ayırmıyor.

Bir yanımda gidip ona kim olduğunu sormak ve kendimi tanıtmak istiyor. Yani, ben de o yollardan geçtim: OHA'daki yeni kız, yerinde duramıyor. Ama Tenley, kızların masasını geçip İlya'nın masasına sandalye çekene kadar beni peşinden sürüklüyor.

"Hey Red," diye hırlıyor arkadaşşıma aç ama sıcak bir gülümsemeyle. Yüzünün nasıl aydınlandığını gördüğümde sırtıyorum. Ona sırtarak karşılık veriyor ve onu yavaşça öpmek için yaklaşıyor.

Onun adına gerçekten mutluyum. Birbirlerinin zıttı olabilirler: Kız bir ABD Dışişleri Bakanı'nın kızı ve tam bir iyilik timsali. Ve o, hırçın, tehlikeli görünümlü

Dünyanın en acımasız suç örgütünün varisi. Ama işe yarıyor. Ve Kurt'un hakkını vermeliyim: En iyi arkadaşımı daha önce hiç görmediğim kadar mutlu ediyor.

Bu da onun diğer huysuz ve asık suratlı davranışlarına benim gözümde bir geçiş hakkı kazandırıyor.

Tenley onu tekrar öperken sırtarak, "Hey sen," diyor. Ilya gözleri bana kaymadan önce gülümseyerek geri çekiliyor.

"Charlotte."

"Ilya."

Sırıttıyor. Aramızda kasıtlı bir soğukluk var. Ama Tenley için önemli olduğumu anlıyor. Ben de onun için önemli olduğunu anlıyorum. Onunla bire bir bağ kurup kuramayacağımızdan emin değilim. Ama Kurt'tan izin aldığımı biliyorum.

Tenley'nin kaşları çatılırken yanından geçtiğimiz kıza doğru başını sallıyor. "Hey, şu yeni kızın kim olduğunu biliyor musun? Sarı saçlı, tek başına yemek yiyen?"

Ilya'nın gülümsemesi sigarasını sarmaya devam ederken kayboluyor. "Evet."

Bu kadar. Açıklama yok, sadece olumlu. Klasik Ilya.

"Eee?" Tenley gülüyor.

"Bu Lizbet Belsky."

Tenley'e soru sorar gibi bakıyorum ama o da omuz silkmekle yetiniyor.

"Babası, amcamı öldürmeye çalışan Semyon Belsky idi."

Tenley'nin yüzü soluyor. Oh, kahretsin.

"Şu Belsky mi?" diye fısıldıyor

sessizce. Ilya yavaşça başını sallar.

"O Belsky."

"O ne yapıyor-"

"En ufak bir fikrim bile yok," diye homurdanıyor nefesinin altından. Ama sonra içine çekiyor ve esrarı yalamak için dudaklarına götürüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu konuda garip bir şekilde ölçülü davrandığını hissediyorum, Ilya."

Kafasını kaldırıp ince bir gülümsemeyle bakıyor.

"Onu şuradaki vitraylı pencereden fiziksel olarak fırlatmak ve ardından bu dünyadaki varlığının her bir yönünü metodik olarak parçalayıp yok etmekten daha çok istediğim bir şey yok," diye tıslıyor sessizce.

Yavaş ve ölçülü bir nefes aldığında ürperiyorum. Eli masanın üzerinden kayarak parmaklarını Tenley'ninkilerle birleştiriyor.

"Ama," diye homurdanıyor. Dönüp ona küçük bir tebessüm ediyor. "Birisi pratik yapmama yardım ediyor..." diye boğazını temizliyor. "Kısıtlama."

Garsonlardan biri yemek siparişimizi almaya geldiğinde Tenley sohbeti ustaca başka bir yere yönlendiriyor. Garsonlar. Yemek siparişleri. Bu okul çok saçma. Ama yemekler harika. Ve yemek geldiğinde.

Ilya'nın ailesini öldürmeye çalışan adamın kızı şu anda OHA'ya devam ediyor gibi görünüyor.

"Kıçımı sikeyim, kimin oturduğunu gördün mü-"

Sertçe başımı kaldırıyorum ve o da aynı anda bana bakıyor. Gözlerim Misha'ninkilerle kilitlenirken, dudaklarımın yarısına kadar gelen kızarmış ton balığı ısırtığıyla donup kalıyorum.

Tüm vücudum tepki veriyor. Göbeğim sıkılaşıyor. Kalçalarım da öyle. Tenim elektrik çarpmış gibi karıncalanıyor ve yüzümün onun sert bakışları altında yandığını hissedebiliyorum.

Tek hatırlayabildiğim elinin tenimdeki hissi... çizgimi arıyor, böylece onu geçebilecekti. O büyük, mürekkepli ellerinin kıçımın üzerinde, bacaklarımın arasında kaydığını hatırladıkça içimin düğümlendiğini ve zonkladığını hissediyorum...

Anı içimde kaynarken başım dönüyor. Titreyerek nefes alıyorum, sadece onun varlığından bile hızlanan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Misha'nın çenesi kenetleniyor, elleri de Ilya'nın sandalyesinin arkılığına yapışıyor. Ama yavaşça dudakları ince bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ilya'nın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyor. Gözleri bana doğru kayıyor, tehlikeli bir şekilde daralıyor. Ama sonra kaşları müstehcen bir şekilde kalkıyor. Tekrar Ilya'ya dönmeden önce içimde oluşan sıcaklıkla ürperiyorum.

"Lizbet Belsky'nin burada ne işi var?"

Tenley derin bir iç çekiyor. "Misha, biz aslında görmezden gelmekle harika bir iş yapıyorduk-"

"Babası amcanı bıçaklamaya çalışan bir kızı nasıl görmezden gelirsin?"

"Misha!" Tenley tıslıyor. "Hadi!"

Ilya sırtıyor ve bir elini Tenley'ninkini örtmek için kaydırıyor. Arkadaşına bir bakış atar.

"Bırak gitsin, dostum."

"Taşaklarını bul, dostum," diye mırıldanıyor Misha.

Ilya'nın yüzünde karanlık bir şey parlıyor. Çenesi kasılıyor ve ikisi de saldırmadan önce diğerinin zayıf noktasını bulmaya çalışan vahşi hayvanlar gibi birbirlerine bakıyorlar. Ama sonra Misha omuz silkiyor ve sandalyesinde arkasına yaslanarak gerginliği azaltıyor.

"Her neyse. Sadece onu burada gördüğüme şaşırdım." "Yok artık, ikimiz de buradayız," diye mırıldandı Ilya. Misha dönüp bana sırtıyor.

"Bu akşam yemekte misafirlerimiz olduğunu bilmiyordum."

"Yemekhanenin sana ait olmadığını anlıyorsun, değil mi?" Kendimi dizginleyemeden tersliyorum.

Ilya sırtıyor. "Haklı olduğu bir nokta var."

"Katılıyorum," diyor Misha ince bir sesle, hâlâ bana bakarak. "Satın almaya çalışacağım."

O gülümsüyor. Alay ediyorum.

"Burada ne halt ediyorsun, Prenses Günlükleri?"

Bir yandan, aramızda olanları gizli tutma konusundaki kararlılığını takdir edebiliyorum. Diğer yandan, bu lakaptan nefret ediyorum. O da bunu biliyor.

Ama aynı zamanda, o masada karşımda otururken düşünebildiğim tek şey dün gece olanlar. Olay. Dün gece zar zor uyumamın sebebi. Bugün derslerimin hiçbirine dikkatimi veremememin ve Hatipler Kulübü'nde zon yapmamın nedeni.

"Charlotte?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve Misha'nın eline baktığımı fark ediyorum. Tenley'nin merakla bana baktığını görmek için sertçe başımı kaldırıyorum.

"Ha?"

"İyi misin?" Kaşlarını çatıyor. "Tamamen kendinden geçmişsin." Yutkunuyorum, omuz silkiyorum. "Dün gece kötü uyudum."

"Ne yazık," diyor Misha gözlerinde bir parıltıyla ve sesinde merhametten eser yok. İnce ince sırıtıyor. "Rüyalar sizi uyutmuyor mu Prenses?"

"Kabuslar, aslında." Geri tükürdüm.

"İyi hissettiğine emin misin? Sen de bütün gün uyukladığını söylemiştin."

Teşekkürler, Tenley.

Arkadaşım bunu ağzından kaçırınca Misha sırıtıyor. "Bütün gün mü? Belki de bir doktora görünmelisin."

"Ben iyiyim, teŖekkürler," diye mırıldandım.

"Biliyorsun Prenses, OHA herkese göre değil. Bu zor-"

"S a k i n ol," diye homurdanıyor Ilya uyarı tonuyla. Tenley de Misha'ya ters ters bakıyor. Ama o sadece omuz silkiyor.

"Sadece seni kolluyorum, Prenses."

"Lütfen yapmayın."

Çatalımı bıraktım ve nefes aldım. "Eve gidip biraz ders çalışmalıyım."

Tenley kaşlarını çattı. "Benim de gelmemi ister misin?" "Hayır," diye gülümsüyorum.

"Kal."

Çantamdaki telefonum çalıyor. Uzanıp çıkarıyorum ama mesajın kimden geldiğini görünce yüzüm kararıyor. Gözlerim masanın diğer tarafına kayıyor ve o pisliğin elinde telefonla bana sırttığını görüyorum. Tekrar kendiminkine bakıyorum ve mesajı okumak için ekran kilidini açarken ürperiyorum.

Tatlı için kalmıyor musun?

"Ha?" diyen bir ifadeyle ona bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve gözlerimi aşağıya indiriyor.

Şahsen ben bir kez daha tatmak için can atıyorum.

Yüzüm sıcaktan kızarıyor. İçimde yasak ve ateşli bir şey zonkluyor. Gözlerimi yavaşça ona dikiyorum. Ve bunu yaptığımda, bir elini kaldırıyor, dudaklarını bir parmağıma doluyor - o parmağa - ve alaycı bir sırtışla yavaşça emerek temizliyor.

Vücudum tiksinti ve şehvetin karışımıyla karıncalanırken inliyorum. Küçümseme ve ihtiyaç. İt, çek.

"Hayır, değilim," diye mırıldanıyorum ona yüksek sesle. Tenley kaşlarını çattı. "Uh, ne?"

Kahretsin.

Kekeleyerek ayağa kalkarken tüm vücudum kızarmış gibi hissediyor. Misha bana iyi niyetle gülümsüyor ama gözleri kapüşonlu ve kısık. Sanki tam burada içimi boşaltmaya ve bağırsaklarımı yemek salonunun zeminine dökmeye çalışıyor.

"Üzgünüm, sanırım sadece yorgunum."

Tenley endişeli görünüyor. "Seninle yürüyorum-"

"Ben iyiyim, gerçekten." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ciddiyim. Sadece halletmem gereken bir ton ödevim var."

"Tamam, sonra görüşürüz?"

Zayıfça gülümsedim. "Evet, tabii ki."

Ilya ve ben birbirimize başımızı sallıyoruz. Misha'yı görmezden gelerek hızlı adımlarla yemekhaneden geçip ön kapıdan çıkıyorum.

Dışarıda, nefesimi aceleyle verdim ve sonra inledim.

Bunu nasıl başaracağım? Daha bunu resmiyete bile dökmedik ve ben şimdiden onun yanındayken bile dağılıyorum. O kendini beğenmiş herif benim gerçek kocam olduğunda ne olacak?

Eve dönmek için döndüğümde ürperiyorum. OHA kampüsünü süsleyen çok sayıdaki bahçeden birinden geçerken önüme bir gölge çıkıyor. Onun o olduğunu anlamadan önce neredeyse çığlık atacaktım.

"Ne oluyor lan!" Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak tıslıyorum. "Geceleri yalnız yürüyen kızların üzerine gölgelerden atlamamanın gerçekten berbat bir şey olduğunu anlıyor musun?"

"Oh, hadi ama Prenses," diye homurdanıyor. "Karıma iyi geceler diyemez miyim?"

Ona ters ters baktım. "Kes şunu. Ciddiyim."

"Tereddütlerin mi var?"

Sertleştım. "Hayır, sadece toplum içindeyken kendini tutmanı istiyorum."

"Az önce gölgelerde yalnız olduğumuzu söyledin. Ayrıca," diye ince ince sırtıyor. "Orada dağılan ben değildim."

Ona ters ters baktım. "Neden beni takip ettin? Ne istiyorsun, Misha?"

Müstehcen sırtışı her şeyi anlatıyor. Vücudumun verdiği tepki de öyle, tıpkı kalçalarımın arasında biriken sıcaklık gibi.

Tanrım, benim neyim var?

Başımı sertçe sallıyorum. "Olmaz."

Misha'nın gözleri kısıılır. "Sanırım koşullar şöyleydi-"

"Şartlarının ne olduğunu biliyorum," diye çıkıştım. "Ama bana kalırsa, biz... bilirsin işte."

"Düğümü at," diye

homurdandı. Omuz

silkiyorum. "Evet."

Misha'nın gözleri karanlığı ve beni delip geçiyor gibi. "Peki ya kabul etmezsem? O zamana kadar beklemek istemezsem?"

Bana doğru adım attığında ürperiyorum, kalbim boğazıma kaçıyor. Ama ayaklarımı yere basıyorum, çenemi yukarı kaldırıp bakışlarıyla buluşurken nefes nefese kalıyorum.

"Ne yapacaksın Misha," diye tıslıyorum. "Kendini burada, bahçede bana zorla mı dayatacaksın?"

"Bunun hayalini kuruyorduk, değil mi?"

Dudakları aç bir gülümsemeye kıvrılırken şiddetle kızarıyorum.

"Bu seni dün geceki kadar ıslatır mı Prenses?" Bana doğru ilerlemeye devam ederken hırlıyor. Geri çekildiğimde inliyorum ve sırtım bahçenin çit duvarına gelecek şekilde manevra yaptığını fark ediyorum.

"Seni tam burada gölgelerin arasına sıkıştırmam ve eteğinin altına uzanıp külotunun dün gece benim için olduğu kadar ıslak olup olmadığını görmem mi?"

"Ben... Ben... Yani..." Kekeliyorum, nefes nefese kalıyorum ve o bana yaklaşırken hiçbir şey söyleyemiyorum. Nefesi boynumu okşuyor ve başımı döndürüyor. Dudakları kulağıma değiyor ve inlememek için kendimi zor

tutuyorum.

"Bu bir evet, değil mi?" diye mırıldanıyor kulağıma.

Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve titriyorum. Ama yavaşça, sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Bedenimin kontrolünü, kaçan libidomdan ve dünyada çekim hissetmem gereken son adama duyduğum çılgın çekimden geri alıyorum.

"Çek ellerini üzerimden," diye tıslıyorum sessizce.

Misha sertleşiyor. Duraklıyor, ama sonra yavaşça geri çekiliyor. O delici gözlerini üzerime dikmek için geri çekilirken eli üzerimden düşüyor.

"Tamam. Ama Pazar günü bir avukat ve bir sulh hakimi ziyaret edecek."

Kaskatı kesildim. "İçin..."

"Ne için olduğunu

biliyorsun."

Titriyorum. Evet,

biliyorum.

Pazar günü, Misha Tsavakov ile evleniyorum. Onunla evleneceğimi "söyleyip" Lüksemburg Parlamentosu'nun bunu kabul etmesini umamam.

Bu gerçek olmalı. Sahte olsa bile.

Yani Pazar günü, gerçek oluyor. Ama bu aynı zamanda, Pazar günü oyun başlıyor demek.

Pazar gününden sonra, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirecek. Bu da demek oluyor ki ben de kendi payıma düşeni yapmalıyım.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum.

Misha ince ince gülümsüyor. "Pazar gününe kadar o zaman."

O uzaklaşırken başımı salladım. Kalbim küt küt atarak yanından geçip gidiyorum.

"Oh ve Prenses?"

Duraksadım, sırtım ona dönüktü.

"Umarım bir daha böyle kabuslar görmezsin. Ama eğer görürsen, şey..."

Omzumun üzerinden bakınca onun bana karanlık bir şekilde sırttığını görüyorum.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dönüp geceye doğru koşarken hiçbir şey söylemiyorum. Aslandan ve kendi hain arzularımdan uzağa.

Homurdanıyorum, çalım atarken yumruğum tekrar torbaya çarpıyor. Hayali bir kroşeden sıyrılıyorum, eğiliyorum ve ayaklarımın toplarını iterek sertçe karşılık veriyorum. Eğer bu gerçek bir dövüş olsaydı, rakibim şu anda yıldızları görüyor olurdu. Yıldızlar ve ardından bitirici vuruş için yaklaştığımda karanlık.

Sola, sağa, sola vuruyorum ve son sağa gelirken hırlıyorum. Eldivenim antrenman torbasına öyle sert çarpıyor ki onu kırıslara bağlayan zincirler tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Ayaklarımı yavaşlatmadan önce hayali gölge boks rakibime bakarak geriye doğru dans ediyorum.

Suyuma uzanmadan önce durup oksijen emiyorum.

Boks cezalandırıcıdır. Ya da en azından ben boks yaparken cezalandırıcıdır. Yetiştirilme tarzım ve çok küçük yaşta bana dayatılan fiziksel pisliklerle, rakibimi bana vurmaya teşvik eden bir spordan uzak duracağımı düşünürdünüz.

Ama tam tersi. Boks benim için bir terapi. Katartik. Şeytanlarıma vurmamın bir yolu.

O iblisler beni lanet olası vasiyetnamemden yazmadan onları suratlarında parçalamak.

İnliyorum ve esnemek için eğiliyorum. Nabzım kulaklarımda uğulduyor. Ama bu sadece az önce kendimi zorladığım bir saatlik egzersizden kaynaklanmıyor.

O da Charlotte yüzünden.

Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan nefret etmeliyim, hayatımın doğru yöne dönmesine vesile olduğu için; altın bir varisten, mükemmel bir çalışma düzenine sokulması ve cezalandırılması gereken bir makineye dönüştüğüm için.

Ama ne zaman onu görsem, o savaş kafamda ve kalbimde yeniden gürlüyor. İçimdeki kırık bir parça ondan nefret etmeme izin vermiyor. Ya da en azından bu konuda gerçek bir savaş veriyor.

Dün gece yemekhanede yaşananlar bunun en iyi örneğiydi. Bugün OHA'nın koridorunda onu iki kez görmek de öyle - ikimiz de birbirimize ters ters bakıyor ve dün gece o bahçede neredeyse ne olduğunu düşünmüyormuş gibi yapmak için elimizden geleni yapıyoruz.

Pazar günü olacaklardan bahsetmiyorum bile.

İnce ince gülümsüyorum. Pazar günü, nefrete ya da şehvete lanet olsun, onun çöküşü başlayacak. Pazar günü, aslanın kapıdan içeri girmesine izin veriyor.

Ve onu yok edeceğim.

Düşündüğümde kaşlarımı çatıyorum. Hissetmem gereken zafer orada değil ve bu beni kızdırıyor. O yaklaşan zafer duygusu, fetheden bir kral gibi, göğsümü kabartmıyor.

Pazar gününün anlaşmamız açısından ne anlama geldiğini düşündükçe içimdeki bazı diğer parçalar da şişiyor.

Antrenman ringinin iplerinin altından kayıp zeminde adımlarken inliyorum. Bu alan Lukas, Ilya ve benim için bir tür sığınak; OHA kampüsünün cepheye giden askerler için bir garnizon ve eğitim kampı olduğu İkinci Dünya Savaşı sırasında Lordluk Malikanesi'nin altında inşa edilmiş eski bir askeri sığınak.

Yıllar sonra Soğuk Savaş sırasında genişletildi ve güçlendirilerek filmlerden fırlamış gibi bir serpinti sığınağına dönüştürüldü. Şimdi ise kısmen araba garajı, kısmen boks ringi ve kısmen de Don Draper'ın kişisel serpinti sığınağı gibi 60'lar temalı takılma salonu.

Üçümüz dışında kimsenin -tamam, bir de Tenley'nin- bu alanın varlığından bile haberi yok. Bu da burayı kaçmak için harika bir yer yapıyor... zaman zaman Oxford Hills'ten kaçmaktan bahsetmiyorum bile. OHA, buraya giden ekstra elit öğrencilerin güvenliği için kapalı, kilitli bir kampüs. Ancak buradan çıkan eski serpinti sığınağı kaçış tüneli bir araba genişliğinde ve OHA'nın mülk sınırının bir mil kadar ötesine, Ilya'nın amcasının paravan şirketlerinden birine ait bir ahıra kadar uzanıyor.

Ama bu gece, kampüsten kaçmaya ihtiyacım yok. Sadece kendi lanet kafamdan kaçmam gerekiyor. Ve bu çok daha zor. Zihnimde ve kalbimde süren Charlotte savaşından kaçmam gerekiyor. Ve 1960'ların hiçbir serpinti tüneli beni bundan uzaklaştıramaz.

Suyumu bitiriyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve Mad Men görünümlü bar arabasına doğru sendeliyorum. Bir duble burbon doldurup deri Chesterfield koltuğa gömölüyorum. Duvarda asılı Winston Churchill ve Margret Thatcher'ın çerçeveli portrelerine bakıyorum - burayı inşa eden Soğuk Savaş tasarımcılarının hatıraları. Kadehimi ikisine de kaldırıyorum.

Onların lanet olası savaşlarını Charlotte'unkine her gün tercih ederim.

Derin bir içki içerken portrelere ters ters bakıyorum. Ondan nefret etmek kolay olurdu. Kolay olmalı. Ama arzu her şeyi bulandırıyor ve suları bulandırıyor. Ona duyduğum şehvet her zamanki sivri dilimi köreltiyor.

Geçen gece havuz odasında ona yapmasını söylediğim şeyi yapması buna mükemmel bir örnekti. O gittiğinde şehvetten zonkluyordum; ilkel açlığımı bastırma ihtiyacıyla alev alev yanmaya hazırdım.

Bahsettiğimiz kişi benim. O bilardo salonundan çıkıp gözüme kestirdiğim ilk kızı odama sürükleyebilmeliydim ve Charlotte'u aklımdan çıkarabilmeliydim.

Ama ben bunu yapmadım.

İçkime ters ters baktım. Hayır, onun yerine tek başıma odama gittim ve onun o sade, sıkıcı beyaz külotunu sikimin etrafına sardım.

İçkimin yarısını devirirken kendime gözlerimi deviriyorum.

Hazır kızlarla dolu bir evde, daha da hazır ve mükemmel istekli kızlarla dolu bir kampüste mastürbasyon yaptım,

lanet bir amcık gibi.

Benim neyim var böyle?

Gözlerim telefonuma kayıyor. Çenem gıcırıyor. Telefon bana ters ters bakarak bunun tek yönlü bir yol olmadığını hatırlatıyor.

O bilmese de, benim de ona bir amaç için ihtiyacım var. Nasıl o beni geleceğini kurtarmak için kullanıyorsa, ben de onu aynı amaçla kullanıyorum. Telefona uzanıp ekran kilidini açarken iç çekiyorum. Başparmağım babamın numarasının üzerinde gezinirken gözlerim onun adına dikiliyor.

On yıl önce hayatımı mahvetti. Şimdi, bilse de bilmese de geleceğimin parçalarına tutunmama yardım edecek.

Numaraya dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Eto moy syn zvonit?"

Oğlum mu arıyor?

Boris'in derin baritonu telefonda gürlüyor. Ama bu, votka ve kızarmış yemekle ıslatılmış, şatafat ve kabadayılık dolu bir sestir.

"Nasılsın baba?"

"İyi," diye tersliyor. "Lanet bir öküz kadar sağlıklı."

Kaşlarım kalktı. Sağlığından hiç bahsetmemiştim. Bu konuyu açması, Kristoff'un bana zaten sır olarak söylediği şeyi doğruluyor.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ya sen?" diye homurdanıyor. "Senin için temizlemem gereken başka bok yığınları var mı?"

Çenem

gıcırıyor.

"Hayır, baba."

Boris gülüyor. "Neden buna inanmakta zorlanıyorum?" "İnanmıyorum-"

"Neden bir kaplanın kendi çizgilerini değiştirebileceğini düşüneyim ki-" "Evleniyorum."

Hat sessizleşiyor. Kaşlarımı

çattım. "Baba-"

"Saçmalık."

Omuz silkiyorum. "Aslında gerçek bu. Biriyle tanıştım ve-"

"Sen," diye homurdanıyor. "Yerleşiyorum."

"Da."

Boris'in kafasında dönen dişlileri neredeyse telefonda duyabiliyorum.

"Kendi aletini pantolonunun içinde tutarak bir saat bile dayanamayan Misha'm sakinleşiyor."

Gözlerim kısıldı. "Benden sakin olmamı istedin-

" "Bunu bu yüzden mi yapıyorsun?"

Bu yüklü bir soru. Mayınlı b i r s o r u . Ama on sekiz yılımı yıllar öğrenme için manevra etrafında Boris

Tsavakov'un mayın tarlaları ve bubi tuzaklı kafa oyunları.

"Hayır, öyle değil. Biriyle tanıştım ve ondan çok hoşlanıyorum. Yani..." Omuz silkiyorum. "Durum bu."

Boris sessiz. Burnumu kırıstırıyorum. Hay sikeyim. Neden satın alacağını düşündüm ki-

"Evlendim!" Kükreyen bir kahkaha ile havlıyor. "Vay anasını! Artık saçmalık yok, değil mi?"

"Nyet, papa."

"Artık bacak bacak üstüne atmak yok-"

"Demek istediğini anladım," diye

homurdandım.

Ama o gülmeye devam ediyor... neredeyse ağlayacak hale gelene kadar gülüyor.

"Kim kabul etti ki-" diye kısa kesiyor ve kıkırdıyor. "Ne var biliyor musun? Umurumda bile değil. Önemli değil ve gerçekten umurumda değil."

Duvara bakıyorum. Sağ ol baba.

"İyi bir aileden mi geliyor? Fahişe falan değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, iyi bir aileden geliyor."

"Güzel. Seni o lanet okula göndermek için ödediğim paraya karşılık, altın gibi bir amla gelse iyi olur."

Ona yönelttiği kabalık karşısında dudaklarım kıvrılıyor.

Daha çok başında altın bir taç gibi.

"Ne istiyorsun-" "Hiçbir şey,"

diye homurdanıyorum.

Senden hiçbir şey istemiyorum, seni bok parçası.

"Oleg'i ve yerel hakimi aradım bile." "Peki mutlu gün ne zaman?"

"Pazar günü."

İçtenlikle gülüyor. "Altın gibi bir amcığđ olduğunu şimdi anladım. Sen girene kadar oraya girmene izin vermiyorum-"

"Gelmene gerek yok," diye mırıldandım. "Küçük tutuyoruz." "Pazar günü işim var zaten."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bir noktada beni tebrik edecek miydin?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum.

Boris kıs kıs güler. "Seni tebrik mi edeyim? Ne için, bir kadın seçtiğın için mi? Kıçını da silmemi ister misin? Belki sana yeni bir çift külot alırım?"

Babamın benimle alay eden sesi eşliğinde bardağımın geri kalanını devirmeden önce çenemi gıcırdatarak bardağıma bakıyorum.

"Git ve ne gerekiyorsa yap, Misha. Beni gururlandır." Gözlerimi kapatıyorum. "Evet efendim-"

"Misha?"

Ses aniden Kristoff'unkine dönüşür.

"Hey, Kris."

Derin bir nefes alır. "Dayan."

Babamla Rusça konuştuğunu duyuyorum... görünüşe göre lanet bir akşam yemeği rezervasyonu hakkında. Sonra boğazını temizliyor ve babamın odayı ve konuşmamızı çoktan geride bıraktığını biliyorum.

"Gerçekten evleniyor musun?"

Dudaklarımdan hava üflüyorum.

"Evet."

Kıkırdıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Babalarımız için yaptıklarımız..."

"Gerekli olan bu," diye mırıldanıyorum.

"Sadakat iyidir, Misha. Ama her zaman eğlenceli değildir. Ve ne olursa olsun, bu akşam avukatlarından biriyle akşam yemeği yiyecek. İyi zamanlama."

"Teşekkürler,"

diyorum kuru bir sesle.

"Peki, kız kim?"

Gülüyorum ve kanepeye uzanıyorum. "Bir prenses."

Homurdanıyor.

"Ciddiyim."

"Ciddi misin? Gerçek bir prenses mi?

Kim?" "Luxlordia'yı hiç duydun mu?"

Kıkırdıyorum.

Kristoff sessizliğe gömüldü. Birkaç saniye sonra kaşlarımı çattım.

"Kris?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, değilim."

"Charlotte Bergendem. Luxlordia prensesi ve Heinrich König'in varisi. Evleneceğin kişi bu mu?"

"Ah, evet. Ne olmuş yani?" Omuz silkiyorum. "Bak Kristoff, bu işi hallediyor, değil mi? Kimin umurunda? Evleniyorum, babam dışarıda ahmaklık yapmadığımı görüyor ve beni yazmıyor-"

"Başka birini seç."

Hayır.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"Başka birini seç, Misha. Ben ciddiylim."

Gözlerimi deviriyorum. "Dostum, sakın ol."

"Senden rahatlamanı istemiyorum, babanı yatıştırmak için evlenecek başka birini bulmanı söylüyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Sadece..." diye iç geçiriyor. "Neden Charlotte,

Misha? Cidden." "Kendimce sebeplerim var."

"Oh?" Tersledi. "O zaman başka bir kızla başka nedenler bul, çünkü bu olmayacak."

"Boris az önce onay verdi," diye çıktım.

"Boris senin Charlotte Bergendem'i seçtiğini bilmiyor!"

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık.

"Kris, ne oluyor lan? Neden bu kadar yapış-"

"Tanrı aşkına, bana güven ve başka birini seç. Bunu sana bir arkadaş olarak söylüyorum, Misha. Neredeyse aileden biri olarak. Sadece başka birini seç."

Duvara dik dik bakıyorum. Kafamda Charlotte'un dediğini yaptığı görüntüler canlanıyor.

Benim isteğime boyun eğiyor.

Benim için kıyafetlerini çıkarıyor, her şeyine sahip olmama izin veriyor.

Ve ben, hiçbir şey kalmayana ve şeytanlarım doyana kadar onu parçalara ayırıyorum.

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman Tanrı yardımcın olsun, çünkü bununla nasıl bir fırtınanın içine girdiğinin farkında değilsin."

İNSANLAR, etkili bir şekilde "bununla uğraşmayı ertele" demek için her türlü yaratıcı yolu bulmuşlardır.

"Üzerinde uyu."

"Gün ışığında düşünün." "Acele etmeyin."

Bunlar sadece yara bandı ve hepsi aynı anlama geliyor: bu şey ağır ve berbat, bu yüzden başka bir zamana kadar bununla uğraşmayalım.

Ama biliyorum ki bu konuda "uyumak" diye bir şey yok. Ne kadar zaman ya da ne kadar "hava" verirsem vereyim, bu asla düzelmeyecek. Bir suç imparatorluğunun kendini beğenmiş, fazlasıyla çekici, ölümcül varisiyle evlenmek - üstelik benden nefret ediyor- benim için asla "odak noktası" olmayacak.

Neyse o işte.

Ama en azından geçici. Belki Misha bunun farkında değilmiş gibi davranabilirim. Ama muhtemelen farkındadır. Kendini beğenmişin teki,

kibirli bir pislik. Ama aynı zamanda zeki. Yine de biliyorsa, bu sadece yaklaşan mayın tarlasını daha da tehlikeli hale getirir.

Misha beni istiyor. Bu onun sonu. Bu noktaya geleceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi ama işte ihtiyacım olanı elde etmek için ona istediğini vermeye hazırım.

Ya da en azından istediklerinin bir kısmını.

Haklı olduğu nokta, bir çizgim olduğu. Ama yanıldığı nokta, o çizgiyi geçmesine izin verirsem lanetleneceğim. Misha'nın isteğine boyun eğeceğim. Bir noktaya kadar. Her şeyi alamayacak.

Bekaretimi şeytani bir anlaşmanın parçası olarak Misha Tsavakov'a vermeyeceğim.

Lanet olsun. Lanet olsun. Hayır.

Ama o bunu bilmiyor ya da henüz bu kısmın farkında değil. Yani gelecek, üzerinde yürümek için dört ayımın olduğu bir ip olacak.

Oyunun adı ekmek kırmak olacak; Misha'ya neredeyse istediği her şeyi vermek, bunun dışında. Ve ona zincirlenmeme gerek kalmadığı anda, ben yokum. Misha'nın bana ne imzalattığı ya da babasının kim olduğu önemli değil. Heinrich'in kraliyet kadrosunda çok iyi avukatları var.

Her şey yoluna girecek. Bunu yapabilirim.

Kaşlarımı çatıyorum. Ya da en azından bütün gün kendime bunu söylüyordum. Ama şimdi yine gece oldu -ellerini üzerime koymasından bu yana ikinci kez- ve önümdeki yol hiç de net değil.

Sonbahar havasındaki soğuğa karşı kendime sarılıyorum. Bilim binasının çatısında olmamın bir faydası yok. Burası benim sessiz alanım. Düşüncelerimle tamamen baş başa kalmak istediğimde gittiğim yer.

Burayı bir yıl önce, okulun pek de iyi olmadığı bir dönemde keşfettim. OHA'da yeniydim, hiç arkadaşım yoktu ve buradaki herkes bana tepeden bakıyor gibiydi. Ben "sahte kraliyet ailesiydim." Sahte. "Prenses Günlükleri."

Belli ki işler şimdi daha iyi. Konuşmam gereken Tenley var. Bu konuda kiminle konuşmalıyım? Ama yine de buradayım, kasvetli bir gargoyle gibi çatıda karanlıkta gizleniyorum.

Olan biten her şey hakkında onunla konuşmak istemediğimden değil. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum. En iyi arkadaşına bile bunları nasıl anlatırsın?

İnliyorum ve aşağıdaki OHA kampüsünün lambalarla aydınlatılmış yürüyüş yollarına ve bahçelerine bakıyorum. İmkânı yok. Bunu yapacağım ama pis, berbat, karanlık bir sır olarak kalacak. Kimse bilmemeli. Tenley bile.

Çünkü dört ayın sonunda bunu bırakabilir ve hiç olmamış gibi davranabilirim. Nihai hedef bu: Misha'yla evli olarak dört ay hayatta kalmak, kimsenin haberi olmadan... yani bilmesi gerekenler dışında.

Telefonumu yavaşça çıkarırken ağzım burkuluyor. Ekran kilidini açıyorum ve gözlerimi annemin numarasına dikiyorum.

Bu berbat bir şey. Annemin sahip olduğu sonsuza dek mutlu masalını lekeleyecek bir şey yapma fikrinden gerçekten ama gerçekten hoşlanmıyorum. Ama bu böyle olmak zorunda.

Bu bir satranç oyunu. Ve Őahımı kurtarmak için taŐlarımın yarısını feda ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve baŐparmađımla numarasına dokunuyorum. "Tatlım?"

İrkildim. Sesi yorgun geliyor ve saatin burada dűŐündűđűmden daha geç olduđunu fark ediyorum, bu da Luxlordia'da daha da geç olduđu anlamına geliyor.

"Anne-"

"Her Őey yolunda mı?" Sesine sinen endiŐe beni gülűmsetiyor. Geç saatte aramam onu endiŐelendirdiđi için değil, bana çocukluğumu hatırlattığı ve okulda bir Őey için geç kaldığımı söylemek için aradığım için.

Daha basit bir zaman, krallıktan, saraydan ve taşlardan ۆnce. OHA'dan ۆnceki bir zaman.

Ruhumun bedeli için Şeytanın kendisiyle sahte bir evlilik yapmadan ۆnceki zaman.

"Evet, hayır anne, sorun değil. Ben sadece..."

"Charlotte?" sesi Şimdi daha uyanık geliyor ve yatakta otururken çıkardığı hıŐırtıyı duyabiliyorum.

"Tatlım, neler oluyor?"

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, titrek bir nefes alırken yüzűm buruŐuyor. "Sana bir Őey söylemem gerekiyor."

Çılgınlıklar ve histeriler dindiğinde, onun hava emdiğini duyabiliyorum. Titriyorum ve ona tüm bunları anlatırken düşmemesi için çok uğraştığım gözyaşlarımı siliyorum. Ve hat tam bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Anne?" Sonunda sessizce fısıldadım. "Lütfen bir şey söyler misin?" Burnunu çekiyor ve ağladığını fark ediyorum.

"Oh, anne, lütfen! Lütfen yapma-"

"Çok üzgünüm, tatlım!" diye hıçkırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır anne, lütfen özür dileme. Özür dileyecek bir şey yok-"

"Tabii ki biliyorum!" Burnunu çekiyor. "Charlotte, bunu neden yaptığını biliyorum. Tüm bu 'kraliyet soyu' ve veraset saçmalığı yüzünden! Ve hepsi benim yüzümden!"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır anne, senin yüzünden değil. Heinrich yüzünden de değil. Olan oldu işte."

Havayı yavaşça dışarı üflüyor. "Yani bu çocuğu seçtiniz çünkü Leon ve Parlamento'nun bu... bu... feshetmek ve iptal etmek için dağları yerinden oynatacağını biliyorsunuz."

"Travesty? Tren enkazı mı?"

"Senin sözlerin," diye inliyor. "Tanrım, Charlotte-"

"Biliyorum," bir yıl önce buraya getirdiğim eski çim sandalyeye çöküyorum. "Biliyorum."

"Misha Tsavakov'u mu kastediyorum? Onun kim olduğunu ben bile biliyorum. Ya da babasının kim olduğunu."

"Sırtımı duvara dayamış gibi hissediyordum anne. Ve bu bir çeşit... Bilmiyorum. Bir şeyleri çözüyor ya da en azından bir şeyler değişene kadar üzerine bir yara bandı koyuyor."

Yavaşça nefes veriyor. "Yani, taklit gibi bir şey, değil mi?"

Başımı salladım. "Gerçek olmak zorunda anne. Böylece Parlamento Heinrich'in yakasından düşer ve lanet olası bir darbe yapmaz. Ve sonra dört ay içinde..."

"Dört ay içinde Leon yeni bir grubun oylanmasına yardımcı olacak ve üzerimizdeki baskı kalkacak," diye iç geçiriyor.

"Ve bu şeyden uzaklaşabilirim."

İnliyor. "Tatlım, bu senin için hiç adil değil." "Anne-"

"Bunu beni mutlu etmek için yapıyorsun."

Sırıtiyorum. "Evet, öyle. Ama Luxlordia'yı -şu anda Kraliçesi olduğun ülkeyi- kurtarmak için."

Sessizce gülüyor. "Bunu söylemek hâlâ inanılmaz derecede gerçeküstü geliyor."

"Buna alışın, majesteleri."

Homurdanıyor. "Yine de. Buna izin veremem, Charlotte. Bunu sen yapıyorsun-"

"Peki ya bunu senin için yapıyorsam?" Omuz silkiyorum. "O zaman bunun için yapıyorum."

"Charlotte, izin vermeyeceğim-"

"İki, bazen üç işte çalıştın anne. Yıllarca bizi suyun üstünde tutmak için her şeyden vazgeçtin. Ve şimdi nihayet mutluluğun tadına vardığına göre, bunu böyle tutmak için Misha gibi bir pislikle evleneceğime inansen iyi edersin."

Burnunu çekiyor. "Tatlım..."

"Sadece dört ay anne. Ve bunun çoğu burada, okulda olacak, dersler ve çalışmalar zamanımın yüzde doksanını alacak. Bunu gerçekmiş gibi düşün ama hiç de gerçek değil. Birbirimizi zar zor göreceğiz bile."

Tabii bana bilardo masasının üzerine eğilip eteğimi kaldırmamı söylemiyorsa.

İçimdeki sıcaklık zonklarken derinden kızarıyorum.

"Bu..." Kaşlarımı çattım. "Sence Heinrich..."

Yeni üvey babam ve ben birlikte çok fazla zaman geçirmedik. Ama ondan çok hoşlanıyorum. Nazik ve samimi biri. Ve anneme peri masalı seviyesinde tapıyor. Ancak bunu Luxlordia'yı kurtarmak için yapıyor olsam da, Misha bombasının patlama yarıçapının yakın zamanda "kraliyet imajına" biraz zarar verebileceğinin farkındayım.

Annem iç geçiriyor. "Sanırım onun - pardon, bizim - ülkemiz için yaptıklarınız onu çok şaşırtacak."

"Sence neden bu şekilde yapmak zorunda olduğumu anlayacak mı?"

"Sanırım sen onun anlamayı öğrendiği ilk akıllı, güçlü fikirli on sekiz yaşındaki genç değilsin," diyor sessizce.

Lina'dan bahsediyor, Heinrich'in neredeyse yirmi yıl önce kaybettiği kızı. Onun hakkında çok az şey duydum, ama Heinrich bana birden fazla kez onu "çok iyi bir şekilde" hatırlattığını söyledi, yumuşak bir gülümsemeyle ekledi.

Annem burnunu çekiyor. "Keşke orada olup sana sarılabilseydim."

Aynı anda hem gülüyorum hem de boğazım düğümleniyor.

"Ben de." "Peki, neden daha önce ziyarete gelmiyorsun?"

"Pazar günü olacak."

Nefesini sertçe içine çekiyor. "Tanrım, Charlotte..."

"Neyse o anne," diye mırıldanıyorum. "Bak, bu olmak zorunda, o zaman neden yara bandını yırtıp atmıyorsun?"

"Koridordan aşağı inerken sahip olmanı umduğum duygu tam olarak bu değildi."

Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Sadece dört ay anne. Gerçek bile değil. Birkaç ay içinde onunla da işim bitecek ve hayatım normale dönecek."

Sonunda uyumasına izin vermeden önce bir on dakika daha seni seviyorum ve vedalaştık. Karanlık kampüse bakarken yutkunuyorum, dudagımı çiğniyorum.

Ama aniden, uzakta, karanlıkta bir kıvılcım parlıyor. İrkiliyorum ve şaşkınlık içinde geceye bakıyorum. Ama sonra neye baktığımı fark ediyorum.

Burası Lordluk Malikanesi, Misha'nın sığınağı. Ve gördüğüm kıvılcımın, bu gece verilecek bir tür sefahat partisini müjdeleyen bir şenlik ateşi olduğu neredeyse kesin. Sanki bir işaretmiş gibi, yüksek sesli müziğin uykulu kampüsün üzerinde süzölmeye başladığını duyuyorum. Bir kalabalığın tezahüratını duyuyorum.

Sonra bir kükreme duyuyorum: gerçek bir kükreme, sanki biri kafasını arkaya atmış ve bir hayvan gibi ilkel bir şekilde aya doğru böğürüyormuş gibi.

Mesela bir aslan.

Oradakinin kim olduğunu hemen anlıyorum, bir tür kaos ve anarşi tanrısı gibi ateşin başında kükrüyor. Hırlayan, tehlikeli bir yırtıcı.

Az önce anneme ve kendime söylediğim yalandan dolayı inliyorum.

"Birkaç ay içinde hem onunla hem de bu işle işim bitecek ve hayatım normale dönecek."

Ama nedense Karanlık Prens'in kendisiyle evlendikten sonra geriye normal bir şey kalmayacağını hissediyorum.

Beni tanıyan hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir gün olduğuna bahse girebilirim.

Düğün günüm.

Sayılr. Sadece yasal olarak evli olacağımız için gerçek. Eğer "gerçek" olsaydı, eminim gelin kusmamak için kendini zor tutuyormuş gibi bakmazdı.

Yine de dürüst olmak gerekirse, bu benimle evlenecek biri için hayal edebileceğim en dürüst resim.

Ama kızgın ya da değil, kusmuğunu tutuyor ya da tutmuyor, Charlotte... inanılmaz görünüyor. Aslında sinir bozucu bir şekilde öyle. Üzerinde açık mavi çiçek desenli sade ama hoş bir beyaz güneş elbisesi var.

Kaşlarım çatıldı. Bu "durum" için giymeyi tercih ettiğim son derece rahat siyah kot pantolon ve düz düğmeli beyaz gömleğin içinde birden kendimi pasaklı gibi hissetmeme neden oldu.

Süslü bir şey üzerinde anlaşmadık. Besbelli. Ama burada çarpıcı ve cazip görünüyor. Saçlarını bile her zamanki sade at kuyruğundan farklı olarak süslü ve zarif bir görünüme kavuşturmuş.

Dudaklarını büzüyor ve gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. Gözleri, benim fark ettiğim kıyafet seçimimizdeki farklılığın aynısını içiyor gibi görünüyor.

Kaşlarımı çatarak, babamın avukatlarından biri olan ve bugünün hukuki işleri için getirttiğim Oleg'e dönüyorum.

"Kravatını bana ver," diye homurdanıyorum nefesimin altında. Oleg'in kaşları çatıldı.

"Ne?"

"Şimdi."

Sertleşiyor ama başını sallıyor. "Baba, tamam. Tamam." İpek şeridi çözüyor ve bana uzatıyor. Charlotte'un dudaklarında küçük bir gülümseme görmek için dönmeden önce hızlı bir çift Windsor yapıyorum.

Ona ters ters bakıyorum, kaşlarını tekrar çatana kadar kovalıyorum.

"Yüzüne inat burnunu kesmek" deyimi aklıma geliyor. Ama ben bu şekilde yorumlamıyorum.

Nihayetinde bu benim geleceğimi ve üzerinde hüküm sürmeye hakkım olan imparatorluğu elimde tutmamla ilgili. Ve bunu yaparken, ek bir bonus olarak, bu onu mahvetmekle ilgili olacak. Onu yıpratmak. Onu kırmak. Ben çekip gidene kadar onu parmağımın ucunda oynatmak ve onu parçaları toplamaya ve serpintiyle başa çıkmaya bırakmak.

Bana yaptığı gibi.

Ve bugün başlıyor.

Charlotte bunu özel bir yerde yapmamız konusunda ısrar etti, ki bu da benim için gayet uygun. Bir zamanlar katedralin rektörlük binası olan ve şu anda yemekhane olarak kullanılan eski bir konferans odasındayız. İkimiz de bu işe dini karıştırmamaya karar vermişken, burada vitraylı eski kilise pencerelerinden sızan güneş ışığı altında olmamız eğlenceli bir ironi. Babam tam bir Rus Ortodoks meselesi yapardı ama boş ver.

Bu bir iş anlaşması. Bu onun kendi kıyametini imzalaması.

Bu bir düğün değil.

"Ee," diyor sertçe. "Önce ne olacak?"

Odanın gerginliği karşısında biraz şaşkın görünen yerel sulh yargıcına bakıyorum. Ama ücretine ek olarak, bu olayı hafızasından ve yerel belediye ofislerinde tuttukları mühürlü kayıtlar dışındaki tüm kayıtlardan silmesi için ona yirmi beş bin dolar da verdim.

Neyse ki bu aslında basit bir evlilik. Charlotte hala İngiltere vatandaşlığına sahip. Benim de Rus ve İngiliz çifte vatandaşlığım var. Tek ihtiyacımız olan yirmi sterlin, imzalarımız, sulh hakiminin imzası ve lastik bir mühür.

Ama önce, Oleg kalkıyor.

"Önce bunu

imzalayacaksın."

Dönüyorum ve avukatımın öne çıkması için çenemle bir işaret yapıyorum. Elindeki manilla dosyayı açmak için uğraşıyor.

ve önünde durduğumuz masanın üzerine bırakıyor. Charlotte kaşlarını kaldırıyor ve belgeye bakmak için dönüyor.

"Evlilik sözleşmesi mi?" Bana dönüp gözlerini devirdi. "Ciddi misin, Misha?"

"Evet, cidden," diye sahte bir tatlılıkla gülümsüyorum ona. "Benim değerim hakkında bir fikrin var mı?"

"Ne kadar az umursadığım hakkında bir fikrin var mı?" Beni küçümsüyor. "Senin paranı istemiyorum, pislik."

"Harika. Şimdi bana küfretmek yerine bunu yazılı hale getirebilerseniz, işleri ilerletebiliriz."

Yargıç, bu oda dışında dünyanın herhangi bir yerinde olmak istiyormuş gibi görünüyor.

Charlotte yine de gözlerini deviriyor ve Oleg'in elinden kalemi kapıyor. İmzasını gerekli satırlara karalıyor ve sonra bırakıyor.

"Şimdi de bu."

Oleg, kendisine hazırlattığım ve temelde tüm bunların ne olduğunu, ne yaptığımızı ve kuralların neler olduğunu belirten sözleşmeyi masaya koyuyor.

Küçümseyerek bakıyor.

"Ben bile bunların hiçbirinin yasal olarak bağlayıcı olmadığını biliyorum."

"Bu bizi aynı sayfada tutmak için. Bu sadece iyi bir iş."

Şöyle bir bakıyor ve yüzü ateş gibi yanıyor. Gözleri ondan istediğim her şeyi yapmasını şart koşan satıra geldiğinde sırtıyorum, yani cinsel olarak.

O haklı. Açıkçası yasal olarak onu beni becermeye zorlayamam. Ama yine de bunların hepsini yazılı olarak istiyorum.

"Eğer tereddütleriniz varsa..."

Derin bir iç çekiyor, en alta adını karalıyor ve kalemi yere atıyor.

"O zaman şu işi bitirebilir miyiz?"

Sayfalara göz gezdiren Oleg'e bakıyorum. Başını salladığında, ona gülümsemek için dönüyorum.

"Tabii ki yapabiliriz canım."

Gözleri kısılr. "Bu arada giyindiğin için teşekkürler," diyor alaycı bir tavırla. Kravatıma başını sallıyor. "Ödünç bir şeyler aldığımıza sevindim."

"Şey, mavi bir şeyiniz ve bir şeyiniz olduğunu gördüm..." Gözlerim elbisesinin üzerinde gezinirken ince ince gülümsüyorum. "Eski, kapalı bir şey."

Charlotte'un ağzı sıkıca kapanır.

"Peki ya yeni bir şey?"

İnce ince gülümsüyor. "Yeni olan şey benim kendimden nefret etme duygum. Şimdi lütfen şunu yapabilir miyiz?"

BU HIZLI BIR OLAY. Çoğunlukla hakime mümkün olduğunca basit tutmasını söylediğimiz için. Ama aynı zamanda ayrılabilmek için neredeyse kelimelere takılıp düşüyor.

Adımı yazıyorum. Charlotte onunkini imzalıyor. Yargıç, imzaladığı belgeyi neredeyse yırtacak kadar hızlı. Evrakları zarfa koyup mühürledikten sonra yüzünde gergin bir gülümsemeyle başını kaldırıyor.

"Artık yasal olarak karı kocasınız."

"Yaşasın..." Charlotte bir cenaze töreninin tüm heyecanıyla söylüyor. Zavallı görünen yargıca bakıyorum. "Gidebilirsin."

Oleg'e döndüğümde çoktan kapıdan çıkmıştı. "Ve sen. Babamın bugün burada olan her şeyden haberdar olmasını sağla."

Gözlerim kısılıyor ve o hızla başını sallıyor. Ne demek istediğimi anladı.

Oleg babamın birkaç avukatından sadece biri ve esas adamlarından biri de değil. Aslında, babamın temsilciliği söz konusu olduğunda oldukça alt sıralarda yer alıyor.

Ama bu benim avantajıma.

Oleg, duvardaki yazıyı görecektense kadar zeki ve olayların içinde. Bir kral düştüğünde prensin tahta geçeceğini bilecektense kadar tarih kitabı okumuştense. Bu yüzden babamın yasal çevresindeki gözüm ve kulağım olması için ona verdiğim yüz bini almaktan çok mutlu oldu. Ve bir şeyleri etkilemek için

Bütün bu fiyaskodan sonra benim yazılmam konusu ortaya çıktı.

Neredeyse yargıç kadar hızlı bir şekilde dışarı fırladı. Onu kapıya kadar takip ettim ve kapıyı kapattım. Ve sonra, Charlotte ve ben yalnız kaldık.

Döndüm ve gözlerimiz kilitlendi. Gözlerinde küçümseme, korku, belirsizlik ve belki de bir parça heyecan yanıyor. Ama gözümü kırpmıyorum ya da başka tarafa bakmıyorum. O öfkeyi kendiminkiyle birlikte tutuyorum.

Kurallar basit. Öpüşmek yok. Bunu bir sır olarak sakla. Onu kır.

Ve altından halıyı çekmeden önce onu tamamen benim yapacağım.

"Harika, bu iş bitti. Ev ödevim var-"

Elim geri uzanıyor ve kapıyı kilitliyor. Charlotte kaskatı kesiliyor ve odanın sessizliğinde nefesinin kesildiğini duyuyorum. Gözleri daralırken yüzümde geziniyor.

"Ne yapıyorsun?" "Biz

evliyiz."

Bana daha fazla şımarıklık ya da sirke fırlatmak için ağzını açtığını görebiliyorum. Ama sonra bir şey tıklıyor. Yüzü kızarıyor ve dudakları inceliyor.

O biliyor.

Ona doğru adım atıyorum, onu takip ediyorum, yaklaşıyorum. Nefesiyle birlikte göğsü inip kalkıyor. Gözlüklerini endişeyle burnuna doğru iterken yüzü pembeleşiyor.

"Ve," diye mırıldanıyor.

"Ve tipik olarak, bunu bir kez yaptıktan sonra tamamlarsınız."

Gözleri kocaman oldu. Hızımı artırıp aramızdaki mesafeyi kapattığımda ağzı açık kalıyor. Masaya yaslanıyor, nefes nefese kalıyor ve gözlerimin içine bakarken kalın kalın yutkunuyor.

"I-Misha..."

Ona doğru eğildim ve nefesi kesildi.

"Öpüşmek yok," diye boğuluyor.

Duraklıyorum, ağzım onunkinden bir santim ötede - kuralları her şeyin serbest olduğu bir ortamdan ayıran tek bir lanet santim.

Ama kendimi durduruyorum. Ve

açlıkla sırtıyorum. "Merak etmeyin

Prences," diye hırlıyorum.

Ağzım boynunun kıvrımına indiğinde nefesi kesiliyor. Ellerim kalçasının üzerinden kayarak onu arkasındaki masaya sabitliyor. Dudaklarım kulağına değerken titriyor.

"Öpeceğim şey senin ağzın değil."

Sözleri içime düşen saf bir şimşek gibi. Dudakları kulak mememde gezinirken bana zar zor dokunuyor ve boğazımın daralmasına neden oluyor.

"Öpeceğim şey senin ağzın değil."

Dudakları boynumun yumuşak derisinde gezinirken hâlâ bana söylediklerini algılamaya çalışıyorum. Tetik gibi hissettiren bir noktaya sürtünüyorlar ve nefesiyle çektiğinde, tam kalçalarımın arasında bir sıcaklık atışı gibi oluyor.

Ben daha durduramadan ağzımdan bir inilti dökülüyor. Derinden kızarak yüzümü buruşturuyorum. Misha karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve yüzüm sadece daha da şiddetli yanıyor.

Güçlü, dövmeli elleri kalçalarımı kavlıyor. Birdenbire beni kaldırıyor. Nefesim kesiliyor ve ellerim kendimi sabitlemek için içgüdüsel olarak kollarına gidiyor. Parmaklarım gömleğinin içinden onun dalgalı pazularını kavlıyor ve kalçalarım sıkıca birbirine yapışıyor.

Boynuma doğru hırlıyor, tenimin kokusunu içine çeker gibi soluyor... şahdamarını arayan bir yırtıcı gibi.

Misha beni geriye itiyor ve kıcımı masanın üzerine kaydırıyor. Çeşitli OHA öğrenci kulüplerinin broşürleri ve bir yığın tozlu görünümlü matematik ders kitabı yere dökülüyor. Elleri kalçalarımın inerken kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, göğsümün içine çarpıyor.

Bacaklarımı kabaca ayırıp aralarına girdiğinde inliyorum. Elleri sundress elbisemi yukarı doğru çekiyor. Konuşmadığımı hissediyorum... ya da konuşmak istemediğimi. Çünkü konuşmak bu büyüğü bozabilir. Konuşmak şu anda içinde yüzdüğüm bu karanlık fantezi balonunu patlatabilir.

Ellerini üzerimde gezdirdiği ve canının istediği her yere dokunduğu için ondan nefret etmek istiyorum. Ama dokunuşu ardında bir elektrik izi bırakırken bunu yapmak zor. Sırtımı kamburlaştırıp dudaklarının boynumu daha sert öpmesi için çırpınırken ondan nefret etmek zor.

Ama yapmıyor. Yumuşak, karanlık bir kıkırdamayla tenimden uzaklaşıyor, sanki ne istediğimi çok iyi biliyor ve beni bundan mahrum etmekten zevk alıyor.

Elleri kalçalarımı itiyor. Parmakları daha yukarı iterken elbisemi kalçalarımda sıkıştırıyor.

Parmak uçları dantele değdiğinde

homurdanıyor. "Külot giyiyorsun."

Yutkunuyorum. "Ben-evet, ben-"

"Sana artık bunlardan yok demiştim."

Gözlerim kısılıyor ve dudaklarım büzülüyor.

"Ve belki de aptal alfa kontrolü saçma oyunlarını oynamak istemiyorum-"

Eli emir verircesine çenemi kavrayıp dudaklarımı yukarı kaldırırken ve bakışlarımı gözlerine yöneltirken nefesim kesiliyor.

"Bu lanet oyunu oynayacaksın, yoksa seni her gördüğümde - koridorlarda, sınıfta, yemekhanede, arkadaşlarınla birlikteyken... seni her gördüğümde - kontrol edeceğim. Nerede olursak olalım."

Kaskatı kesildim, ona korku, hiddet ve öfke karışımı bir duyguyla baktım.
Korkunç bir arzu.

Misha başparmağını alt dudağımda gezdirirken hınzırca gülümsüyor.

"Bu da tüm bu sır saklama olayını mahvedebilir."

Serbest eli tekrar kalçamı yukarı itiyor ve parmak uçları külotumun kenarına değdiğinde nefesim kesiliyor. Parmağını dantelde yukarı aşağı gezdiriyor, iç uyluğumun dikişinin derinliklerine doğru fırçalıyor, ta ki amımdan zonklayan sıcaklığı hissedebileceğini bilene kadar.

Misha'nın çenesi sıkıca kenetleniyor ve aniden elini çekiyor. Arkasına uzanıyor, ama eli tekrar görüldüğünde, gözlerim şişerken kaskatı kesiliyorum.

"Misha!"

Kelebek bıçak vitray pencerelerden süzülen alçak ışıktaki parlıyor. Bıçağı parmaklarının arasında meydan okurcasına döndürdükten sonra aniden kalçalarım doğru indiriyor. Nefesim kesiliyor ama bıçak kalçalarımın birinin üzerindeki kumaşın altından geçerken çenemi sıkıca tutuyor. Bileğini oynatıyor ve ben nefes nefese kalırken bıçak beyaz danteli kesiyor.

Bıçağın ucunu kalçamda gezdirerek beni ürpertiyor ve titretiyor. Sonra diğer bacağıma geçiyor. Aynı şeyi yapıyor - bıçağı külotumun dantelli kenarının altına itiyor ve kesiyor.

Ve yine, sızlanmamak için dudağımı ısırırken sarsılıyorum.

Bıçağı çevirerek kapatıyor ve arka cebine geri koyuyor. Eli tekrar elbisemden yukarı kayarken gözleri benimkileri tutuyor. Bu kez baş ve işaret parmaklarının arasına harap olmuş külotumu alıyor ve vücudumdan çıkarıyor.

Onları bir kenara fırlatışını izliyorum, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. Yavaşça, dudakları bir hırıltıyla kıvrılıyor, kendini ahlaksızca açılmış bacaklarımın arasına indirmeye başlıyor.

Nefes almakta zorlanırken tenim sıcaktan karıncalanıyor, nabzımla birlikte zonkluyor.

İşte bu kadar. Onu şu anda durdurabilirim. Muhtemelen. Ama bu onu gerçekten durdurmamı gerektirir.

Ve istemiyorum.

"Misha..." Nefesim kesildi.

"Bu kadar mı?" Bana meydan okuyan, kendini beğenmiş bir sırtıtışla baktığında dizlerinin yarısına kadar gelmişti. Diliyle tıslama sesi çıkarıyor.

"Bu senin sıran mı? Şimdiden mi?"

Gözlerindeki muzaffer parıltı kışkırtıyor, evet demem için beni cesaretlendiriyor. Ama o yüzüme bakarken dudaklarımı inceltiyorum, çenem sıkılıyor.

"Hayır," diye fısıldadım.

"Çok kötü," diye homurdanıyor Misha ince bir gülümsemeyle. "Şu anda onun üzerinde parçalanmayı çok isterdim."

Bacaklarımın arasına giriyor, onları ayırıyor ve aniden bakışlarını gözlerimden bacaklarımın arasına kaydırıyor. Şiddetle kızardım. Beni zaten görmüştü... ama bir bakıma. Ama bu şekilde değil. Bu kadar... açık ve çıplak bir şekilde değil.

Yüzüm yanıyor ve dudağımı ısırıp başka tarafa bakıyorum. Ama onun kalın hırıltısını duyduğumda, gözlerim tekrar ona kayıyor. Bir nefes çekiyorum.

Misha'nın bakışları amıma sabitlenmiş, gözleri kısılmış ve aç bakıyor. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, eğilirken onları daha da ayırıyor. Sırttırken bakışlarını kızarmış, şok olmuş ve zonklayan yüzüme doğru sürüklüyor. Dudaklarını kalçama doğru yaklaştırıyor. Hafifçe tenime dokunduğunda titriyorum. Ve boğazımın arkasındaki iniltiyi durdurmak mümkün olmuyor.

"Peki ya burası?" diye hırlıyor. Dişleri dudaklarını değdirdiği yeri ısırıyor ve ben iniltiyi yutuyorum.

"Hayır," diye başımı sallıyorum.

Sırıttıyor, ağzını uyluğumun iç kısmına doğru ilerletirken kaşlarını kaldırıyor.

"Al."

Aynı şeyi amıma daha da yakın bir noktaya yapıyor. Gözlerim geri dönüyor ve ellerim masanın kenarını demir bir tutuşla kavlıyor.

"Misha... lütfen..."

Dudaklarını yarığıma birkaç santim kala kalçama bastırıyor. Derimi sertçe emiyor ve içimde zonklayan sıcaklığın sarsıntısıyla inliyorum.

Uzaklaşırken karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Orada mı?"

"I..." Dudağıma ısıırıyorum ve başımı meydan okurcasına sallıyorum. "Yakınından bile geçemezsin... Aman Tanrım..."

Çizgiyi atlıyor, alay etmeyi atlıyor ve doğrudan ödülüne gidiyor. Ağzı amımın üzerinde geziniyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan dili dudaklarımın arasından kalın bir şekilde geçiyor.

I. Bakınız. Yıldızlar.

Daha önce hiç hissetmediğim saf bir mutluluk hissi içimde patlıyor. Başım geriye düşüyor ve ağzım açık kalıyor. Gözlerim coşku içinde yuvarlanıyor ve dudaklarımdan kendime ait olduğunu bile bilmediğim bir ses dökülüyor.

Misha içime doğru inliyor ve guruldama hissi beni soluk soluğa bırakıyor. Dili yarıklarımın aşağı yukarı geziniyor, yarıklarımı ayırıyor.

Dudakları beni derinden, açlıkla tatmak için. Dilini içeri itiyor ve ben daha fazlası için inliyorum.

Kalçalarım onun etrafında kenetlenmeye çalışıyor ama o daha güçlü. İri elleri kalçalarımı genişçe itiyor, amımı yalayıp yutarken beni bu şekilde sabit tutuyor.

Dili daha yukarılarda dans ediyor ve klitorisimin etrafında kıvrıldığında inlemeden boğuluyorum. Dudaklarının arasında emerken titriyorum, nefes nefese kalıyorum. Mırıldanıyor, dilini çıldırtıcı derecede yavaş bir tempoda döndürüyor, bu da beni hiç düşmeden bıçak sırtında gezdiriyor.

Ne kadar çok istesem de.

Onun adını haykırmak istiyorum. İnlemek istiyorum. Ama bu yenilgidir. Bu teslim olmaktır.

Bu onun bunu almasına izin vermek demek. Ve ben bunu yapmayacağım. Bunun yerine, dudağımı ısırıp daha fazlası için inlememeye çalışırken isminin kafatasımın içinde sessizce gürlemesine izin veriyorum.

Ama bu kısmı imkansız.

Dudaklarımdan dökülen zevki durdurmak mümkün değil. Dilinin bedenimi daha fazlası için çılgılık atmaya ve açgözlülükle eğilmeye zorladığını inkar edemem. Basınç arttıkça ve zonkladıkça kalçalarım ağzına doğru yükseliyor.

Ağız yine klitorisimin üzerinde mırıldanıyor. Bu sefer dili daha sert, daha hızlı dönüyor ve ben düşmeye başlıyorum. Yuvarlanıyorum ve roller-coaster'ın ilk çılgın dalışını yapmasından hemen önceki an gibi hissediyorum.

Bir yalaması yetti. Dilini zonklayan klitorisimin üzerinde bir kez gezdirdi ve patladım.

Tüm vücudum titrerken ve parçalanırken çığlığı elimin topuğuna gömüyorum. Sanki çıkaracağım son sesmiş gibi inliyorum, titriyorum, sarsılıyorum ve o beni sersemletirken parçalanıyorum.

Titriyorum. Nefes bile alamıyorum. Misha uzaklaşıyor ve sımsıkı kapalı gözlerimin arasından alçak, kendini beğenmiş kıkırdamayı duyuyorum.

"Çizginiz için çok fazla."

Yutkunuyorum, elimi ağızımdan çekip gözlerimi açarken hâlâ titriyorum.

Orospu çocuğu dudaklarını yalıyor. Bana da sırtıyor. Sırtıyor. Beni fethetme hırsını benden alıyor. Yüzüm hararetle yanarken dili parlayan dudaklarında geziniyor. Ama bunu bir "zafer" olarak görmesine izin vermeyi reddediyorum. Ya da bir fetih.

Misha Tsavakov'un fethi olmayacağım. Bu kadar.

"Hat mı?" Tekrar yutkunuyorum ve elimden geldiğince rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "Oh, o mu?"

Masadan kayarken ve dönerken gülüyorum. Saçımı düzeltme ve elbisemi düzeltme gösterisi yapıyorum. Ama arkamı dönmemin nedeni şu anda onun gözlerinin içine bakamayacak olmam.

Misha Tsavakov beni boşaltan ilk erkek olduktan hemen sonra ona bakmayacağım. Çünkü ona güvenmiyorum.

kendim için.

"Hayır, burada sıra yok. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Kıkırdıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes alıyorum, elbisemi düzeltiyorum ve ona dönüp ince bir gülümsemeyle bakıyorum. "Yani bu iyiydi ve hepsi bu, ben sadece... Bilmiyorum. Eğer beni 'itmeye' falan çalıştıysan, ben-"

"'Daha iyisini buldum' lafına inanacağımı sanıyorsan hayal görüyorsun."

Omuz silkiyorum. Yüzüm poker nötr kalıyor. "İster al, ister alma, umurumda değil."

Ona doğru bakıyorum. O da göz kırpmıyor. Yani, gerçek anlamda değil. Ama kaşındaki kırılganlığı görüyorum. Bir gözünün bir tik kadar daraldığını.

Bu küçük bir zafer ama ben sahip çıkıyorum.

Bilmiyorum, gitmeden önce çantamı almak için dönüyorum. Yani siyasi bir darbeyi bastırmak için Lucifer'in kendisiyle evlendikten sonra ne yaparsınız?

Yüzüm kızardı. Seni diliyle boşaltmasını saymazsak tabii.

"Yani erkekler Luxlordia Prensesi'nin sihirli amına girmek için sıraya giriyorlar, öyle mi?" Kıs kıs gülüyor.

İnce bir gülümsemeyle dönüyorum. "Döndün."

Gözleri beni keserken çenesi geriliyor. Ve tam o sırada telefonum çalıyor. Misha'ya sırtımı dönüyorum, her şeyden çok poker suratımı bir saniye daha devam ettirememekten dolayı. Çantamdan cep telefonumu çıkarıp inliyorum.

Annem arıyor.

"Anne-"

"Bu..." diye sessizce nefes alıyor. "Sen..."

Omzumun üzerinden bakıyorum. Ama Misha masaya yaslanmış, kendi telefonuyla meşguldü.

"Evet," diyorum sessizce. "Evet."

Derin bir iç çeker. "Ah tatlım..."

"Anne, sorun yok. Ciddiyim. Bu sadece bir alışveriş." Tekrar Misha'ya bakıyorum. Ama o hâlâ elindeki telefona dalmış durumda.

"Biliyorum, biliyorum. Charlotte, ben sadece... Senin için hep bu günün hayalini kurdum ve bu hayalimde-"

"Üzgünüm, bunu başka zaman yapabilir miyiz?"
Çekiniyorum.

"Evet, tabii ki. Gününü mahvettiğim için özür dilerim, tatlım."

Gözlerimi deviriyorum. "Bugün 'benim günüm' değil anne. Sadece bir gün. Bak, seni sonra arayabilir miyim yoksa-"

"Hep birlikte buluşabileceğimizi umuyordum," diye ağzından kaçırdı. "Akşam yemeği gibi bir şey. Heinrich ve ben, sen ve... nefes alıyor. "Onunla da."

Kaskatı kesildim.

"Sen ciddisin."

Beni ve Misha'yı akşam yemeğinde onlara katılmaya mı çağırıyor? Pardon, ne dedin?

"Elbette ciddiylim. Charlotte, ne olduğunu biliyorum ama Heinrich ve ben yine de bebeğimin yeni evlendiği bu adamla tanışmak istiyoruz. Yani sebepler bir yana, boşanma ve fesih bir yana, tatlım, o sonsuza dek senin ilk kocan olacak.

Dudaklarımı büzüyorum.

Harika. Bunun için teşekkürler anne.

"Ayrıntıları daha sonra konuşabilir miyiz? Bir şeyler yapmam lazım."

"Tabii ki, tabii ki tatlım." Yine ağır ağır iç geçiriyor. Ama aklından geçenleri içinde tutuyor ki bunu takdir ediyorum. Bunu yapmak yeterince zor. Ama bundan kendisinin sorumlu olduğunu düşünmenin onu nasıl etkilediğini bildiğimde daha da zor oluyor.

"Yakında konuşalım mı?"

"Tabii ki. Peki ya Charlotte?"

"Evet, anne," diye mırıldanıyorum, Misha'nın merhametli bir şekilde hâlâ telefonu ile ilgilendiğini görmek için arkama bakıyorum.

"Seni seviyorum."

Dudağımı ısırıyorum, yutkunuyorum.

"Ben de seni seviyorum anne."

Telefonu kapattığımda yavaş ve ölçülü bir nefes alıyorum. "Kraliçe nasıl?"

Masaya yaslanmış bana sırttığını görmek için döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"O ve kocası-" "Kral."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sadece 'Kral' de. Annenin kocasının kim olduğunu biliyorum Charlotte. Bütün dünya biliyor."

I rulo benim gözleri. "Güzel. Majesteleri. Kral ve Kraliçe..." Ona ince bir gülümsemeyle bakıyorum. "Senin için daha mı iyi?"

"Much. Devam et."

Ona ters ters

baktım.

"Benimle yemeğe gelmek istiyorlar ve seni de getirmemi istiyorlar." Yine gözlerimi deviriyorum. "Belli ki sen-"

"Tabii ki yapacağım."

Ona bakıyorum. "Hayır, bu bir çıkış yolu değildi, yani gelmemeni gerçekten çok isterdim."

"Eminim. Ama ben geliyorum."

Ona ters ters bakıyorum. O da sırtıyor.

"Ebeveynler beni sever."

"Bundan şüpheliyim."

Gitmek için döndüğümde eli aniden koluma değdi. Tutmadı, beni geri çekmedi. Sadece sert bir dokunuş. Ve vücudumda elektrik akımının zonklamasına neden oluyor.

"Biliyor musun, az önce senin kadar sert boşalmış bir kız için son derece asık suratlı görünüyorsun."

Yüzüm ateş gibi yanıyor. Ama gerçek öfke ortaya çıktıkça pis konuşma tepkisi yok oluyor.

"Çünkü bu bana acı veriyor," diye tısladım. "Seninle evlenerek annemi bu şekilde incitmek."

Misha'nın kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolur. Dudakları kıvrılırken gözleri daralıyor. Bana yaklaşıırken hırlıyor, neredeyse beni kapıya yapıştıracak. Bana doğru hızla eğilirken yüzünde bir gölge belirliyor, beni ürkütüyor ve keskin bir nefes almama neden oluyor.

Dişlerini benimkilerden sadece birkaç santim uzağa fırlatırken, delici mavi gözleri benimkilere saplanıyor.

"Güzel."

Birden yanımdan geçip kapıyı açtı ve hışımınla dışarı çıktı.

Düğün günün kutlu olsun, self.

Buradaki ilk yılımda katlandığım kadar boktan olsa da Oxford Hills Akademisi çok güzel. Sarmaşıklarla kaplı taş duvarlar, gül bahçeleri ve Harry Potter filmi setine benzeyen binalar. Ayrıca İngiliz kırsalının pastoral inişli çıkışlı tepeleri ile çevrili, ki bu sadece çarpıcı. Özellikle de sabahları.

Sonbahar havasının serinliğini içime çekiyorum ve gülümsüyorum. Kampüsün çoğunun henüz uyanmadığı sabahın bu saatinde ortalık sessiz. Tenley ile paylaştığım kulübenin dışında, mutfaktaki makinemizden yeni yapılmış duble espressoyu yudumluyorum.

AirPods'umdan koşu parçam Gang of Youths çalmaya başlıyor ve gülümsüyorum. Tekrar nefes alıyorum ve beni çağıran sabah koşusu için spor ayakkabılarımı bağlamak üzere eğiliyorum.

Evlilik hayatı böyle bir şeyse, neden bu kadar abartıldığını anlayabiliyorum. Sakin bir sonbahar sabahı. Dumanı tüten bir duble espresso. Harika bir müzik. Huzur, sessizlik ve yalnızlık.

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. İçimden bir ses "yalnızlığın" evlilik ve hayatını biriyle paylaşmak için tipik bir satış noktası olmadığını söylüyor.

Ama hayatımı Misha ile paylaşmıyorum. Dört ayını paylaşıyorum ve o zaman bile "paylaşmak" biraz abartılı.

Daha çok yanımda onunla bir çizgide yürümeye zorlanmak gibi. Belirmek. Gölge düşürüyor. Güneşi kapatıyor.

Güneş tenimde ve ayakkabılarımın altındaki çakıl taşlarında gerçekten karardığında irkiliyorum. Bir solukla, sabah güneşiyle aramda beliren karanlık bir silüete bakıyorum. Kalbim boğazıma kaçarken gözlerim kocaman oluyor.

Sonra odaklanıyorum ve gerginlik üzerimden akıp gidiyor.

Tenley bana bir şey söylüyor. Mini kalp krizimden dolayı utançtan kızararak kapsüllerden birini kulağımdan çekip çıkarıyorum.

"Pardon, ne dedin?"

Sırıttıyor. "Seni korkuttuysam özür dilerim dedim."

"Korkuttun sayılır."

Gülüyor. "Kusura bakma. Koşuya mı çıkıyorsun?"

Omuz silktim. "Evet, bunun için harika bir sabah gibi görünüyordu."

Gençken, o meşum gemi yolculuğundan ve Kral Heinrich'in beni kurtarmasından önce, Kuzey Londra'dan geçtiğim birkaç koşu rotam vardı. Onları ezbere bilirdim. Her eğri sokağı. Her gevşek kaldırım taşını. Her-

yan sokaktan kaçındılar çünkü arkadaki balık tezgahlarını temizliyorlar.

Ama değişmeyi öğreniyorum. "Yeni "nin kötü bir şey olması gerekmediğini öğreniyorum. Yani nerede olduğuma bir bak. Londra'nın balıkçı yan sokaklarında değilim. Ama burası muhteşem. Ve ben koşarken bana küfürler yağdıran lory sürücöleri yerine Tenley'i alıyorum; çok daha iyi bir seçim.

"Katılmamın sakıncası var mı?"

Aşağıya bakıyorum ve onun da koşu şortu ve spor ayakkabısı giydiğini fark ediyorum.

"Tabii biraz yalnız kalmak istemiyorsan?"

Başımı salladım. "Hayır, arkadaşlığa bayılırım."

Sırtarak yanımdaki banka oturuyor ve baldırlarını esnetmeye başlıyor.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Bugünlerde sanki gemiler geçiyormuş gibi hissediyorum."

Ona yan yan sırtıyorum. "Uyanık hayatının yüzde yetmişini yeni erkek arkadaşınla yatakta geçiriyorsan..."

Derin bir şekilde kızarır. "Ben değilim!"

Gölerek gözlerimi deviriyorum. "On, aynı duvarı paylaşıyoruz." Yüzü ateş gibi yanıyor ve ben sırtıyorum.

"şaka yapıyorum, hiçbir şey duyamıyorum." Gözle görölür bir şekilde rahatlıyor.

"Aldığım gürültü önleyici kulaklıklar yüzünden."

Ben gülüp kolumu omzuna atarken o inliyor.

"Uyanık hayatımın yüzde yetmişi bu değil," diye mırıldanıyor utanarak.

"Haklısın, haklısın." Ona yan

yan sırtıyorum.

"Muhtemelen yüzde seksene yakındır."

Ben onunla dalga geçerken o gözlerini deviriyor. Tabii buna "onun pahasına" diyebilirsiniz. Yani, arkadaşım hayalini buldu. "O "nu bulmakla ilgili tüm o filmler ve pop şarkıları - sizi tamamlayacak o mükemmel yapboz parçası? Hepsi saçmalık. Yani tabii ki öyleler, bunlar kurgu.

Görünüşe göre annem değilsen. Ya da Ilya'nın yanındaki Tenley değilsen.

Böylece, mükemmel yapboz parçası, dünyanın en büyük suç ailelerinden birinin kara kara düşünen, çatık kaşlı, dövme varisi oldu. Kedi insanlar köpek insanlarla evlenir. Arsenal taraftarları Manchester United taraftarlarıyla evlenir... ya da belki bir iki tanesi evlenmiştir.

Mesele şu ki, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı'nın iyi kalpli kızı ve Bratva tahtının tehlikeli varisi beklenmedik bir ikili olabilir. Ama onlar bunu mükemmel gösteriyorlar.

Daha kötüsü de olabilirdi.

Misha'yla evlenmek için şeytanla sözleşme imzalamak gibi.

"Peki ya sen?" Kaşlarını çatıyor. "Kanepe sohbetlerimizi özledim. Şu anda hayatında neler oluyor?" Yüzünü buruşturuyor. "Frederick'le şu görücü usulü evlilik saçmalığı da neyin nesi?"

Yutkunuyorum ve hemen sağ ayakkabımı yeniden bağlama ihtiyacı duyuyorum.

"Oh, o... evet o bitti. Artık öyle bir şey yok."

Çünkü Karanlık Prens'le evlendim. Aslan'ın kendisine 'evet' dedim.

Tenley'nin kaşları havaya kalktı. "Vay canına, ciddi mi? Bunu nasıl yaptın?"

"Oh, ben sadece..." Omuz silktim. "Bir şeyler ayarladım."

İçten içe irkildim. Yalan söylemekten nefret ederim ve en iyi arkadaşıma yalan söylemekten gerçekten nefret ederim. Ama bunlar hafifletici sebepler. Bunlar korkunç günler.

Sadece dört aylığına. Dört ay boyunca, okulla ve onun gerektirdiği tüm işlerle, Orator's Club'la, Tenley'le ve okul sonrası kraliyet "prensler dersleri" dediğimiz derslerle... Misha'nın yanında olmak için ne kadar zamanım olacak?

Dört ay bir şey değil. Uçup gidecekler.

Umarım.

Peki ya bittiğinde? Puf, gitmiş olacak; silinecek. Bu sabah koşuya çıkmadan önce Heinrich'in hukuk ekibinden bazılarına ön e-postalar göndererek bu evliliği artık ihtiyaç kalmadığında yeryüzünden silmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştım.

Nefes veriyorum ve son espressomu bitiriyorum. Yalan söylemek berbat. Ama şu anda gerekli olan bu. Ve artık gerekli olmadığında, belki o zaman başa çıkma terapisi gibi her şeyi en iyi arkadaşıma anlatabilirim. Tüm vahşi hikayeleri sona erdirecek vahşi bir "bu seferlik" hikayesi.

Tenley ayağa kalkıyor.

"Artık bunun seni rahatsız etmemesine sevindim. Son zamanlarda biraz keyifsiz olduğumu hissediyordum ve bu yüzden endişeleniyordum."

Kaşlarımı çattığımda bana hızlıca baktı. "Oh, hayır, kapalı demek istemedim. Sadece dikkatim dağıldı demek istedim. Frederick'le ilgili bir şey olduğunu düşündüm."

"Oh, hayır..." Elimden geldiğince gülümsüyorum. "Sadece havada bir sürü tabak var.

Tabakların adı Misha ve her an etrafıma düşme tehlikesiyle karşı karşıyalar.

Beni kesiyor. Kanatıyor. Beni yaralamak.

Ayağa fırlarken bu düşüncelerden sıyrılıyorum. "Tamam, hazır mısın? Lachlan House'daki göletin yanında döngü yapmayı düşünüyordum-"

Telefonum çaldı. Aşağı bakıyorum ve pozitiflik patlamam sönüyor. Arayan Heinrich'ti.

Tenley'nin gözleri benimkileri takip ederek telefon ekranına bakıyor. Burnumu kırıştırıyorum ama o gülümseyerek başını sallıyor. "Al şunu. Almak zorunda olduğunu biliyorum." Kulübemizin kapısına doğru başını sallıyor. "Zaten hızlıca birkaç e-posta göndermem gerekiyor."

"İşim bittiğinde hala o koşu için iyi misin?"

Sırıttıyor. "Elbette. Hey, her gün bir kral seni aramıyor."

"Annen onunla evlendiğinde."

Ben tekrar bankın üzerine yığılıp telefona cevap verirken o gülüyor ve içeri kaçıyor.

"Heinrich, merhaba..."

"Charlotte, Charlotte, Charlotte..."

Heinrich'in sesindeki açıkça sinirlenmiş tona rağmen sırtıttıyorum. Üvey babamın sesini seviyorum. Kulağa ne kadar klişe gelse de krallara layık bir ses. Zengin ve derin ve bu Cermen aksanında çok rahatlatıcı bir şey var.

"Seni daha sonra doğrudan arayacaktım, sadece-"

"Charlotte."

Sesi hâlâ huysuz bir tonda ama iç çekişini de duyabiliyorum.

"Charlotte, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bu yüzden aramadım."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Beni tebrik etmek için mi aradın?"

Derinden kıkırdıyor. "Bir bakıma. Yani, evet, evliliğiniz için tebrikler..."

"Evet, en mutlu zamanlar," diye alaycı bir şekilde inliyorum.

İç geçirdi. "Hayır, seni asıl tebrik etmek istediğim şey zor olanı yapabilme yeteneğin, çünkü yapman gereken bu."

Kaşlarımı çattım. "Benim isteğim dışında bir Norveç Prensi ile evlenmek zordu, bu yüzden yapmadım."

Gülüyor. "Evet, ama sen kaderini kendi ellerine aldın, bu..." diye boğazını temizliyor. "Bu Misha denen çocukla."

"Luxlordian siyaset makinesine bir çomak soktuğum ve bunun patlamasını engellemeye çalışarak senin ve annemin başını ağrıttığım için beni gerçekten tebrik mi ediyorsun?"

"Hemen hemen, evet."

Sırıtiyorum. "O halde, teşekkür ederim. Bir şey değil."

Heinrich yine kıkırdar. Ama sonra derin bir iç çekiyor. Bir şeyin fiskeğini duyuyorum ve sırtıtiyorum.

"O sigarayla annemden mi saklanıyorsun?"

İnliyor. "Yakalandım. Tamamen bırakmamı istiyor."

"Senin için kötü olduklarını duydun, değil mi?"

"Bir ya da iki kez."

Kıkırdıyorum.

"Günde bir taneye düştüm. Bu bana çok basit bir lüks gibi geliyor."

"Hey, sen bir kralısın."

"Her kralın bir kraliçesi vardır," diye gülüyor. "Ve konu sigara dumanı olduğunda annen tam bir tazıdır."

Tekrar iç çekti. "Charlotte, seni ilgilendirmemesi gereken aptal kraliyet politikaları yüzünden bunu yapmandan nefret ediyorum."

Başımı sallıyorum ve
ayakkabılarıma bakıyorum.

"Sorun değıl."

"Hayır, öyle değıl. Bu saçmalıkların hiçbirini kabul etmedin. Özür dilerim Charlotte. Annen ve ben bu planın bir parçası değıldik..."

"Onu okyanustan çıkardığınızda mı?"

Kıkırdıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Bu ülkeyi satan Parlamento üyeleriyle ilgili sorunu çözmek için amcamla birlikte çalışıyorum. Seni bu durumdan kurtarmak için tüm açılardan bakıyoruz. Zaten tüm bu 'soy' meselesi modası geçmiş ve barbarca bir şey. Leon da aynı fikirde."

Zayıfça gülümsüyorum. "Sence bu olabilir mi?"

Bunun dört aydan çok daha kısa süreceğı fikri içimde umut uyandırıyor. Ya da umut olduğunu düşünüyorum. Garip ve kafa karıştırıcı bir şekilde bulanık bir duygu. Ama Heinrich'in söylediklerine odaklanıyorum: bir çıkış yolu olabilir, hem de yakında.

"Bunu çözeceğiz, Charlotte. Ve bunu yaptığımızda, bu saçma anlaşmadan kurtulabilirsin."

Ama bunu söylediğinde, yüzeye çıkan ilk duygu umut değildir.

Kendimi bundan kurtarmak isteyip istemediğimi merak ediyor. Misha'dan.

Delici gözlerinden. Benden nefret mi ediyor yoksa en yakın düz yüzey neyse onun üzerinden beni kendine mi almak istiyor bilemiyormuş gibi bana bakışından.

Heinrich son bombayı patlattığında düşüncelerim hâlâ birbiriyle savaş halindeydi ve yüzüm hâlâ yanıyordu.

"Dinle, annenin seninle yemek hakkında konuştuğunu biliyorum. Ama ben bunu gerçek bir ziyarete dönüştürmek istiyorum. Bir hafta sonu buraya gelmen için okulla anlaştım."

Kaşlarım heyecanla kalktı. "Gerçekten mi?!"

Kıkırdıyor. "Evet. Sen ve Misha, tabii ki."

Yüzüm gerildi.

"Bekle, ne? Neden?"

"Çünkü bunu neden yaptığını ve bu çocuğun kim olduğunu haberlerden biliyor olsam da, onu tanımak istiyorum. Elini sıkmak, gözlerinin içine bakmak ve en sevdiğim üvey kızımın evlenmeyi seçtiği kişi olduğu için ne kadar endişelenmem gerektiğini görmek istiyorum - nedenleri ne olursa olsun."

Yutkunuyorum.

Bir hafta sonu ziyareti. Misha ile kraliyet sarayına bir gezi.

Taht odasına yanan bir dinamit lokumu atmak daha hızlı olurdu ve Misha'nın ziyaretiyle hemen hemen aynı sonucu verirdi.

"Aslında on dakika içinde OHA başkanıyla bir telefon görüşmem var. Nedenini söylemeden bunun önemli olduğunu bildiğinden emin olacağım elbette. Ama önümüzdeki hafta sonu için plan yapalım mı?"

Başımı sallarken yüzüm soluyor.

"Evet, eğer istediğin buysa."

İç çekiyor. "Bunların hiçbirisi istediğim şeyler değil Charlotte. Ama yine de onunla tanışmak isterim. Kim bilir, belki de bu Bratva oğlunun ziyareti Parlamento'yu on yedinci yüzyıldan çıkmaları için harekete geçirir."

İçimde umut titreşiyor.

"Seninle yakında konuşacağım, Charlotte."

Telefonu kapattığımda, yere bırakıyorum. Dudağımı sıkarken ve etrafımızdaki tepelere bakarken göbeğim geriliyor.

Kulübenin kapısı açılır ve Tenley başını dışarı uzatır.

"Oh! Bitirdiniz! Her şey yolunda mı?"

Yutkunuyorum ve elimden geldiğince iyi niyetli bir şekilde gülümsüyorum. "Oh, iyi, evet. Sadece sıkıcı mahkeme işleri."

Gülüyor. "En iyi arkadaşımın gerçek bir prenses olması beni asla eğlendirmeyecek. Bil diye söylüyorum."

Sırıttıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hâlâ o koşuya çıkmak istiyor

musun?" Başımı salladım.

"Tabii."

Ama şimdi sadece bir yön seçmek ve Misha kasırgasının uğultusu kafamın içinde dinene kadar asla durmamak istiyorum.

Ama içimden bir ses, o fırtınadan kaçmak için kaçabileceğim ya da saklanabileceğim bir yer olmadığını söylüyor.

Çenemin üzerinde yumuşak bir şey deniyor. Uyku kaybolurken kaşlarımı çatıyorum. Gözlerim hala kapalı, ama sabahın ışığını engellemeye çalışarak daha sıkı kapatıyorlar. Yumuşak bir dokunuş yine çenemde geziniyor ve bu sefer kıkırdamalar duyuyorum.

Ne oluyor lan?

Gözlerimi açıyorum ve yatağımın kenarına tünemiş iki kızı gördüğümde kaşlarımı çatıyorum; biri sarışın, diğeri kumral. İkisi de bana sırtlıyor, ben halsizce uyanırken dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde ısıyorlar.

"Günaydın uykucu."

Sarışın olan, babası bankacı falan olan Victoria Chesterman adında bir kız bana sırtlıyor.

"Yalnız uyuduğunu duyduk, o yüzden..."

Kaşlarım örülüyor. Ben sabah insanı değilim.

"Yani odama girip beni uyandırdın mı?"

İkisi de kıkırdıyor, sanki burada tek satırlık replikler söyleyen bir komedyenmişim gibi.

"Ne istiyorsun be?" Başımı tekrar yastığa koyarak inliyorum. Bu kampüsteki çoğu insanla lanet olası masanın altında parti yapabilirim. Ama dün gece olması gerekenden biraz daha sert davranmış olma ihtimalim var.

Ne, evliliğimi kutluyordum. İnledim.

Ben evliyim. Ben evliyim.

"Seni uyandırmış olabiliriz ama eminim bunu telafi edebiliriz," diyor adını hatırlayamadığım kumral saçlı adam bana bilerek göz kırpmıyor.

"Bana kahve ve pastırmalı kahvaltı getireceğini söyleme şeklin bu mu?" Homurdanıyorum.

Uzanıp tişörtünü çıkarıyor ve siyah dantelli sütyenini ortaya çıkarıyor.

"Onun gibi bir şey."

Gözlerimi deviriyorum. Yine de, benim açımdan tepki eksikliği sarsıcı. Elbette, hiçbir zaman sabah insanı olmadım. Ama yatağında iki istekli kız oturuyor ve neden burada oldukları konusunda kurnazlığın tam tersini yapıyorlar.

Ve ben bunu sevmiyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. Neyim var benim böyle?

Charlotte ile olan saçma sapan evliliğim beni birden bire aziz gibi davranmaya itmedi. Tüm bu olanlar yüzünden aniden "günaha girmekten kaçınmıyorum".

Ama yine de. İlgilenmiyorum. Tıpkı dün geceki partide kucağıma tırmanmaya çalışan ve bana "onu istediğim gibi kullanabileceğimi" söyleyen nakliyecisi iş adamının kızıyla ilgilenmediğim gibi.

Benim başka bir versiyonum - Charlotte'tan önceki versiyonum - sırtır ve ona bir arkadaş bulup benimle tuvalette buluşmasını söylerdi.

Dün geceki halim onu kucağımdan itti ve viski ve otlar olabildiğince kafayı bulmaya başladı.

Ve bu sabah bu yatakta uyanan kişinin Misha Tsavakov'un aynı versiyonu olduğunu bilmek için aynaya bakmama gerek yok. Ayna, bana dünyadaki son yemeğiymişim gibi bakan, bariz bir şekilde ortada olan iki küçük ayartıcı.

Ve ben ilgilenmiyorum.

"Çık dışarı."

İkisi de irkilir. Victoria merakla sırtırıyor, sanki bu şakanın can alıcı noktasının ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Bekle, anlamıyorum."

"Karmaşık değil. İşte burada kapı var. Açmak için şu gümüş yuvarlak şeyi çeviriyorsun. İdeal olarak arkandan kapat ve bırak ben de uykuma geri döneyim."

Bana bakıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Komedi bana göre değil."

Esmer kaşlarını çatıyor. "Bekle, gerçekten gitmemizi mi istiyorsun?"

"Kıçında sert bir sade kahve ve tam İngiliz kahvaltısı mı saklıyorsun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Eww?"

"Hayır mı? O zaman defol git. Evet, ciddiğim. Evet, yani hemen şimdi."

İkisi de yavaşça yataktan kalkmadan önce birbirlerine bakıyor. Esmer, tişörtünü beceriksizce tekrar giyiyor. Sonra ikisi de sanki Ashton Kutcher'ın dışarı fırlamasını bekliyormuş gibi öylece duruyorlar.

Ama benden tek aldıkları kaş çatmak olunca, ikisi de dönüp kapıya doğru koşmaya başladılar. Kapı arkalarından kapandığında homurdanıyorum ve çarşaflarıma geri dönüyorum.

Akşamdan kalma olduğumdan değil. Sikişmeden önce kahveye ihtiyacım olduğundan değil.

İçimde bir düğme var ve bu düğmenin şu anda alışık olmadığım bir yöne doğru çevrilmiş olduğunu fark ediyorum.

Telefonum yanımdaki yatakta vızıldıyor. Dudaklarımdan hava üflüyorum ve kaşlarımı çatarak telefonu almak için dönüyorum.

Charlotte arıyor.

Cevap verirken dudaklarımdan kenarları

kıvrılıyor. "Günaydın canım."

İnliyor. "Evet, yapmayalım."

"Nasıl uyudun, sevgilim?" "İşin bitti mi?"

"Şimdilik."

İç geçiriyor. "Bu hafta sonu ne yapıyorsun?"

Seni bu yatağa yatırıp teninin her santimini tattığımda neredeyse yüksek sesle hırlayacaktım.

Külotunu dişlerimle parçalıyorum ve sen dölleri için yalvarırken seni arkadan beceriyorum.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Annem ve üvey babam seninle tanışmak istiyor." "Evet, şu yemek olayı. Nereye gidiyoruz?" "Um, Luxlordia."

Yavaşça yatakta

doğruldu. "Oh?"

"Evet, yani, bak, gelme."

Sırıyorum. "Böyle bir davetle..." "Hayır, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Benden utanıyor musunuz,

Prenses?" "Evet mi?"

Sırıyorum. "Söz veriyorum değişeceğim bebeğim. Spor salonuna gideceğim. Arkadaşlarına karşı daha nazik olacağım. Çift terapisine gidebiliriz-"

"Bütün bunların senin için eğlenceli olmasına çok sevindim, Misha." "Ne zaman gidiyoruz?"

"Neden gelmek istiyorsun ki?" "Peki ne kadar resmi hazırlanmalıyım?"

İnliyor. "Ciddiyim, yapma-"

"Geliyorum."

"Tanrı aşkına, Misha, sadece-"

"Merak etmeyin Prenses." Sırıtiyorum. "Sen de geleceksin."
Telefonu aniden kapattı.

Telefonu çarşafımın üzerine bırakırken kıs kıs gülüyorum. Ama aşağıya baktığımda nabzım hızla atarken kaşlarımı kaldırıyorum.

Ben sertim. Çok, çok sertim.

Elim otomatik pilotta hareket ediyor. Çarşafı ve boxer'ımı aşağı itiyorum ve kalın, zonklayan şaftım karın kaslarıma sertçe vurmak için serbest kalıyor. Elim sikimin etrafını sararken tıslıyorum. Okşamaya başlıyorum ve gözlerim geri dönüyor.

Az önce yatağında iki genç kız vardı, kelimenin tam anlamıyla bana yalvarıyorlardı. Ama Victoria ve aptal arkadaşını düşünmüyorum.

Charlotte'u

düşünüyorum. Karımı

düşünüyorum.

Kaslarım sıkılaşıırken inliyorum, çenem geriliyor. Charlotte'un kucağımda zıpladığını, o küçük tatlı amcığının beni sımsıkı kavradığını ve taşaklarımdaki dölleri sağdığını hayal ediyorum. Benim için nasıl inlediğini hayal ediyorum. Boşalırken nasıl sıkılaştığını.

Oh Misha. Benim için gel, Misha. İçime gel.

Taşaklarım kalktı. Bir homurtuyla sikim avuçlarımda içinde dalgalanıyor. Sıcak beyaz dölleri havaya fışkırarak karın kaslarımda üzerine sıçırıyor ve şaftımdan aşağı süzülüyor.

Sikeyim.

Nefes nefese ve zonklayarak çarşafıma geri dönüyorum. Kaşlarımı çatıyorum.

Neden Misha Tsavakov'un asla ve asla hayır demediği şeylere hayır diyorum? Neden Charlotte Bergendem'den aldığım intikamın kendim olmamı engellemesine izin veriyorum?

Ama kaşlarım çatıldı. Asıl soru şu: Neden hâlâ Victoria ve aptal arkadaşını becermemenin Charlotte'tan intikam almakla bir ilgisi varmış gibi davranıyorum?

Ama bunun onunla bir ilgisi var. Ve bu bir sorun.

Odaklanmam gerek. Onunla şakalaşmak için evlenmedim. Ya da ona 31 çekmek için. Onunla özellikle geleceğimi sağlamlaştırmak için de evlenmedim. Victoria'nın isimsiz arkadaşıyla da evlenebilirdim ve aynı şeyi başarabilirdim.

Charlotte'la evlendim çünkü onu yok etmek istiyorum.

Bu yüzden odaklanmalıyım. Onu tuğla tuğla yıkmaya konsantre olmalıyım. Olay da bu zaten. Amı her yerde bulabilirim.

Ama ondan intikam alacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi o güne geri götürüyorum - bir kızın gülümsemesine. Bir babanın öfkesinin hırıltısı. Küçük bir çocuk dişlerini sıkıp darbelere göğüs gererken gökyüzüne doğru sürüklenen sarı bir balon.

Ağzım sulandı.

Charlotte OHA'da dışlanmış olabilir. Prenses Günlükleri'nde olabilir. Ama iyi bir kız olarak kendine bir isim yaptı.

Bunu mahvedeceğim. Ve onu mahvedeceğim.

Ve ben de onu yırtık pırtık, yaralı ve beni bıraktığı gibi kırık bir şekilde bırakacağım.

Konferans salonuna saniyeler kala, Hatipler Kulübü'ne geç kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım ki önüme çıktı. Nefesim kesiliyor, Misha'nın delici mavi gözleri bana öyle bir bakıyor ki irkiliyorum.

Bıçaklar gibi. Bir sevgilinin sıcak dokunuşu gibi. İkisi de beni çıplak bırakacak aletler.

Dudaklarımı büzerek yutkunuyorum ve ona ters ters bakıyorum. Henüz bir şey söylemedi bile. Ya da bir şey yaptığından bile değil. Sadece onunla etkileşim söz konusu olduğunda "kaşlarımı çatmanın" varsayılan ayarım olduğuna karar verdim.

"Evet?" Soğuk bir şekilde mırıldandım.

İnce ince gülümsüyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Neden?"

"Çünkü merak ediyorum. Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "İlla bilmen gerekiyorsa, Hatipler Kulübü."

İnce, yırtıcı bir gülümseme ile gülümsüyor. Gözleri müstehcen bir şekilde üzerimde geziniyor. Dudağımı çiğnerken ve geçen günün anılarını kafamdan kovmak için elimden geleni yaparken içimde ısı birikiyor.

"Topluluk önünde konuşma kulübü."

"İşte bu." İç çekiyorum. "Aslında neredeyse geç kalıyorum, yani işimiz bittiyse-"

"Biz değiliz."

Bana bir adım daha yaklaştı. Kızarıyorum ve endişeyle etrafıma bakıyorum. Ama yalnızdık. Hatipler Kulübü dersler bittikten sonra toplanır. Otuz saniye önce başladığına göre, kulübe üye olan herkes çoktan salonda yerini almıştır.

Yalnızız.

Yarı karanlık bir koridorda Misha ile yalnızım.

Cildimin böyle karıncalanması için hiçbir sebep yok. Ya da kalçalarımın bu şekilde sıkılmasının.

"Ne istiyorsun Misha?" diye fısıldıyorum yutkunarak. İnce ince gülümsüyor.

"Eteğini kaldır."

Derinden kızardım. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Tıpkı geçen gün sana dediğimi yapmazsan kontrol edeceğimi söylediğimde beni duyduğunu bildiğim gibi."

Külot. Külot giyip giymediğimi görmek istiyor. Giyiyorum ve birden kafamdaki çarklar dönmeye başlıyor. Onun aptal alfa kontrol oyununu oynamamanın sonuçları tam olarak nedir?

"Bunu yapmayacağım."

"O zaman senin için yaparım."

Ben tepki veremedenden beni iki dolap sırasının arasındaki bir oyuğa doğru itti. Sırtım duvara çarptığında nefesim kesildi. Ve sonra eli okul niformamın eteğini kavramak için dışarı fırladığında bir kez daha. Eteğimi çekiştirip kaldırırken Misha'nın gözleri benimkilere kilitleniyor.

Belime kadar yavaşça yukarı sıyırırken nefes nefese titriyorum.

"Bakalım."

Gözlerini kaçırıyor. Dudakları köşelerde hınzırca kıvrılırken daralıyorlar.

Yutkunuyorum, bakışları altında tenim karıncalanırken nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Misha, gitmem gerek-" "Bu olmadan olmaz."

Kaşlarımı attım. "Ne olmadan?"

"Sana söylediğimi yapmadın." "nk 1940'ta değiliz, evet."

Bana ince ince gülümsüyor. "Yani sonuçları olacak."

Titriyorum. "Bunun
gibi mi?" "Bunun
gibi."

Arka cebine uzanıyor. Bir an için o kelebek bıçağı çıkarıp
külotumu tekrar kesip kesmeyeceğini merak ediyorum.
Utanç verici bir şekilde, bunu düşünmek bile heyecan
verici.

Ama bana göstermek için elini geri getirdiğinde, elindeki
küçük pembe yumurtayı ve ona bağlı küçük esnek bir
kordonu görünce kaşlarım çatılıyor.

"Um, bu nedir?" "Bu
bir vibratör."

Yüzüm ateş gibi yanarken gözlerim şişiyor.

"Ne?! Misha-"

"Ve bunu Orator's Club'da giyeceksin."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Nabzım damarlarımda
uğulduyor, tenimi elektrikliyor. Bana soğukkanlılıkla
bakıyor, sırtıyor. Bunun benim çizgim olduğunu söylemem
için bana meydan okuyor.

"Ne demek giy-" "Sana
göstereceğim."

"Onu giymeyeceğim."

Kıkırdıyor. "Oh, ama sen
öylesin." "Milyonda bir değil-"

Ağız kulağıma doğru inip nefesimi keserken nefes nefese kalıyorum; sıcaktan zonklamama neden oluyor.

"Evet, öylesin."

Boş koridor görünmeyen bir enerjiyle uğulduyor. Duvarlar aramızda çatırdayan enerjiyle zonkluyor gibi. Bu itme-çekme. Ondan nefret ediyorum ama bana hissettirdiği o kirli duyguyu arzuluyorum.

"Şey, hayır, ben-"

Ben daha gözümü kırpamadan ellerini külotumun ön kısmına atıyor. Parmağı belime girip, ağızım açık kalırken külotumu tenimden uzaklaştırdığında nefesim kesiliyor. Pembe yumurtayı tutan diğer eli külotumun önünü aşağı doğru itiyor.

"Misha..."

Parmakları tümseğimin ve klitorisimin üzerinden geçip dudaklarımın arasından kayarken inliyorum. Pembe yumurta olması gereken şeyi yavaşça yarığımdan yukarı ve aşağı sürüklerken bacaklarım titriyor. Elimde değil, inliyorum.

Parmaklarım gömleğini bulup üzerinde geziniyor, altındaki karın kaslarının sertliğini hissediyorum. Misha yumurtayı klitorisime doğru iterken homurdanıyor. Sonra onu aşağı indiriyor ve açıklığıma bastırıyor.

Gözlerim kocaman oldu. O tür bir vibratör. Gidiyor-

"Kahretsin..." Yavaşça içime iterken inliyorum, o bunu yaparken parmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. Yumurta içime kayıyor ve parmaklarını tekrar üzerimde gezdiriyor. Bir tanesini

Eli k lotumdan çıkmadan önce klitorisimin üzerine çarpıyor ve beni inleyen bir çırpıda lastiği bırakıyor.

Sıcaktan zonkıyorum. Titriyorum, içimde bir arzu ve utanç duygusu kabarıyor. Yumurtanın da orada yuvalandığını hissedebiliyorum.

Gerginim, açılmasını bekliyorum, titreşim dalgalarının beni burada, koridorda titreyen bir karmaşaya d n  t rmesini bekliyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor. Gözlerimi endişeyle onunkilere dikerken ka larım  atılıyor.

Misha sırtıyor. "Evet?"

"Bu..." Kaşlarımı  atıyorum, yüzüm utançtan

kıpkırmızı. "Yani, nasıl-"

"Oh, o kısımdan bahsetmemi  miydim?"

 nce bir gülümsemeyle elini cebine atıyor ve küçük siyah bir fob çıkartıyor. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Hiç  ansın yok-" "Bununla."

Bana yaklaşıyor, g  s nde hırıltılar yükselirken beni oyuğun duvarına sabitliyor.

"Orator's Club'a gitsen iyi olur

Charlotte." Yutkunuyorum, ona

bakıyorum.

"Misha, yapamazsın-"

"Evet, yapabilirim. Ve yapacağım." Gözlerini tehlikeli bir şekilde bana dikti. "Ama sadece iyi olursan. O yüzden..." tekrar eğilip dudaklarının kulak mememi okşamasına izin veriyor.

"İyi bir kız ol Prenses, belki gerçekten gelmene izin veririm."

"MS. BERGENDEM!" Profesör Macklin biraz sinirli görünerek derin bir iç çekti. "Bize katılabildiğinize çok sevindim."

Yüzüm kızarıyor, yürürken titriyorum. Orator's Club'a beş dakika geç kaldığım için bu kadar sinirli olduğumdan değil. Ama amımda lanet olası bir vibratörle oditoryum koridorunda yürürken on beş çift göz üzerimde olduğu için.

"Üzgünüm Profesör Macklin," diye mırıldandım. "İşim uzadı."

Bir duvarın önünde, Misha Tsavakov'un elleri külotumun içinde. Profesör Macklin kaşlarını çatıyor, ama bunu görmezden geliyor.

"Olur böyle şeyler. Ama bu sadece bugün ilk senin uyandığın anlamına geliyor." Başımı salladım, yutkundum. "Elbette."

"Yarı finaller için Teddy Roosevelt konuşması üzerinde çalıştın mı?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Harika. Alalım o zaman."

Başıyla sahneyi ve sahnenin önünde duran podyumu işaret ediyor.

Çantamı bir koltuğa bırakarak, ciltlerimden birinden basılı konuşmayı çıkarmak için uğraşıyorum. Sahnenin kenarına doğru yavaşça yürüyüp merdivenleri çıkarken ellerim titriyor ve tenim karıncalanıyor. Her adımda küçük pembe lanet yumurtayı hissedebiliyorum; benimle alay ediyor ve bacaklarımı titreten yerlerimi okşuyor.

Bu korkunç bir şey.

Sahnedeki kürsüye doğru ilerlerken yüzüm zonkluyor. Konuşmayı önündeki kürsüye yerleştirirken yavaş bir nefes alıyorum. Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Aklından çıkar, diyorum kendime. Unut gitsin. Orada değil, külotundaki küçük bir el bombası gibi. Ayrıca, Misha'nın elindeki kumandanın menzili ne kadar ki?

Nefes alıyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılmasına izin veriyorum. İlk satırı okumaya başlarken başımı kaldırıyorum.

Vücudum kaskatı kesildi. Gözlerim dehşet içinde şişiyor.

Salonda en arka sırada oturan Misha, ayaklarını önündeki koltuğa uzatmış, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla oturuyor.

Elini kaldırıyor ve gözlerim parmaklarındaki küçük siyah düğmeye takılıyor. Vibratörün kumandası.

"Charlotte?" Profesör boğazını temizliyor. "İstediğiniz zaman başlayabilirsiniz."

Hemen cevap vermeyince kaşlarını çattı. Sonra bakışımı yakalıyor ve arkasını dönüp Misha'yı görüyor. Ama o geri dönüyor.

ve bana bir bakış attı.

"Hadi ama Charlotte. Seyirciden rahatsız olmadığını biliyorum. Devam et."

Evet, konuşma yaparken dinleyiciler beni rahatsız etmez.

Bacaklarımın arasında bir vibratör olduğunda ve şeytanın kendisi onu açmak için kumandayı tuttuğunda küçük bir sorun yaşıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve önüme bakıyorum.

"Önemli olan eleştirmen değildir; güçlü adamın nasıl tökezlediğine işaret eden adam değildir-"

Nefesim kesiliyor, içimde düşük bir titreşim hissederken tökezliyorum. Ellerim podyumun kenarını kavrarken gözlerimi yukarı kaldırıp Misha'ya "benimle dalga mı geçiyorsun" diye bakıyorum.

Sadece gülümsüyor.

Boğazımı tekrar temizliyorum.

"Ya da eylemleri gerçekleştirenin onları daha iyi yapabileceği yerlerde," diye devam ediyorum. "Övgü, gerçekte arenada olan, yüzü tozla gölgelenmiş ve-"

Sikeyim.

Titreşimler daha da artıyor, içimde, tam g noktama karşı durmadan titreşiyor. Kıvranırken ve bacaklarımı sıkıca birbirine kenetlerken ağzım inceliyor.

Sonra gitti.

Profesör Macklin ve kulübün geri kalanının şaşkın bakışlarını ve Ainsley Hendershire'ın alaycı kıs kıs gülüşünü görmezden gelerek titrek bir nefes alıyorum.

"Yüzü toz, ter ve kanla lekelenmiş olan; yiğitçe çabalayan; hata yapan, boka batan."

Lanet yumurta içimde çıldırmış gibi görünüyor. Zonklayan ve titreşen titreşimler dalgalar gibi geliyor, ayak parmaklarımın düz ayakkabılarımın içinde kıvrılmasına ve dişlerimin dudağımın üzerinde sürüklenmesine neden oluyor. Göbeğim sıklaşıyor, kalçalarım kasılıyor.

Bir sahnede, neredeyse iki düzine insanın önünde boşalmak üzere olduğumu fark ettim.

"Özür dilerim, midem-" Dalgalar beni ezerken boğuluyorum. "Özür dilerim, gitmem gerek..."

Profesör Macklin'in cevabını beklemeden dönüyorum ve sahneden fırlıyorum. Perdelerin asılı olduğu yan tarafın arkasına zar zor varıyorum ki bana çarpıyor. Başımı çeviriyorum ve iki elimle koyu yeşil kadife perdeye tutunurken iniltiyi omzuma gömüyorum.

Orgazmım dalga dalga üzerime çöküyor. Bacaklarım titriyor, zevkten patlarken bedenim perdeye doğru sarkıyor.

Titreşimler kapanıyor. Hala perdelerle tutunarak nefes nefese kalıyorum. Ve sonra, aniden, lanet şey tekrar açılıyor.

Olamaz.

Etrafıma bakındıktan sonra elimi külotumun içine sokuyorum. Parmağım pembe kordonun halkasına takılıyor ve küçük yumurtayı içimden çıkarırken hafifçe inliyorum. Kaygan, vızıldayan oyuncağı tutarken yüzüm sıcaktan zonkluyor. Kordonun yanında, üzerinde daire şeklinde bir ok işareti olan kısmı fark ediyorum. Çeviriyorum ve vızıltı bitiyor.

Ama içimden bir ses Misha ile irade savaşının başlamak üzere olduğunu söylüyor.

"KONUŞ BENİMLE, CHARLOTTE."

Yirmi dakika sonra Profesör Macklin'in ofisinde, masasının karşısındaki sandalyeye çökmüş durumdayım. Ofisinin çevresindeki büyük, zarif raflarda yüzlerce, belki de binlerce kitap sıralanıyor. Güzel ve Çirkin'de Belle'in kitapçısındaki gibi tekerlekli merdivenleri bile var.

Ama buraya kitaplar için gelmedim. En sevdiğim öğretmenlerimden biriyle hesaplaşmak için buradayım, ki bu berbat bir şey.

"Orada ne oldu?"

Misha Tsavakov oldu, işte bu, çılgılık atmak istiyorum. Katil bir asteroid. Bir veba. Bir veba.

"Bu işte iyisin Charlotte. Hadi ama, bunu senin de bildiğini biliyorum. Bu konuda doğal bir yeteneğin var, ama aynı zamanda çok da pratik yaptın."

Yere baktım. "Sadece midemle ilgili bir şeydi."

Hiçbir şey söylemiyor. Kafamı kaldırdığımda güçlü, hafifçe çizilmiş çenesini okşuyordu. Ve bana ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığını belirten bir bakış atıyor.

"Evet, şey..."

"Bir daha olmayacak."

Gülümsüyor. "Charlotte, başın belada değil. Sadece bundan daha iyi olduğunu biliyorum. Yarı finalde ve sonra da kupada ezip geçebileceğini biliyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum.

Özür dilerim." "Bunun için endişelenme."

Ayağa kalkıyorum ve dönerken çantamı omuzluyorum.

"Umarım miden daha iyidir Charlotte."

Yüzümü buruşturuyorum, saklıyorum ve bana sert ama biraz meraklı bir bakış attığını görmek için geri dönüyorum.

"Ah, teşekkür ederim."

Kendimi mahcup hissederek oradan ayrıldım. Ama ofisinin kapısı arkamdan kapandığında, utancım öfkeye dönüşüyor.

Orospu çocuğu.

Orator's Club şu anda sadece benim için olan tek şey gibi. Bana doğru yemek için doğru kaşığı nasıl kullanacağımı ya da bir çay tabağını nasıl zarifçe tutacağımı öğreten kraliyet "irtibatları" yok.

Kraliyet politikası yok. Tüm hayatımı değiştirmek yok. Saçmalık yok.

Hayır Misha.

Ve o gitti ve sahip olduğum tek sığınağa adım attı. Yolunu kaybetti, tıpkı hayatımın her alanında yaptığı gibi.

İngilizce bölümünün kapısını çarparak açarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonbahar öğleden sonrasını fırtına gibi karşılıyor ve kulübeme doğru yola çıkıyorum. Yolun geçtiği gül bahçelerinden birine henüz girmiştim ki, gölgelerin arasından sıyrılıp beni durdurdu.

Gözlerim Misha'ya dikildi.

"Benden uzak dur."

Sırıttıyor. "Kulüp toplantınızın tadını çıkarın-"

"Hayır!" Tersledim. Ama bu onun cazibesine karşı bağıışıklık kazanmaya çalışan ben değilim. Bu öfke. Ve o bunu görüyor.

"Hayır, Misha, hiç eğlenmedim. Bu çok utanç vericiydi."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Okul üniforması üzerinde rahat görünecek kadar dar ama yine de her bir kas çıkıntısını ve oluşunu gösteriyor.

"Sorun nedir Prenses?" diye homurdanıyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Oyunlarımdan zevk almıyor musun?"

"Hayır!" Tıslıyorum. "Daha fazla oyun yok. Benden bu kadar."

Kendi sözlerime göz kırpmıyorum. Yavaş ol kızım. Ama durakladığımda, Misha'yla olan bu şeyle ilgili mantığımı yeniden düşünmeye başlıyorum. Çenemi sıkıyorum. Kim onun

tek seçenek mi? Ya burada okula giden rastgele utangaç birini seçseydim? Ya da herhangi birini. İnternete ilan falan koyabilirim. Çünkü bu, evli olmaya çalışmaktan ve Misha'yla bu oyunları oynamaktan daha güvenli olurdu.

Geçip gitmek ve ondan uzaklaşmak için onu kenara itiyorum. Ama aniden elleri kollarımın st kısmına inince nefesim kesiliyor. Homurdanıyor ve beni gl bahçesinin sarmaşık kaplı duvarlarından birine bastırana kadar geri itiyor.

Kalbim gm güm atıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Titriyorum ama onun sert bakışlarına bakarken yüzümün morarmasını engelliyorum.

"Hayır, değilsin," diye

homurdanıyor. "Bahse girmek

ister misin?" Tersliyorum.

"Sen benimle evlisin," diye tıslıyor Misha sessizce. "Ben ne dersem onu yapacaksın-"

"Burası on yedi lanet olası yüzlü yıllar değil! Evli ya da değil, borçlu değilim-"

"Sen değilsin amına koyayım."

Bana o kadar yaklaşıyor ki nefesim kesiliyor - o kadar yaklaşıyor ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve tıraş losyonunun am kokusunu ve Misha'ya özgü feromonların hcrelerimi istila edip beni ıldırtmasına benzer bir şeyi içime çekiyorum.

Mükemmel dudaklarından çıkan alçak hırıldı üzerime çökerken nabzım kulaklarımda atıyor. Elleri kollarımda sıkılaşıyor. Benimkiler göğsüne düşüyor.

Gözleri buz mavisi kıvrıntılar gibi üzerimde geziniyor. Mükemmel beyaz dişleri parlıyor ve boynundaki dövmeler dalgalanıyor.

O kadar yakın ki. Milimetrelerce hareket edebilirim ve tüm bu anlaşmanın temel kurallarından biri sonsuza dek bozulur.

Öpüşmek yok. Ama bunu kırmama çok az kaldı.

Yutkunuyorum. Nefesim kesiliyor. Tüm vücudum zonkluyor ve sıcaklıkla karıncalanıyor. Ama sonra aniden geri çekiliyor.

Elleri üzerimden çekiliyor ve dudakları dudaklarımdan uzaklaşıyor.

"Size ne söylersem onu yapacaksınız Prenses," diye gürlüyor derinden. Dönüp bahçeye doğru adım atmadan önce gözleri benimkilere kilitleniyor.

Çoktan gözden kayboldu ama ben hâlâ hareket edemiyorum. Sanki beynim kısa devre yaptı ve yeniden başlatılana kadar vücudum tam olarak çalışmayacak.

Uçurumdan yuvarlanmaktan milimetrelerce uzaktaydım. Birdenbire hiçbir şeyden emin olmadığımı fark ettim.

Çünkü düşmediğim için acı çekiyorum.

"Anne... anne! Tamam! Tamam! Tamam, Tanrım, anladım!"

Edward Hall'un dışındaki yürüyüş yollarından birinin yanındaki bankta uzanıyordum ki kızın sesi düşüncelerimi böldü.

"Anne! Tanrı aşkına, nasıl olur da ben--tamam! Tanrım!"

Kulağında telefonla köşeden fırlayarak gelen sarışını tanıyorum. Aksini söyleyen söylentilere rağmen onu tanımiyorum-tanımiyorum. Ama Julianna McCreed OHA'daki elit grupta yer alıyor - "popüler çocuklardan" biri.

Onunla birbirimizi sadece ününden ve sık sık katıldığı Lordluk Malikanesi partilerinden tanıyoruz. Bildiğim kadarıyla eskiden Ilya'ya karşı bir şeyler hissediyordu. Belki de değildir, çünkü son zamanlarda onu Tenley ile oynasırken gördüm. Yani kim bilir.

Köşeden bağırarak gelmeden önce rahatlamış ve düşüncelerimle baş başa olduğumu biliyorum.

Telefonu. Ayrıca annelerine bağıran insanların benim için tetikleyici bir şey olduğunu da biliyorum.

Bir tane olmaması bunu yapacaktır.

Görünüşe göre annem beni terk ettiğinde daha birkaç aylıkmışım. Babamın yanında çalışan hiç kimse, Kristoff bile -Gerçekten onun hakkında hiç konuşmadım bile. Ama bildiğim tek şey genç olduğu ve ya bir striptizci ya da bir çeşit şeker bebek olduğu. Babamın eğilimleri göz önüne alındığında, bu doğru.

Babamdan biraz para koparmak için bilerek hamile kaldığını biliyorum. Parayı alınca da ayrıldı.

Ondan sonra sadece Boris ve ben kaldık. Biz ve benim asi kıcıma bakmak için ellerinden geleni yapan küçük bir dadı ve bakıcı ordusu. Yaşım ilerledikçe ve babam bana karşı gittikçe sertleştikçe, sağ kolu Kristoff bir nevi erkek rol modeli olarak görevi devraldı. Bu en azından biraz yardımcı oldu.

Ama Boris'in Bratva ve siyasi arkadaşlarına sunduğu evcil Doberman'ı olmak eğlenceli değildi. Ben onun akşam yemeği tiyatrosuydum. Kendi kalıbının ürünü olduğunu iddia edebileceği çivi gibi sert oğluydum. Arkadaşlarına sert görünmek için. Kendini güçlü hissetmek için.

Kendime, onun sertlikten çivi gibi sertliğe ve acımasızca otoriterliğe geçmesinin başka nedenleri olup olmadığını sordum. Charlotte'la ilgisi olmayan nedenler. Belki de ona annemi çok fazla hatırlatıyordum.

Ama kim bilir.

Geçmiş orada kalır ve çürür. Ve kokusu tüm hayatımız boyunca bizi takip eder.

"Tamam! Siktir, anne... Göreceğim, tamam mı? Bakacağım dedim!"

Julianna tiksinti dolu bir sesle başparmağını ekrana vuruyor. Beni fark ettiğinde dönüp sıçradığında kendi kendine mırıldanıyordu.

"Lanet olsun! Seni orada görmedim."

Sıraya yaslanıyorum ve kollarımı açarak ona bakıyorum.

"Annene karşı daha nazik olmalısın."

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Telefondaki annendi, değil mi?" "Evet, ama-
"

"Daha nazik ol. Belki de bir tane bulamayacağınızı asla bilemezsiniz."

Julianna'nın dudağı inceldi. "Bu çok doğru, Misha. İşte bu yüzden her gün bunu diliyor ve bunun için dua ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tanrım. Biraz karanlık, Jules."

Tehlikeli bir şekilde gülümsüyor. "Annemi tanıyor musun, Misha?" "Hayır."

"Ve seninki..."

Omuz silkiyorum. "Gitti. Öldü. Hiçbir fikrim yok."

"O zaman benimkini alabilirsin. Geri vermek yok."

Sırıtiyorum.

"Kontes McCreed oda arkadaşım okulu terk ettiği için bana kızgın ve saçma bir nedenle bunun beni kötü etkilediğine karar verdi."

"Oda arkadaşın kim?" "Gerta

Swinnberg?"

Kaşlarımı çattım.

"Bir partide bütün kokaini yapan İsveçli kız mı?" "Ah, o."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden okulu bıraktı?"

"Çünkü her partide kokain çekerdi." Sırıttım.

"Anladım."

"Her neyse, gitmem gerek." Julianna duraksıyor. "Senin hakkında bir dedikodu duydum, Misha."

Kaşlarım çatıldı. "Oh?"

"Birdenbire üçlü sekse karşı mı oldun?"

Dişlerimi sıkıyorum. Victoria Chesterman'ın koca bir ağzı var. İstenmeyen penis resimleri için bir şeyi olduğu hakkında bir söylenti yaymak için bir not alıyorum.

"Bok gibi açken insanların odama girmesine karşıyım," diye mırıldandım.

Julianna sırtıyor ve omuz silkiyor. "Ben de öyle duydum."

"Bu saçmalık."

"Anladım." Omuz silkiyor. "Üçlü yapmak ister misin?" Bana sırtıttığında ona ters ters bakıyorum.

"Komik."

Gülüyor ve çantasını omuzluyor. "Biliyor musun, seni ve Charlotte Bergendem'i sık sık birlikte takılırken görüyorum."

Gözlerimi kaldırıyorum. Kaslarım gerildi. İçimde bir şeylerin dalgalandığını hissediyorum. Ama onu üzerimden atmak için boğazımı temizliyorum.

"Hakkımda duyduğun her dedikoduya inanıyorsan Jules, geçen yıl yemekhanede masanın altından bana sakso çektiğin dedikoduya da inanmaya başlaman gerekecek."

Gözlerini devirir ve yüzünde hasta bir ifade belirir.

"Zor pas, çok teşekkür ederim. Neyse, gitmem gerek."

"Annelik sorunlarında iyi şanslar," diye homurdanıyorum o uzaklaşırken.

"Sana da, Misha."

Odamda kıyafetlerimi katlayıp bavuluma yerleştiriyordum ki kapım yumruklandı. Döndüğümde İlya'nın kapının pervazına yaslandığını görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarından her zamanki sigarası sarkıyor.

Kaşlarını çatıyor ve bavuluma doğru başını sallıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Playboy malikanesi. Gelmek ister misin?" Gözlerini deviriyor. "Sen orada yaşıyorsun." "Son zamanlarda değil."

Partiler sessizleşti. Çok değil ama fark ediliyor. İlk olarak, Ilya ve Tenley bir araya geldiğinde oldu. Ama Charlotte'u mahvetmek adına sikimi lanet olası bir kutuya kilitlediğimden beri biraz daha yavaşladığını biliyorum.

Ilya bana karanlık bir şekilde bakıyor ve odama giriyor. Kanepelerimden birine uzanıyor ve ince bir duman üflemeden önce sigarasını emiyor.

"O zaman onları daha çılgın yap. Buradaki partileri kastediyorum. İstedığınızı yapabilirsiniz, yeter ki beni bunun dışında tutun."

Gözlerimi deviriyorum. "Çünkü sonsuza dek tek bir vajinayla yetiniyorsun."

"Evet."

Küçük bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Lukas'ın oyununu geliştirmesine ihtiyacım var."

"Oyunum iyi, teşekkürler."

Tekrar kapıya doğru baktığımda Lukas'ın kapıya yaslanmış olduğunu görüyorum. Okul gömleğinin düğmeleri boyuna kadar iliklenmiş, kolları da her zamanki gibi aşağı doğru kıvrılmış ve iliklenmiş.

"Hayır, senin oyunun Freddy Kruger'ın kız öğrenci birliğindeki kızları tavlamaya çalışması."

Ilya arkamdan "Hıyarlık etme," diye homurdanıyor.

Ama Lukas sadece sırtıyor. "Belki şu kızlar birliğindeki kızlardan bazıları Freddy gibi."

Lukas yatak odasında olanlar konusunda ketum bir adamdır. Ama Ilya ve benim dedikoduları duyduğumuzu biliyorum. Yani, Lukas hayatında bazı şeylerle uğraştı. Cehennemin hayal bile edemeyeceğim kısımlarını gördü. Ama odasını ziyaret eden arada sırada - ya son derece cesur ya da inanılmaz derecede berbat durumdaki kızların - bu cehennemin ne kadarını gördüklerini merak ediyorum.

Ben oldukça bıkkın, alaycı, huysuz bir hıyarım. Ilya karanlık, kara kalpli bir orospu çocuğu. Ama Lukas arkadaşım olmasaydı, beni korkuturdu.

Bavula doğru başını sallıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Tanrım, ikinizin de hobiye ihtiyacı var," diye homurdandım. "Babamın bazı evrak işlerini imzalamamı istiyor. Hafta sonu için Odessa'daki evine uğrayacağım. Eğer bilmen gerekiyorsa."

"Babanın avukatlarından biri az önce buradaydı."

Lukas'a ters ters bakıyorum. Ama o bunu görmüyor gibi. Omuz silkiyor.

"Oleg, değil mi? Geçen gün onu kampüste dolaşırken gördüm."

"Evet, kim bilir. Her neyse, Pazartesi döneceğim." Lukas'a başımı salladım. "Sanırım parti çizgisini korumak sana düşüyor."

Ilya'nın taşakları Tenley'nin banyo lavabosunun altındaki kavanozda olduğu için bu hafta sonu gidiyoruz."

Ilya sigarasını yavaşça çekiyor ve beni terslerken burun deliklerinden nefes veriyor. "Sen Tenley'nin taşaklarıma ne yaptığı konusunda endişelenmesen muhtemelen çok daha iyi uyurdum."

"Seri için ne yapabileceğime bakacağım," diye ekliyor Lukas. "Sanırım rugby takımının Cumartesi günü evinde bir maçı var."

"Sadece şeytani kurban olarak kızların kanını akıtmak yok, tamam mı?" Lukas gitmek için dönerken gözlerini devirir.

"Söz vermiyorum," diye homurdanarak koridorda gözden kayboluyor. Kıkırdıyorum ve bavulumun fermuarını çekmek için dönüyorum.

"Sana gerçekten neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

Kafamı çevirirken kaşlarımı çatıyorum. Ilya hâlâ **k o l t u ğ u m a** uzanmış, ağır ağır duman halkaları üflüyordu.

"Bana bir şey olduğu yok."

"Odanızın önünde kadın kıyafetleri konusunda gözle görülür bir eksiklik var."

Kaşlarımı çattım. "Burnunu yatak odamdan uzak tut, tamam mı?"

Ilya omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor. Gitmeye başlıyor ama kapının yanında durup bana dönüyor.

"Tenley'nin oda arkadaşı Charlotte'u tanıyor musun? Hani şu her zaman bir derdin varmış gibi dik dik baktığın kız?"

Gözlerimi ona diktiğimde çenem sıkıştı. "Onun kim olduğunu bile bilmiyorum-"

"Komik hikaye, o da bu hafta sonu şehir dışında." Ona ters ters baktım. O da bana ters ters baktı.

"Acaba babası ona bazı yasal belgeleri de imzalatmış mıdır?" "Ne tesadüf olurdu," diye homurdanıyorum kuru bir sesle.

"Öyle değil mi?"

Ağzım açık kaldı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sırıttırıyor. "Hayır. Playboy Malikanesi'nin tadını çıkarın."

OXFORD HILLS ACADEMY oldukça kapalı bir kampüs. Küçük bir ordu büyüklüğünde özel bir güvenlik gücü var, ancak bu güç öğrenciler tarafından görülmüyor - onları asla ama asla görmüyoruz bile.

Dünyanın en seçkin, en güçlü, en zengin insanların çocuklarının gittiği bir okul. Yani elbette Buckingham'dan daha güvenli. Hafifletici sebepler olmadıkça ve okul izin vermedikçe biz de kampüste kalıyoruz.

Luxlordia Kralı ve Kraliçesi'nin kızlarını ve yeni damatlarını ziyarete davet etmesi bu hafifletici koşullardan biri olabilir.

Tabii ki okula Misha Tsavakov'la evli olduğum söylenmedi. Görünüşe göre Heinrich onlara Misha'nın ailesinden bazılarıyla iş yaptığını söylemiş - ki şahsen bunu birine söylemek delilik gibi görünüyor - ve bu yüzden ikimizin de hafta sonu için kampüsten ayrılmamıza izin verilmesini talep ediyor.

Zırhlı bir araç bize Manchester yakınlarındaki özel bir havaalanına kadar eşlik ediyor ve Luxlordia'ya giden özel bir jete biniyoruz.

Cuma derslerinden sonra yola çıktık, bu yüzden jet havalanırken dışarıyı giderek kararıyor. Kabin muhteşem ahşap ve altın tonlarında zarif bir şekilde dekore edilmiş ve Misha ile ben görkemli, uzanmış sandalyelerde karşılıklı oturuyoruz. Odanın bir tarafında sahte bir şömine, bir bar arabası ve küvetli bir banyosu olan bir yatak odası süiti bile var. Uçakta.

Bazen kraliyet mensubu olmanın ne demek olduğunu unutuyorum. Ne, bu benim için yeni.

Seyir yüksekliğine ulaştığımızda, Misha ayağa kalkıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarıda yürüyelim."

Bana sırtıırken gözlerimi deviriyorum. Bar arabasına doğru ilerliyor ve bir şişe viski alıyor.

"İçki?"

Şöminesi, boğucu ahşap tonları ve yatak odası olan bir jette, Misha ile yalnız mı?

Evet, ben iyiyim.

"Ben iyiyim, teşekkürler."

Omuz silkiyor ve kristal bir bardağa bir bardak dolduruyor. Onu kabinin ön tarafına götürüyor ve orada hosteslerin bulunduğu bölümün kapısını açıyor. I

içeri girip kapıyı kapatmadan önce onlara bir şeyler homurdandığını duydum.

Kilidin klik sesi nabzımı hızlandırıyor. Tenimi tehlikeli bir şekilde karıncalandırıyor.

Bana dönüyor ve o gözler, saldırmak için en iyi yolu arayan vahşi bir hayvan gibi üzerime yerleşiyor. Ama o bu konuda sakin. Çok sakin görünüyor, kapıya yaslanmış, gözleri beni yutarken yavaşça içkisini yudumluyor.

"Sana bir şey getirdim."

Kaşlarım çatıldı. "Eğer lanet bir vibratörse, zor geçer."

Sırıttıyor. "Daha fazla oyuncak isteme şeklin bu mu?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, yüzüm kızarıyor.

Misha bana doğru yürüyor. Yutkunuyorum, o yaklaşırken sandalyemde kıpırdanıyorum. İçkisinin geri kalanını deviriyor ve bardağı bar arabasına geri koyuyor. Sonra önüme geçip elini cebine atıyor.

Kadife siyah bir kutu çıkarıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Ne-"

Açtı ve gözlerim büyüdü. Vay

anasını.

Yüzük muhteşem. Çarpıcı ve kraliçelere layık bir şey gibi görünüyor. Ama yine de bir şekilde bastırılmış. Ve o kadar "ben" ki korkutucu. İnce altın bir bant.

Pırıl pırıl elmasların etrafında kıvrılır ve sarılır, tepede parıldayan çarpıcı bir kaya ile sonuçlanır.

Orada bir yüzük daha var, bu basit bir altın yüzük.

"Bunlar ne?" "Alyans."

Nabzım atarken gözlerim onunkilere

takılıyor. "Uh, ne?"

"Sakin ol Prenses," diye homurdanıyor. "Onları bu maskaralık için dekor olarak düşün. En azından rollerini oynayabilirler. Hem senin bütün derdin bunu Parlamento'ya falan satmak, değil mi?" Omuz silkiyor. "Gerçekten de satabilirsin."

O diz çökerken dişlerim dudağımın üzerinde geziniyor. Kollarını sıvamış, yüzükleri çıkarırken kaslı kollarındaki mürekkebin dalgalanışını izliyorum. Kendininkini dövmeli parmağına geçiriyor ve sonra elimi tutuyor. Yavaşça, neredeyse şehvetli bir şekilde yüzüğü bana geçirirken içimde bir sarsıntı zonkluyor.

Titriyorum.

Biz zaten evliyiz; yasal olarak. Çoktan yemin ettik ve bir belgeye imzalarımızı attık. Ama bu?

"Oyunun" bir parçası olsun ya da olmasın, parmağımdaki yüzük birdenbire tüm bunları çok ama çok gerçek hissettirdi.

"I..." Yutkunuyorum ve gözlerimi yüzükten onun için için yanan gözlerine çeviriyorum. "O içkiyi gerçekten içeceğim."

Misha ayağa kalkıp arabaya geri dönerken sırtıyor.

"Tekila, değil mi?"

Kötü fikir. Fikirlerin en
kötüsü. "Evet, teşekkür
ederim."

Benimkini buzun üzerine koyuyor, kendi bardağına da sek
bir viski koyuyor. Dönüp bardağı bana uzatıyor, sonra kendi
bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Bu hafta sonu seni nasıl kıvrandıracağım."

İçimde bir sıcaklık kabarıyor. Ona bakarken yüzüm yanıyor.
Bardağı hızla dudaklarıma götürüyorum ve aniden
çalkalanan sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum alıyorum.

Misha'nın beni "kıvrandırması" fikri içimde bu kadar
çatışma yaratmamalı. Beni itmeli. Beni kullanılmış
hissettirmeli, onun lanet fetihlerinden biri gibi.

Beni heyecanlandırmamalı.

Ama yine de Misha ile oynadığım bu kontrol ve boyun eğme
oyunu kafamın içinde bir savaş gibi. Karanlık bir yanımla
teslim olmak istiyor... boyun eğmek. Gözlerimi kapamak,
kendimi bırakmak ve dalmak. Bana ne isterse yapmasına
izin vermek, çünkü bu fikir nabzımı zonklatıyor.

Ama bir de mantıklı yanımla var. İçimdeki "ben". Bu kısım
geri adım atma fikrinden ya da

benim üzerimde böyle bir kontrole sahip olmasını istemiyorum. Şeytan anlaşmamızın bir parçası olsa bile.

Misha yavaşça içkisini yudumluyor. Delici gözleri bardağın kenarından bana dikilmiş, içimi yakıyor. Yutkunuyorum, bu bakışın yoğunluğunu ve önümüzdeki birkaç saat boyunca birlikte loş, zarif bir uçak kabininde kilitli kaldığımız gerçeğini hafifletmeye çalışıyorum.

İçiyordum.

Yavaşça bardağını indiriyor ve dudakları sinsice kıvrılıyor. Koltuğumda kayıyorum. "Ne?"

"Gömleğini çıkar."

Nabzım titriyor. Ona bakarken hızla göz kırpiyorum.

"Ne?"

"Çıkar şu lanet gömleğini."

Kızarıyorum, bakışlarının yoğunluğu altında kıvranıyorum. "Neden?"

Yüzü kararıyor. "Çünkü ben öyle dedim."

Dudaklarımı büzüyorum. "Evet, ama neden?"

İnce ince gülümsüyor. "Çünkü tişörtün üzerindeyken göğüslerini görmek zor."

Dudağımı ısırırken yüzüm daha da yanıyor. "Bunu neden yapıyorsun, Misha?"

Kaşlarını çattı. "Az önce söyledim ya."

"Hayır, yani..." İçkime bakıyorum. "Kontrol meselesi. Bu oyunlar."

"Kim oyunlardan bahsetti ki?" diye homurdanıyor. "Söylediğim şey. Senin. Siktiğimin Gömleğini. Çıkar," diye sessizce tıslayınca nefesim kesildi.

Teslim olmak çok kolay ve utanç verici derecede heyecan verici olurdu. Ama sanki kafamın içinde bir barikat var. Bunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu biliyorum. Ama yine de pes edemiyorum.

Misha içkisini bitiriyor ve karşımdaki sandalyeye oturmak için hareket ediyor. Arkasına yaslanıp karanlık gözlerle beni süzüyor.

"Bekliyorum."

"Misha-"

"Anlaşmamız basit bir anlaşma," diye homurdanıyor. "Bu kraliyet maskaralığında sana yardım edeceğim. Sen de istediğim her şeyi yapacaksın."

"Misha, bu kontrol oyunlarını OHA'daki herhangi bir kızla oynayabilirsin. Neden böyle yapıyorsun anlamıyorum-"

"Çünkü öyleyim," diye tersliyor.

Sert bakışlarını tutuyorum. "Nefret ediyorsun-"

İrkildim. Aslında bu açıklama ilk kez aklıma geliyor. Ama aslında bunun için bir neden bulmaya çalıştığım her şey arasında en mantıklısı olabilir.

Misha'nın gerçekten de berbat bir pislik olduğunun ve beni soyundurup Orator's Club'a getirmesinin ya da benim için planladığı bağka her Şeyin beni ağağılamannn uzun kuyruklu bir yolu olduğunun basit ama acı bir açıklaması olabilir.

Korkunç bir Şey.

"Benden nefret ediyorsun, Misha," diyorum sessizce. "OHA'ya geldiğimden beri benden nefret ediyorsun. Bu yüzden mi? Bu yüzden mi her Şeyi yapıyorsun-"

"Senden nefret ettiğimi hiç söylemedim Prenses," diyor sıkılmığ diğlerinin arasından. Gözleri kısılır.

"Hayır mı?" Tersledim. "O zaman lütfen bana ne halt ettiğimizi söyle! Ne halt etmeye bunun için kayıt oldun? Sanki parmaklarını Őıklatıp kampüsteki en yakın on kızıdan dokuzuna 'oh lütfen, Misha' dedirtemezsin!"

Gözleri kısıldı.

"Sadece söyle bana!" Bağırıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?! Ne istiyorsun, Mish-"

"Teslimiyetiniz."

Sesi aramızdaki küçük boğlukta gürleyerek beni susturuyor.

"Senin itaatini istiyorum. Gözlerimin içine bakıp evet lütfen demeni istiyorum."

Yontulmuğ enesi dalgalanırken gözleri yoğun bir Şekilde benimkilere bakıyor.

"Ve Şu anda gerçekten istediğim Şey, prenses, sikimin etrafına sarılmış o güzel dudaklar."

Hava, iğne ucu kadar sessizlikte cızırdıyor ve çatırdıyor. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek ki onun bile duyabildiğini hayal etmek zorundayım. Tenim karıncalanırken ağzım kuruyor. ekirdeğim yasak, hain bir sıcaklıkla kabarıyor.

Şaka da yapmıyor. Ses tonunda ve sert bakıŐlarında oturduğum yerde kaymama neden olan bir ciddiye var. Adam ciddi. Neredeyse evet diyecek olan içimdeki ses kadar ciddi.

Neyim var benim?

Kalın bir Şekilde yutkunuyorum, gözlerimi tekrar ona dikerken titrek bir nefes alıyorum.

"Hayır."

Kaşları kalkıyor. Mükemmel ağzı inceliyor.

"Her Şeyi kabul ettin-"

"Evet, ama ben bunu yapmayacağım."

Gözleri üzerimde geziniyor. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirliyor.

"Yani bu kadar mı? Bu senin-"

"Sikeyim senin çizgi saçmalığını, Misha," diye tıslıyorum.

Sırıtarak kaşlarını kaldırıyor. "Sorun bu mu?" Kaşlarımı atıyorum. "Ne?"

"Daha önce hiç yapmadığınızı mı?"

Delici gözlerinin altında eriyorum.

"Bunu daha önce de yaptım."

Hayır, görmedim.

"Eminim öyledir," diyor kuru bir sesle.

"Bir sürü kez, aslında," diye karşılık veriyorum.

"Oh, eminim. Tam bir oral seks kraliçesi."

"İğrençsin."

"Ve gömleğin hala üzerinde."

Ellerim ben onları durduramadan hareket ediyor. Belki de mantığım, ona bir mil vermeyeceksem, bir inç verebileceğimdir. Ama parmaklarım yavaşça bluzumun düğmelerini açmaya başlıyor. Misha'nın karanlık bakışları üzerimde geziniyor, ağzının kenarları kıvrılıyor.

"İyi," diye tıslıyorum sessizce. "İstediğin bu mu?" "Evet, öyle."

Yutkunuyorum, bluzum açılana kadar bir düğmeyi diğerine ilikliyorum.

"Bacaklarını aç."

Yüzüm kızardı. "I..." Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirirken kıpırdanıyorum. "Giyiyorum... bilirsin."

Sessizce homurdanıyor. "Çıkar o zaman."

Bir santim vermek, çığı başlatan çakıl taşı olmuş gibi görünüyor. Çünkü yavaş yavaş yapıyorum.

İtaat ediyorum.

Ve bunun beni nasıl hissettirdiğini seviyorum.

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi eteğimin altına sokuyorum. Külotumu aşağı sıyırıyorum, bacaklarımdan ve ayaklarımdan aşağı kayarken kızarıyorum. Onları kenara bırakıyorum ve sııcaktan zonklayarak sandalyeme geri oturuyorum.

"Yayıl," diye tısladı.

Ve yayıldım.

Yavaşça bacaklarımı açıyorum, eteğin kalalarımdan yukarı çıkmasına izin veriyorum. Sonunda, tamamen toparlanana kadar. Misha'nın bakışları açık amıma kayınca yüzüm yanıyor.

"şimdi kendine dokun."

Sızlanmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Bu ihanet. Vücudumun onun kaba sözlerine ve tehlikeli taleplerine bu şekilde tepki vermesi bir isyan.

Ama yine de dediğini yapıyorum. Vücudum enerjiyle uğulduyor ve iim sııcaklıkla doluyor. Elim bacaklarımdan arasından aşağı kayıyor ve avucumla kendimi kavrarken titriyorum.

"Hiç bir erkeğin altına yatmadın, değil mi?"

Ateşle kızardım. "oktan söyledim-"

"Bana lanet olası gerçeği söyle. Bu bir taleptir."

Titriyorum, sözleri karşısında kalp atışlarım hızlanıyor.
Başımı yavaşça sallıyorum.

"Hayır."

"Bahse girerim daha önce hiç erkek görmemişsindir,
değil mi?" Kızarıırken gözlerim kapanıyor ve başımı
sallıyorum. "Ama o kadar meraklısın ki canın acıyor,
değil mi?"

Sızlanıyorum. Sanki sözleri alaycı bir dokunuş gibi. Sadece
sesi ve kaba sözleri bile beni daha da ıslatıyor ve ihtiyacımı
artırıyor.

"Cevap ver Prenses," diye hırlıyor.

"Evet."

Kelime zar zor duyuluyor. Ama Misha duyuyor. Gözlerim
hâlâ kapalıyken bir fermuar sesi duyuyorum. Bacaklarımın
arasındaki zonklama daha da artarken inliyorum. Elime
karşı daha da kayganlaştığımı hissedebiliyorum.

"Bana bak," diye hırlıyor. "Gözlerini aç ve bana bak,
Prenses."

Açıyorum. Gözlerim yavaşça açılıyor ve elinin açık
pantolonuna kaydığını gördüğümde inliyorum. Kendini
kurtarmaya başlarken gözleri bana kilitlendi. Ama benim
bakışlarım pantolonunun ön kısmına ve onu saran kocaman
şişkinliğe kilitlenmiş durumda.

Eli dışarı kayıyor ve birden çenem düşüyor. Vay anasını.

Misha'nın kalın, devasa siki külotundan kurtuluyor. Şok
içinde ona bakıyorum, vücudumun onu gördüğümde ilkel
bir tepki verdiğini hissediyorum.

O çok büyük.

"Sana kendine dokunmanı söylemiştim" diye inliyor. Eli sikinin kalın tabanını sıkıyor ve ucundaki şişmiş kafa alevleniyor. İnliyorum, berrak sıvının damarlı şaftından aşağı yavaşça damlamasını izliyorum.

Ve inanılmaz derecede ıslağım.

"Kendine dokun, Prenses," diye

homurdanıyor Misha. "Misha..."

"Şimdi yap."

Elim hareket etmeye başlıyor ve usulca inliyorum. Parmağım yavaşça kıvrılıyor, klitorisime çarpmak için dudaklarımdan yukarı doğru sürükleniyor.

Bu gerçeküstü. Sanki pis bir rüyanın içindeyim. Çünkü bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor. Gerçekten Misha Tsavakov'la bir uçakta değilim, tişörtüm açık ve eteğim yukarıda, onun için amımla oynuyorum - onun isteği üzerine. Aslında bu konuda bu kadar ıslak da değilim. Tıpkı onun koca sikini yavaşça okşarken ve beni izlerken ona gerçekten bakmadığım gibi.

Ama bunların hepsi

gerçek. "Aferin kızıma."

İnlemeden boğulurken yüzüm çöküyor. Elim kendi kendine hareket etmeye başlıyor. Parmaklarım yarığımdan aşağı yukarı sürükleniyor, bir tanesini kendime batırmadan önce klitorisimle alay ediyor.

Misha kalın kalın inliyor.

"Benim için o güzel amcığınla oyna."

Tanrım, ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum. Klitorisimi daha hızlı ovarken vücudum geriliyor ve kıvranıyor, gözlerim benden sadece iki adım ötede ne yaptığina kilitlenmiş. Güçlü, mürekkepli eli kalın şaftında bir aşağı bir yukarı kayıyor. Ucundan aşağıya doğru damlayan prekum, sikinin kayganlıkla parlamasını sağlıyor.

Külotunu daha da aşağı çekiyor ve diğer eliyle taşaklarını avuçluyor. Beni izlerken çenesi gıcırıyor. Dokunmuyoruz bile ve bu hayatım boyunca yaşadığım en ateşli deneyim.

Dişlerimi dudağıma bastırıyorum, kıpırdanıyorum ve tepeye çıkmaya başladığımda göğsümün derinliklerinde inliyorum. Çok yakını - sanki onun tarafından izleniyor olmak ya da benim onu izlemem beni çoktan yakınlaştırmış gibi.

Vücudum titremeye başlarken parmak ucum klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor ve sürtünüyor. Misha inliyor, parmaklarımla eşleşmek için daha hızlı ve daha sert okşuyor.

"Yap şunu," diye tıslıyor. "Benim için nasıl gelebileceğini göster Prenses. Gelmeyi ne kadar çok istediğini göster bana."

Parçalanıyorum. Basınç azaldığında vücudum sarsılıyor. Ağzımı kapatmak için elimi uzatıyorum ama o başını sallayarak hırlıyor.

"Hayır," diye tıslıyor, eli sikini daha hızlı pompalarken homurdanıyor. "Hayır. Bırak duyayım. Sakın bunu benden saklamaya cüret etme."

Gözlerim kapanıyor. Çok yaklaştım.

"Aferin kızıma."

Kulağımın dibindeki sesini duyunca nefesim kesildi. Ama bunu anlamlandıracak zamanım yok. Çünkü aniden, klitorisimi ovalarken kalın parmaklarından ikisi kaygan amıma batıyor.

Parmaklarıma karşı sertçe patlıyorum, boşalırken utanmadan nefes alıp inliyorum, dalga dalga ilerliyorum. Kalçalarım elimin etrafında kenetlenirken tüm vücudum koltuğumda titriyor.

Gözlerimi açıyorum. Misha üzerimde beliriyor, ağzı boynumun kıvrımında. Gözlerim düşüyor, utanmadan. Ama sonra gözlerim büyüyor.

Giyinmiş. Tamamen fermuarlı. Bense sandalyeye yayılmışım, külotum yerde, gömleğim açık, bacaklarım açık ve elim bacaklarımın arasına gömülü.

Öfkeyle kızarak elimi hızla çekiyorum, doğruluyorum ve eteğimi aşağı itiyorum. Yüzüm yanarken bluzumu bir araya getirip düğmelerini olabildiğince hızlı ilikliyorum.

Külotuma uzanmak için eğildim ama o önce davrandı. Külotumu parmak ucuna takıyor ve rahatça ceketinin cebine sokuyor. Ben orada oturup orgazmdan zonklarken bakışları üzerimde cızırdıyor.

Ve benim utancım.

"Sen..." Yutkunuyorum ve gözlerimi yavaşça ona çeviriyorum. "Yani... sen de-"

"Hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Hoşlanmıyor muydun-"

"Seni izlemekten çok hoşlanıyordum. Ama boşaldığımda, bir aptal gibi mastürbasyon yapmayacağım."

Misha geri çekilir ve yavaşça sandalyesine gömülür. Ellerini başının arkasında birleştirmiş ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla arkasına yaslanıyor.

"Boşaldığımda, Prenses, o güzel ağzının içinde olacak."

"Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur, majesteleri."

Eğilerek Jessica'nın elini tutuyorum ve usulca öpüyorum. Ayağa kalkıp ona kazanan bir gülümseme gösterdiğimde Charlotte'un annesinin yüzü gülüyor.

Bu konuda iyiyimdir. Hayatım boyunca bir düzine devlet başkanıyla tanıştım. Önemli insanlarla tanışmak, onları etkilemek ve kendimi sevdirmek için eğitildim. Çocukluğumda Rus kabinesinin yarısı babamın malikanesinde pazar yemekleri yedi.

Dönüp Charlotte'un kaşlarını çattığını görüyorum ve sırtıyorum.

Kararsız, bunu söyleyebilirim. Bu evliliği Kraliyet Parlamentosu'na satmak için bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu evlilik dublörünün bütün amacı bu.

Ama aynı zamanda el bombası olmamı da istiyor. Bir şeyi kanıtlamak için annesinin ve üvey babasının önünde ben olmamı istiyor. Ama burada patlatacağım tek şey onun beni bu şekilde kullanmaya çalışması.

"Seninle tanışmak da çok güzel, Misha. Ve lütfen bana Jessica de."

"Elbette Jessica," diyorum, cazibemi konuşturarak. Heinrich'e dönüyorum. Saçmalığı bir mil öteden sezen bir adam olduğunu görebiliyorum.

Bu da daha da yükseltmem gerektiği anlamına geliyor.

"Majesteleri, efendim," diye eğildim. "Sizinle evlenmek benim için hayatımın onuru-"

"Evlat, bu hafta sonunu birbirimizi kandırarak ve palavra sıkarak geçirebiliriz," diye gürlüyor kalın bir Alman aksanıyla. "Ya da hepimiz burada neler döndüğünü ve senin bu anlaşmanın ne olduğunu tam olarak bildiğimizi kabul edebiliriz."

Charlotte ve benim anlaşmamızın tam olarak ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Ama yine de gülümsüyorum.

"Öyle olabilir, majesteleri. Ama yine de Oxford Hills ragbi tarihinin en iyi beş golcüsünden biriyle tanışmaktan büyük onur duyuyorum."

Heinrich'in gözleri bana bakarken yüzü nötr. Ama sonra yavaşça sırtmaya başlıyor.

"İlk dört, biliyorsun." Işıldıyor. "Ragbi sever misin, Misha?"

"Dış merkez."

"İyi pozisyon," diye kıkırdıyor.

Boris bana acımasızlığı öğretti. Bana acımasız ve işbirlikçi, soğuk kalpli bir piç olmayı öğretti. Ama aynı zamanda nasıl geyik yapılacağını da öğretti. Ve dediğim gibi: Bu işte çok iyiyim.

Heinrich, Charlotte'u annesinin kucağından çekip aldıktan sonra ona kocaman sarılıyor. Sonra dönüp beni sırtımdan alkışlıyor.

"Geç oldu. Yatmadan önce akşam yemeği için aç mısınız?"

"Hayır, teşekkür ederim efendim." Genişçe gülümsedim.
"Charlotte olabilir ama."

Dönüp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hayır, sanırım ben _."

"Uçakta bir şeyler atıştırmak üzereydi ama hayır demeye karar verdi." Bakışlarımı onun kızaran yüzüne çeviriyorum.
"Denemesi için ısrar etmeme rağmen."

Annesi kaşlarını çatıyor. "Gitmeden önce yemek yedin mi, Char? O atıştırmalığı gerçekten yemeliydin."

Charlotte korkuyor.

"Tamamen katılıyorum Jessica," diyorum derin bir iç çekerek. "Ama o tadına bile bakmazdı."

"Çok yorgunum," diye geveliyor Charlotte. Ben ona sırtıtarak karşılık verirken o bana hançer gibi keskin bir bakış atıyor.

"Oh, öyle olmalısın!" Jessica kızına bir kez daha kocaman sarılıyor ve onu sıkıca kavırıyor. Onları izlerken ağzım açık kalıyor ve kalbim güm güm atıyor. Bu hiç bilmediğim bir dinamik. Jessica'nın

Ailenize yakın olmak, onlara sarılmak isteme hissi bana yabancı bir kavram.

Heinrich, "Gelin," diyerek sarayın uzun ve zarif koridorunu işaret ediyor. "Hamallar eşyalarınızı çoktan odalarınıza getirdi."

Charlotte başını annesinin omzuna koyuyor, hepimiz koridorda ilerlerken kollarını birbirlerine doluyorlar. Heinrich ve ben ragbi konuşuyoruz ama sonunda süslü kapılardan oluşan devasa bir çiftin önüne geldiğimizde rahatlıyorum çünkü aslında bu spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu konuda saçmalama yeteneğimin sonuna gelmiş durumdayım.

Charlotte kapıyı açtığında, büyük pencerelerin yanında, dört direkli gerçek bir prenses yatağı bulunan, güzel, temiz ve zarif görünümlü bir yatak odasıyla karşılaşır.

"Evet efendim," diye Heinrich'e bakıyorum. "Yarın İskoç milli takım kadrosunda yapılacak değişikliklerle ilgili düşüncelerinizi duymak için sabırsızlanıyorum-"

"Şimdi konuşmaktan mutluluk duyarım!" Işıldıyor. "Size odanızı göstereyim."

Kaşlarım çatıldı. Charlotte ve beni farklı odalarda tutuyorlar. Hiçbir şey söylemiyorum. Ama gözlerim onunkilere dikiliyor. Annesiyle birlikte yatak odasına girmeden önce bana sırtıyor. "İyi geceler, Misha!" diyor tatlı tatlı, alaycı bir tavırla.

Heinrich yürümeye başladı, ben de onun yanına düştüm. "Yani, İskoçya-"

"Sorun değil, artık saçmalamayı bırakabilirsin evlat."

Sırıtırıyorum. "O kadar belli oluyor, değil mi?"

"Ben bir kralım, Misha. Ve on yedi yaşımdan beri Kral'ım. İnanın bana, birinin bana yağ çektiğini bir mil öteden hissedebilirim."

"Tanrıya şükür, çünkü ragbi hakkında söyleyecek bir şeyim kalmamıştı-"

"Bu saçmalığı bırakalım, olur mu?" Homurdanıyor ve aniden dönüp bana karanlık bir bakış fırlatıyor.

"Daha önce de belirttiğim gibi, bu evliliğin bir saçmalık olduğunun farkındayım Bay Tsavakov."

Başımı salladım. "O zaman sana saçmalamayacağım."

"Güzel. Buna minnettar olurum." Gözleri kısıldı. "Üvey kızım Misha'ya çok değer veriyorum. Onu kendi kanımdan ve canımdan biri olarak görüyorum. Ve onun gidip... kusura bakmayın ama, sizin gibi biriyle -onu ilgilendirmemesi gereken siyasi nedenlerle- evlenmesi beni incitiyor."

"Parlamentonuzla ilgili şu veraset meselesi." Kaşlarını kaldırıyor. "Demek ev ödevinizi yapmışsınız."

"Böyle bir anlaşılmaya onsuz girmezdim."

Bakışları daralıyor. "Ve bu da benim diğer endişem. Charlotte'a bunu yaptığı ve ülkemi içindeki yılanlardan kurtardığı için sonsuza kadar minnettar olsam da, bu... düzenleme beni endişelendiriyor."

"Hangi kısmı?" diye homurdanıyorum.

"Senin ne yaptığını bilmeyi çok istediğim kısım Bundan kurtul."

Güven bana, yapmazsın.

Ama hıyarın teki olsam da, Charlotte'un benim küçük oyuncağım olacağını yüzüne söyleyecek kadar hıyar değilim. Yeterince hıyar değilim ve onun yaşında onun gibi yapılı bir adamın canavar gibi bir sağ kroşe atabileceğinden oldukça eminim.

"Bir imaj güncellemesi," diyorum açıkça. En azından çoğunlukla doğru. "Babam, Boris-"

"Babanın kim olduğunun gayet iyi farkındayım," diye homurdanıyor.

Gülümsüyorum. "Boris benim... ünümden bıktı."

"Ve Charlotte ile evlenmek onun gözündeki itibarını artırıyor, öyle mi?"

Başımı salladım.

"Yani ikiniz de ebeveynlerinizin gündemini değiştirmek için diğerini kullanıyorsunuz." Heinrich kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Keşke çocuklarımız hayatlarını bizimkilerden uzakta yaşayabilseler."

Bana baktı. "Odan bu tarafta."

Odamdan çıkıp Heinrich'in beni götürdüğü yoldan geri dönmeden önce yirmi dakika bekliyorum. Annesinin odadan çıktığını gördüğümde odasının köşesinde duraklıyorum. Annesi

Annesi gitmeden önce Charlotte'la kucaklaşıp usulca konuşuyorlar. O gözden kaybolduğunda, parmaklarımı kapıya vuruyorum.

"Anne!" Charlotte kapıyı açarken inliyor. "Sana söyledim, böyle bir çocukla asla böyle bir ilişkiye girmezdim-"

Nefes nefese kalıyor ve ben olduğumu anlayınca eli ağzına doğru uçarak geri sığıyor.

"Senin burada ne işin var?" diye mırıldanıyor. "Kimin gibi bir çocukla, tam olarak?" Gülümsüyorum.

Bana ters ters bakıyor.

"Senin gibi." "Benim gibi mi, yoksa-"

"Özellikle sen."

"Ve yine de, bence siz... hangi kelimeyi kullanmıştınız? Dahil etmek mi?" Açlıkla gülümsüyorum. "Sanırım benimle birkaç kez ilişkiye girdin."

"İsteyerek değil," diye tıslıyor. "Herhangi bir itiraz duymadım."

Charlotte bana ters ters bakıyor ve kollarını değiştirdiği uyku tişörtünün üzerinde kavuşturuyor.

"Görünüşe göre farklı yatak odalarındayız."

İnce ince gülümsüyor. "Evet, çünkü annem bir köpekbalığının kokusunu bir mil öteden alabilir."

"Peki ya parmaklarıma boşalman?"

Yüzü sıcaktan kararırken gözleri şişiyor.

"Burada ne yapıyorsun, Misha?"

Ben gülümsüyorum, o da kızarıp

titriyor. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Henüz değilsin," diye homurdanıyorum.

Bana sırtıtıyor. "Aww, birileri hala uçaktan hapsolmuş durumda mı?"

"Evet, öyleyim," diye homurdandım.

"Sanırım gidip bununla ilgilensen iyi olur." Ağzım

açık kaldı. "Sana söyledim, ben-"

Nefes nefese kalırken bakışları aniden yanımdan geçiveriyor. "Ekselansları!"

Dönüyorum. Gözlerim hiçbir şeye odaklanmıyor.

Charlotte'un yatak odasının kapısı arkamdan çarpıp

kilitleniyor. "Eline benden selam söyle, Misha."

"Bunu nasıl kullanacağını bildiğine GÜVENİYORUM?"

Av tüfeğini bana uzatırken Heinrich'in sözlerinin keskinliği karşısında kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çok fazla kuş gözlemciliği yapmış biri olarak görüldüğüm için mi, yoksa babamın kim olduğu için mi?"

Sırıttıyor. "Hangisini kastettiğimi bilecek kadar zeki bir çocuğa benziyorsun."

Sırıttıyorum. Sanırım Kral Heinrich'i çok seveceğim. Benimle aynı kuru, hafif ısırgan mizaha sahip.

"Biz büyürken daha çok tam otomatik bir aileydik. Ama bunu çözebileceğimi sanıyordum."

Heinrich kıkırdıyor ve bana sırıttıyor. "Gel, avlanalım."

Evet, onu mahvetmek ve kişisel küçük oyuncağım haline getirmek için evlendiğim kızın üvey babasıyla avlanıyorum.

Aslında henüz hiç beceremediğim. Ya da dalga geçmekten başka bir şey yapmadığım. Çünkü görünüşe göre, taşakları kavanozda olan benim, Ilya değil.

Kaşlarımı çatıyorum ve bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum. "Es ist nicht geladen, oder?"

Heinrich'in amcası Leon, yeğenine yaklaşıp ve Luxlordia'nın resmi dili olan Almanca mırıldanır.

Altı yıl Almanca dersi aldım. Gözlerini elimdeki tüfeğe çevirdiğinde şüpheli bir tonda "dolu değil, değil mi?" diye sorduğunu kesinlikle anlayacak kadar.

"Entspann dich, Onkel," diye homurdanıyor Heinrich, bana gülümseyerek. Sakin ol, amca.

Leon güven ve "kurdun kapıdan içeri girmesine izin vermek" hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Onu düzeltme dürtüsüne direniyorum, hayır, kurt olan benim iyi arkadaşım Ilya. Kapıdan içeri aldıkları aslan benim.

Bakışlarını bana çeviriyor ve gülümsüyor. "Evet, Bay Tsavakov," diye homurdandı çok kalın aksanlı bir sesle. "Sanırım bir teşekkür borçluyum."

"Bana henüz teşekkür etme. Daha ne kadar kötü bir nişancı olduğumu görmedin."

Heinrich Kıkırdamalar. Leon gülümsüyor olmadan
a iz eğlence.

Charlotte ve annesi, Luxlordia'nın başkenti Arnem'in eski bölümünü gezmeye giderler. Jessica'nın

Kraliçe ve Charlotte Prenses olduğu için paparazzilerin bütün gün peşlerinde olacağını söylemeye gerek yok.

Heinrich ve Leon'un beni paparazzi kameralarından olabildiğince uzakta, ıssız bir yerde avlanmaya çıkarmasının nedeninin yüzde yüz bu olduğunu söylemeye gerek yok.

Ben kirli kraliyet sırrıyım. Ama tabii ki Charlotte bile benim kendi sırlarım olduğunu bilmiyor. Mesela ben onu geleceği güvence altına almak için kullanıyorum, o da beni aynı şey için kullanıyor.

Heinrich, Leon ve ben, bize eşlik eden altı kraliyet muhafızıyla birlikte ağaçlık alana doğru ilerliyoruz. Çalılıklar arasında sessizce yürürken gözlerim av izlerini tarıyor.

Ateş edememekle ilgili mütevazı saçmalıklar tamamen saçmalık. Beş yaşımdan beri atış yapıyorum ve muhtemelen yüz metreden bir sülünün sol gözünü çıkarabilirim.

Ama bunların hepsi Heinrich'i rahatlatmaya çalışmamın bir parçası. Benden hoşlanıp hoşlanmamasını umursadığımdan değil. Ama üzerimdeki dumanın kokusunu açıkça alabildiği ve kesinlikle ateşi aradığı için. Charlotte aracılığıyla imajımı düzeltmeye çalıştığım konusundaki yarım yalanım bir yere kadar. Ve Heinrich aptal bir adam değil.

"Söyle bana, Misha."

Sola baktığımda Heinrich'in hâlâ ağaçları tararken bana yaklaştığını görüyorum.

"Neden Charlotte?" Bana dönüp ince bir gülümsemeye bakıyor. "İmajın için yani."

İçimden inledim. Kahretsin, sanırım bu hiç de fazla uzamadı. "Şey, senin yüksek-"

"Heinrich iyi. Sen benim damadımsın, değil mi?" dedi.

"Şey, Heinrich..."

Ama iyi bir aileden geldiği, kraliyet ailesinden olduğu ya da OHA'daki kızların çoğu gibi olmadığı gibi saçma sapan şeylerle devam etme zahmetine girmiyorum. Çünkü gözlerinden anlıyorum ki, bu saçmalığı yüzüme vurmak için bekliyor.

Devam etmediğimi belirttiğimde ince bir şekilde gülümsüyor. "Senin de tahmin ettiğim gibi ben de bu siyasi bokun içinde büyüdüm."

Başımı salladım.

"Burada bir çıkar olduğunu biliyorum. Henüz çözemedim ama senin bu imajını temizlemekten çok daha fazlası olduğunu biliyorum," diyor kuru bir sesle. "Senin iyi bir şey yapmadığını söylemiyorum, Misha. Ve insanların sırları olduğunu ve örneğin bir baba için yapmaları gereken şeyleri yaptıklarını kabul etmeye hazırım..."

Çenemi sıkıyorum. Siktiğimin medyumunu Heinrich burada.

"Ama yine de şunu söylememe izin verin." Duruyor ve dönerek bakışlarımla göz göze geliyor.

"Charlotte benim için çok şey ifade ediyor. Annesi de öyle. Ve eğer bu sırların ikisi ne de zarar verirse

seni vururum."

Gözlerim elindeki tüfeğe kayıyor. Gülümsüyor.

"Birbirimizi anladığımıza inanıyorum, değil mi?"

"Sanırım var," diye homurdandım.

Gülümsüyor. "Güzel. Söyle bakalım. Annen Charlotte ile yaptığın bu anlaşma hakkında ne düşünüyor?"

"Onu bulursanız, sormaktan memnuniyet duyarsınız."

Gülümsemesi yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Özür dilerim. Farkında değildim..." Kaşları çatılır. "Özür dilerim, Misha."

Omuz silkiyorum. "Olma. Babamdan biraz para koparmak için bilerek hamile kaldı. Parayı aldıktan sonra da çekip gitti."

Başını sallıyor. "Bu çok zor."

"Öyle değil. Çoğunlukla bana on sekiz doğum günü hediyesi borcu olduğuna dair şaka yapıyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve

başka tarafa bakıyor. "Kızımı

kaybettim."

Kaşlarım çatıldı. Heinrich'i araştırırken bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum.

"Başınız sağ olsun," diyorum sessizce.

Ağaçlara bakarken gülümseyerek başını sallıyor.

"Gençti, senden ve Charlotte'tan çok da büyük değildi aslında." Elini salladı. "Özür dilerim, bizi sürüklemek istememiştim."

kasvetli sulara. Bu yıllar yıllar önceydi." Başımı sallıyorum ve bir dakika boyunca sessizce yürüyoruz.

Boğazını temizliyor. "Yanlış adama bulaştı." Duruyor ve ağır bakışları bana kayınca yutkunuyorum.

"Charlotte ile aranızdaki bu anlaşmayı neden biraz daha fazla irdelediğimi anlayabildiğinizi düşünmekte haklıyım."

"Çünkü ben yanlış türden bir adamım."

Bana bakarken ince ince gülümsüyor. "Birkaç gün önce olsa evet derdim. Ama sanırım artık bunu göreceğiz."

Telefonum yüksek sesle çalıyor. Heinrich'in birkaç metre arkasındaki Leon yüksek sesle alay ediyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Telefonu çıkardım ve yüzümü buruşturdum. Arayan babamdı.

"Özür dilerim. Buna bakmam gerekiyor."

Telefona cevap vermeden önce uzaklaşmak için
d ö n d ü ğ ü m d e Heinrich başını sallıyor.

"Baba-"

"Charlotte lanet Bergendem!?"

Kaşlarım çatıldı.

"Evlenip gittiğin kişi bu mu?!" Boris kahkahalar atıyor, hırıltılar çıkarıyor.

"Bu bir sorun mu?" Homurdanıyorum.

"Bir sorun mu var?" Kahkahalarla kükrer. "Dünyadaki onca güzel küçük şey varken gidip Luxlordia Prensesi'yle mi evleniyorsun?!"

Gözlerimi deviriyorum. "Umurunda değil sanıyordum."

"Yapmadım," diye tersledi. "Ta ki kendini ne kadar işe yarar hale getirdiğini fark edene kadar."

Kaşlarımı çattım. "Tam olarak nasıl faydalı?"

"Yararlı çünkü artık içeride Heinrich'e yakın başka biri var!"

Gözlerim kısılrken çenem titriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kral Heinrich'in maden haklarını satamayacak kadar aptal olduğu o boktan krallığın altındaki muazzam maden yataklarından bahsediyorum. İstedığimi elde etmek için o lanet ülkeyi taşaklarından yakalamaya çok yakın olduğum gerçeğinden bahsediyorum."

Donup kaldım.

"Maden haklarını satabilmek için Heinrich'i tahttan indirmek isteyen parlamento üyeleri..." Gözlerim kısıldı. "Bu sen misin?"

Boris kıs kıs güler. "Tabii ki benim. Ve şimdi Heinrich'in kulağına fısıldayacak kendi oğlum var."

Umursamamalıyım. Bu beni ilgilendirmiyor ve gerçekten de hayatımı hiç etkilemiyor.

Peki neden ben?

"Her neysen ona bulaşmak istediğimi sanmıyorum."

Yüksek sesle gülüyor. "İsteyip istememen gerçekten umurumda değil. Heinrich'e baskı yapmana ya da onu etkilemene ihtiyacım olursa yaparsın. Şimdilik sadece gözlemleyeceksin. Sana açılmasına izin ver ve sonra bana her şeyi anlat."

Heinrich'e dönüp bakarken kaşlarım çatılıyor. Başını sallıyor ve küçük bir el sallıyor. Ben de gülümsüyorum.

Lanet olsun, neden bu konuda çelişkiye düştüm ki?

Charlotte üvey babasının ülkesinin kontrolünü elinde tutmasına yardım etmek için bir el bombasının üzerine atladı. Beni seçti, çünkü tüm bu planı havaya uçurabilirim.

Ama aslanın duvarlardan içeri girmesine izin verdi. Luxlordia'yı babama teslim etti.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu durdurabilirim elbette. Heinrich'e neler olduğunu anlatarak bu planları bir saniyede bozabilirim.

Çenem gıcırıyor.

Ama bu geleceğimi mahveder. Eğer bunu bilerek yaparsam, dünyadaki hiçbir evlilik ya da daha temiz bir imaj Boris'in beni vasiyetinden silmesini ve hakkım olan krallığı elimden almasını engelleyemez.

"Misha!" Heinrich telefonu kapattığımı gördü. Beni çağırıyor. "Gel! Avlanalım!"

Hiçbir şey söylemiyorum, ağzım açık bir şekilde sahada ona ve Leon'a doğru ilerliyorum. Leon bana ters ters bakıyor.

"Sus!" diye tıslıyor. "Kuşları dağıtacaksın-"

Tüfeğimi havaya doğrulttum ve tetiğe bastım. Heinrich, Leon ve altı muhafız içgüdüsel olarak yere düşüyor - muhafızlar silahlarını çekiyorlar. Ama yaklaşık üç düzine sülün, ağaç hattındaki çalılklardan havaya fırlıyor.

Tek bir hareketle dönüyorum, nefes veriyorum, namluyu kaldırıyorum ve üç seri çekişle tetiği çekiyorum.

Geri kalanlar uzaklaşırken üç sülün gökyüzünden düşer.

Grup sessiz. Leon nefesinin altında Almanca küfrediyor. Muhafızlar silahlarını kılıflarına sokarken bana dik dik bakıyorlar.

Heinrich bana sırtıyor.

"Bunu biraz kapalı oynadın, değil mi?" Omuz

silktim. "Belki biraz."

Başını sallıyor, parmağını sallarken

sırtıyor. "Henüz sizden hoşlanıyor

olabilirim, Bay Tsavakov."

Ben de dışarıdan gülümsüyorum. Ama içimden kaşlarımı çatıyorum.

Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum. Önümüzdeki birkaç aydan sonra, babamın imparatorluğunun kralı olarak geleceğimi güvence altına aldığımnda, Luxlordia'da siyasi olarak neler olduğu umurumda bile olmamalı. Yani siktir et, değil mi? Devlet başkanları gelir ve

her zaman gitmek. Heinrich kral olarak iyi bir dönem geçirdi. Belki de parlamentonun işleri tek başına yürütmeye başlamasının zamanı gelmiştir.

Ve tüm bunlar neden umurumda olsun ki?

Charlotte'un üvey babasını az önce indirdiğim üç kuşa doğru takip ederken çenem düşüyor.

Bunun basit bir işlem olması gerekiyordu: iyi kızla evlenmek, onu kendi çıkarlarım için kullanmak ve bu süreçte onu mahvetmek. Onu yok etmek. Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini sağlamak.

Ama bu basit değil ve olmak istediğimden daha derindeyim. Bu anlaşmayla. Babamın planlarıyla. Luxlordia'da olan biten her şeyle.

Ama çoğunlukla Charlotte ile.

Ve buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Ya da çıkmak isteyip istemediğimi.

En azından küçük bir parçamın tüm öğleden sonra Heinrich'in Misha'yı vurmak için avlanma bahanesini kullanıp kullanmayacağını merak ettiğini inkar edersem YALAN söylemiş olurum.

Ama görünüşe göre, zarar görmeden geri dönmüş. Zarar görmemiş ve üvey babamla tam bir hit olmuş.

Heinrich, Misha'nın ne kadar inanılmaz bir nişancı olduğunu anlatırken gözlerinin kenarından akan kahkaha yaşlarını siliyor.

"Bam! Bam! Bam!" diye kıkırdar. "The Good, The Bad, and The Ugly gibi. Bu seferki tam isabet."

Misha viski bardağını üvey babama doğru kaldırırken sırtıyor.

"Oraya geri dönmek iyi hissettirdi. Uzun zaman oldu, bu yüzden teşekkürler Heinrich."

Gözlerim şüpheyle kısıldı. Kıkırdamalar. Günün aktiviteleri hakkında yapılan şakalar. Kadeh kaldırmalar.

Heinrich mi?

Bakışlarım yemek masasında yanımda oturan Misha'ya kayıyor.

Bir şeylerin peşinde, kurbanını yavaşça tuzağa düşüren bir boa yılanı gibi. Aslan, uzun otların arasında yavaşça ilerliyor.

Heinrich kıkırdayarak, "Leon neredeyse altına işiyordu," dedi ve amcasının sırtını sıvazlamak için döndü.

"Sadece ürktüm," diye mırıldanıyor Leon kızarmış sülününe - belli ki Misha'nın kendisi tarafından tedarik edilmiş.

Heinrich'in amcasının bakışları Misha'nın üzerinde yoğunlaşıyor.

"Ava çıkarken söylemeye başladığım gibi," diyor Leon ince bir sesle. Kadehini Misha'ya doğru kaldırıyor. "Sanırım bir teşekkür borçluyuz."

Misha

"Korkarım bu... Parlamentomuz içindeki ihanet, bu büyük ülkenin yok olduğunu görmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Bu yüzden bunu başarabildiğinize sevindim..." Leon bir elini sallıyor, görünüşe göre İngilizce doğru kelimeleri arıyor.

"Yardım etmek için," diye bitiriyor Heinrich, Misha'ya kibarca gülümseyerek. "Söylemeye çalıştığın şey bu muydu amca?"

Leon ince ince gülümser. "Dediğiniz gibi, majesteleri."

Gözlerini Misha'ya diyor ama yemeğine geri dönmeden önce başka bir şey söylemiyor.

Sarayın geniş, kavernöz kraliyet ziyafet salonunda bir kez "resmi" akşam yemeğine katıldım - annem ve Heinrich'in düğünü için. Ama o büyüklükte bir odanın ortasında beş kişinin yemek yemesi fikri komik geliyor.

Bunun yerine, saray bahçelerinin bir kısmına bakan bir terasta açık havada yemek yiyoruz.

"Peki Annem bugün nasıldı aşkım?"

Heinrich annemin elini sıkmak için uzanıyor. Annem dönüyor ve Heinrich'in gözlerinin içine sevgiyle gülümserken bir kız öğrenci gibi kızarıyor.

Gerçekten de lanet bir Disney filmi gibiler. Kadehimdeki şarabın kalanını geri atarken başımı sallıyorum. Garson birazdan tekrar doldurmak için yanıma geliyor.

"Çok iyiydi! Paparazziler biraz ağır bastı ama bunun prensesin beklenmedik ziyaretiyle bir ilgisi olduğuna bahse girerim." Dönüyor ve sırtarak bana göz kırpmıyor.

"Muhtemelen. Çarpıcı Kraliçelerinin fotoğrafını çekmek için yanıp tutuşmaları da yardımcı olmamış olabilir."

Annem Heinrich'in elini sıkarken kızarıyor.

Kalçama bir el indi.

Sarsılıyorum, başımı yana çevirip Misha'ya bakarken nabzım hızla atıyor. Yüzü hiçbir şey ele vermiyor - elinin hızla kalçamda ilerlediği, eteğimin altına doğru ittiği gerçeği hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Elini tutup kendi dizinin üzerine geri itiyorum. Çenesi titriyor ama masanın karşısındaki anneme ve Heinrich'e gülümsemekle yetiniyor.

"Ne kadar süre öğretmenlik yaptınız, majesteleri?"

Annem gülümsüyor. "Oh, lütfen. Jessica iyi, tatlım."

Misha'nın yüzü şimdiye kadar gördüğüm en kazanan gülümsemelerden birine dönüşüyor. "Tabii ki Jessica. Aynı soru," diye şaka yapıyor.

Heinrich kıkırdıyor. Annem gülüyor.

Eli tekrar kalçama indiğinde nefesim kesiliyor ve neredeyse bir ağız dolusu şarapla boğuluyordum.

Bacağımdan yukarı kaymaya başladığında parmakları bu kez biraz daha sıkı kavlıyor. Ağzımdaki şarabı yutuyorum ve elimi tekrar masanın altına kaydırıyorum. Elini sıkıca kavıyorum ve bacağımdan kaldırıp tekrar onunkine doğru itiyorum.

Bu yol onun gözlerKaydırak için Ben ve dar o neredeyse algılanamaz. Ama görebiliyorum. Hissedebiliyorum.

"Öğretmenlik yaptım... Tanrım," diye gülüyor annem. "Yaklaşık yirmi yıl sanırım. Charlotte doğmadan biraz önce, sonra da şey olana kadar..." Dönüp Heinrich'e kıkırdıyor.

Giggles.

Çok tatlılar.

"Ta ki Heinrich beni denizden çıkarana kadar."

"Benim küçük denizkızım," diye kıkırdıyor ve eğilip kızın burnunun ucuna bir öpücük konduruyor.

Misha tam bir akşam yemeği partisi kahkahası atıyor.

"Ne harika bir hikâye," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. Eli tekrar kalçama iniyor ve sıkıca kavriyor.

"İkiniz hakkında gerçekten bir film yapmalılar."

Eli kalçamdan yukarı kayıyor ve beni sarsıp masayı sıkıca kavramama neden oluyor. Elini yukarı doğru hareket ettirdiğinde dişlerim dudağımı ısıyor, ta ki külotumun içinden amımı avuçlayana kadar - külot giydiğimi söyleyerek onu rahatsız edebiliyorum.

Heinrich kıkırdar. "Belki de özlerler."

"Öğretmenliği özlüyor musun?"

Annem ve üvey babamla son derece normal, çekici bir sohbet ederken, parmağını yavaşça külotumdan dikiş yerime doğru sürüklüyor.

O şeytan. O gerçek bir şeytan.

Vücudumu saran cızırtı hissi eriyip gitmeme neden oluyor. Ama bunu burada yapmayacağım. Tüm Hatipler Kulübü'nün önünde, sahnede orgazm olmak gibi bir şey bu.

Elini tutuyorum ve bir şekilde çekip kendi kucağına geri koymayı başarıyorum. Her yerim karıncalanıyor ve nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Bunun bir kısmı çok hızlı içtiğim iki kadeh şaraptan kaynaklanıyor.

Ama çoğu onun yüzünden.

Kilitlenmiş gibi göründüğümüz bu ileri geri dansında eli tekrar hareket etmeye başladı. Ama biraz şarap düşkünü olan benim birden aklıma bir fikir geldi. Dudaklarım sinsî bir sırıtışla kıvrıldı.

Misha bunu beni kıvrandırmak için yapıyor. Hem utanmamı hem de bana verdiği zevk yüzünden ona borçlu olmamı istiyor. Boktan bir akıl oyunu gibi.

Ama bu sefer, ona ters köşe yapıyorum.

Elini dizime koyamadan, ben elimi onunkine koydum. Ve yavaşça kaslı kalçasına doğru kaydırmaya başladım.

Göz ucuyla ağzının kenarlarının yukarı kalktığını görebiliyorum. Gözleri bir anlığına bana kayıyor ve annemle Heinrich'e dönmeden önce bana eğlenen, meraklı bir bakış fırlatıyor.

"Bazen yapıyorum," diye iç geçiriyor anne, onun öğretmenlikle ilgili sorusunu yanıtlarken. Gülümsüyor. "Ama burada Ulusal Eğitim Kurulu'nda olmayı seviyorum."

Heinrich şarabını yudumlarken, "Bana kalırsa, bir sonraki seçimden sonra Eğitim Bakanı olacak," diye sırıtıyor.

"Buna kayırmacılık denir," diye gülüyor annem.

"Kral olarak orada burada biraz güç sahibi olabilir miyim?" Heinrich şaka yapıyor.

Elim Misha'nın bacağından yukarıya doğru k a y ı y o r .

Pantolonundaki kocaman, zonklayan şişkinliğe bakınca gözlerim açılıyor. Ne kadar sertleştiğini, ne kadar hızlı olduğunu görünce şok içinde ona bakıyorum. Ve ne kadar büyük olduğuna. Ama Misha sadece sırtıyor, dikkatini konuşmaya veriyor.

Dudaklarımı büzüyorum. Benimle yattığında, bu beni bir döngüye sokuyor ve en sevdiğim okul kulübünde sahneden fırlamama neden oluyor. Ben de ona karşılık vermeye çalıştığım da, annemi ve üvey babamı etkilemeye devam ediyor.

Gözlerim kısıldı. Çıta'yı yükseltme zamanı.

Elim onun çıkıntısını biraz daha sıkıca kavrarken şarap damarlarımda uğulduyor. Aletin dokunuşuma karşı zonkladığını hissettiğimde kalçalarımın arasında bir sıcaklık zonklaması oluyor. Parmaklarım yavaşça onun uzunluğunu bulurken biraz titreyerek yutkunuyorum. Biraz okşamaya başlıyorum ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık artıyor.

"Biraz kayırmacılıkta yanlış bir şey yok, değil mi?" Misha kıkırdıyor. "Öyle diyor, lanet olası bir Oligark'ın oğlu olan ben."

Heinrich kıkırdar. "Ama yardımsever kayırmacılık?"

"İyilik için kayırmacılık," diye sırtıyor Misha. "Ben buna varım."

Hâlâ atılmadı. Hem de hiç. Nabzım küt küt atarken ona dik dik bakıyorum. Bunu artırmanın zamanı geldi. Parmaklarım fermuarına kayıyor ve aşağı doğru çekmeye başlıyorum. Misha'nın kaşları kalkıyor ama aldığım tek tepki bu.

Yani, görünen tek tepki. Çünkü masanın altında,

kucaklarımızı örten uzun beyaz masa örtüsünün altında,
siki titriyor ve pantolonunu zorluyor. Fermuarı çektim.

ve sonra üstündeki düğmeyi açmayı başarıyorum. Pantolonu açılıyor ve elim boxer'ının ince kumaşının altındaki kalınlığın üzerinde kayıyor.

Titriyorum. Lanet olsun, kocaman. Ve çok sıcak ve nabızı atıyor. Cesaretlendikçe ellerim titriyor - ya şehvetten ya da onu tökezletme arzusundan. Onu bu kaideden aşağı itmek ve bana yaptığı gibi kıvranmasını izlemek için.

Parmaklarım boxer'ının beline girdi. Başka bir şey düşünmeden onları aşağı çekiyorum. Misha boğazını temizliyor, ağır siki aniden masanın altında serbest kalırken yer değiştiriyor.

Sersemlemiş durumdayım. Kendimi olduğumdan çok ama çok daha sarhoş hissediyorum. Sanki şehvet serserisi gibiyim, azgın hormonlar ve yükselen adrenalinin bir karışımı.

Parmaklarım kalın shaftının etrafında kıvrılıyor. Gözlerim şişiyor.

Kahretsin, çok büyük. Parmaklarım dokunmuyor bile. Kalçalarımın arasında sıcaklık birikirken yerimde kıpırdanıyorum. Elim masanın altını okşamaya başladığında göbeğim sıkılaşıyor.

Kraliyet sarayında bir aile yemeğinde oturmuş, masanın altında Misha Tsavakov'a mastürbasyon yapıyorum. Resmen çılgın kasabaya girdim... nüfus: ben.

Aleti elimde, kaya gibi sert çeliği kaplayan sıcak ipek gibi dalgalanıyor. Nabzının parmaklarımın altında attığını hissedebiliyorum. Ama yine de ona baktığımda, orada öylece oturmuş gülümsüyordu. Kendini çok beğenmiş görünüyordu.

annem ve üvey babamla kamu eğitimi hakkında bir sohbet yürütüyor.

Dudağımı çiğneyerek onu daha hızlı okşuyorum. Elimi pompalıyorum, elimi onun etrafında döndürmeye başlarken onu hafifçe sıkıyorum.

Ve hiçbir şey.

Taş gibi sert. Zonkluyor. Ama en ufak bir şekilde atılmıyor. Sadece eğlenmiş görünüyor.

"Charlotte?"

"Ne!"

Başımı çevirip anneme bembeyaz bir suratla bakarken nefesim kesiliyor ve neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Elimi tekrar kendi kucağıma çekiyorum ve orada diğer elimle birlikte bükülüyorum.

"Evet? Ne?" Ağzımdan kaçtı.

Annem merakla bana gülümsüyor. "Sen... iyi misin?" "İyiyim, evet. İyiyim."

Misha bana dönerken sırtarak, "Eğer alışık değilsen sülün biraz zor olabilir," diyor. "Biraz etli. Bazen sadece iki elinizi kullanmanız ve sadece kazmanız gerekir."

Ona bakıyorum. O da çatalından bir sülün ısırığı alırken sırtıyor.

Annem ve Heinrich, Leon ile yaklaşan Parlamento seçimleriyle ilgili mevcut anket rakamları hakkında konuşmaya başladılar.

Misha bana yaklaşıyor ve dudakları kulağıma değince nefesim kesiliyor.

"İyi deneme," diye sessizce homurdanıyor.

Dudaklarımı büzüyorum

"İlkine göre fena değil-"

"Bu... bu..." Kekeliyorum, yüzüm kızarıyor. "Benim ilkim değil." "Tabii ki değildi."

"Seni kibirli, kendini beğenmiş küçük-"

"Jessica, söylesene, yaşıtın olan diğer kadınlardan yirmi yaş daha genç görünmeyi nasıl başarıyorsun?" Misha anneme övgüler yağdırıyor.

O ve Heinrich gülerek ve sırtarak ona bakıyorlar.

Ona hançer gibi bakıyorum, utancım içinde kaynıyor ve bu masadan kalkmak için saniyeleri sayıyorum.

BİR SAAT SONRA -içecekler, tatlılar ve Misha'nın Heinrich ve annemi ilginç sohbetlere dahil etme konusundaki sonsuz yeteneğinden sonra- odama dönüyorum. Annem kolumda, beni geri götürüyor.

"Tamam, yapamam."

Kaşlarımı çatıyorum, odamın kapısına doğru yürürken dönüp ona merakla gülümsüyorum.

"Neyi yapamam?"

"Artık dilimi ısır."

Bana döndü, kaşları endişeliydi. "Onun bundan çıkarı ne tatlım?"

Yüzümün kızardığını hissederek kaskatı kesildim.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyorum, kapıyı açmak için dönüyorum. O da beni takip ediyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Daha az yakışıklı bir genç adam seçebilirdiniz."

Dönüyorum, yüzüm

kıpkırmızı. "Anne!"

Gülüyor. "Onu sen seçtin! Sadece söylüyorum, ben küçükken onları böyle yapmıyorlardı-"

"Aman Tanrım," diye inliyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Yeter, dur. Sarhoşsun sen."

Gülüyor. "Değilim, ama sana iyi bir şaka yapmayalı çok uzun zaman oldu." Odamdaki şöminenin yanındaki büyük kanepeye oturmak için yürüdü. Yanındaki yastığa vuruyor.

"Hadi, şaka bir yana. Konuş benimle, Charlotte."

Yerden kalkıp onun yanına otururken yere bakıyorum.

"Neden gidip böyle bir çocukla evlendiğini hepimiz anladığımıza göre..." kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor.

"Anne," diyorum elini tutarken nazikçe. "Bu benim kararımdı. Bu senin ya da Heinrich'in yaptığı bir şey yüzünden değildi. Bu benim yapmak, yardım etmek istediğim bir şeydi."

Sayılır.

"Peki senin bu... anlaşman nasıl gidiyor?" "İyi," diye yalan söyledim. "Evet, iyi. Bu sadece bir şey."

"Mhm," diyor kuru bir sesle, bakışları parmağımdaki taş a düşmeden önce beni süzüyor.

"Bu sadece bir iş anlaşması."

Bana bir bakış attı.

"Bir iş anlaşması."

"Bazen yapman gerekeni yapmalısın, değil mi?" Bana bakarken sırtıyor.

"Ucuz atış."

Sırtıyorum. "Biliyorum."

Bu, ben çok gençken ve param gerçekten çok azken bana söylediğı bir şeydi.

Beş ya da altı yaşlarındaydım ve annemin aklına South Bank nehir yürüyüşünde turistlere üzerinde Big Ben ya da London Bridge yazılı helyum balonları satmak gibi parlak bir fikir gelmişti. Öğretmenlik yaptığı okulun bodrum katında kullanılmayan helyum tanklarıyla dolu bir oda vardı. Ve serigrafi baskı işi yapan bir komşusu, berbat bir siparişten kalan balonları ona neredeyse bedavaya verdi.

Her cumartesi sabahı okula gider, başka bir komşumuzun ödünç aldığı ezik kamyonetine sığdırabildiğimiz kadar balon doldurur ve onları satmak için South Bank'e giderdik.

Küçük düşürücü olduğunu düşünmüştüm.

Minibüste saklanmak istedim çünkü okuldan ya da tanıdığımız birilerinin bizi görüp evsiz falan olduğumuzu düşüneceğinden emindim.

"Ama değiliz," demişti bana.

"Ama ya öyle olduğumuzu düşünüyorsa?" "Yani? Ya öyleyse?"

İnlemiştim. "Utanç verici olurdu!"

Annem gülümsedi ve minibüsün tamponunda yanıma oturdu.

"Belki. Evet, belki olabilir. Ama sadece insanların hakkımızda ne düşündüğü konusunda çok fazla endişelendiğimiz için. Evsiz olmak utanılacak bir şey değil Charlotte. Başını dalgaların üzerinde tutmaya çalıştığın sürece değil. Denediğin ve her gün uyandığında bunu değiştirmek için bir şansın daha olduğunu bildiğin sürece utanılacak bir şey yok."

Bana dikkatle baktı.

"Tıpkı balon satmakta utanılacak bir şey olmadığı gibi. Hangisini tercih ederdiniz? Her Cumartesi annenizle birlikte, eğlenceli bir hatıra için dört sterlin ödemekten çekinmeyen turistlere aptal balonlar satmayı mı? Ya da annenizi görmemeyi mi?"

her Cumartesi Çünkü Ben değişiyor Otel çarşaf lar
yoksa başka bir garsonluk işi mi bulacaksın?"

Suratımı astım ve ellerime baktım.

"Balon sat."

"Bazen yapman gerekeni yapmak zorunda kalırsın Charlotte. Önemli olan elinden gelenin en iyisini yapmak, başını dik tutmak ve gülümsemeye devam etmektir."

Ben kimim ki bu mantrayı eleştireyim? Demek istediğim, o yaptı ve şimdi burada bir ülkenin Kraliçesi, benim yanımda oturuyor, bir prenses, bir saray yatak odasında.

Anneme alaycı bir şekilde gülümsemek için dönüyorum. "Tamam, ucuz atış. Ama ben ciddiym. Bu sadece bir iş anlaşması," diyorum küçük bir kahkaha atarak, elimi saklayarak. "Hepsi bu anne. Yüzük sadece... Bilmiyorum. Bu konuda şaka yapıyor."

"Espri yapmak için iyi bir yüzük, Charlotte." Yüzüm kızardı ve el salladım.

"Peki bu 'ticari işlem den' tam olarak ne elde edecek?"

Ben. İnlemelerim. Teslimiyetim.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak. "O sadece..." "Sadece kendi iyi niyetinden, öyle mi?"

Yutkunuyorum.

"Milyarder bir Rus oligarkın oğlu mu? Charlotte, bu işte bir bit yeniği olduğundan endişeleniyorum."

"Biz okul arkadaşınız," diye omuz silkiyorum. "O sadece yardım etmeye çalışıyor." Annem bana bakıyor. "Doğru. Anlıyorum. Yani bu okul gururu, öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Bak, bunu bırakabilir miyiz? Lütfen?"

Başını sallıyor. Ama kaşları çatılıyor. "Sadece bana bu konuda ve içerdği her şeyde sorun olmadığını söylersen." Derinden kızarıyorum ama yutkunurken başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim anne," diye gülümsüyorum. "Gerçekten. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Tamam, tamam," diye iç geçiriyor yanımda dururken. "Annelik yapmaktan bıktım."

O bana sarılırken sırtıtıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne."

Yine de o gittiğinde ışıkları kapatıyorum ve karanlıkta tek başıma kanepeye uzanıyorum.

Bu "sadece bir şey "den daha fazlası. Ve basit bir iş anlaşmasından çok çok daha fazlası. Halledemeyeceğim bir şey değil mi?

Gülmek istiyorum ama yapamıyorum.

Bu noktada bu bir kaçak tren. Ama bir yanım bırakıp atlayabileceğimi biliyor. Kıvrılıp yuvarlanmayı hatırladığım sürece rayların yanındaki suya düşebilir ve kaçak tren Misha'dan kurtulabilirim.

Ama diğ er parçam gitmesine izin vermiyor. Bırakmayacak.
İstemiyor, çünkü bir sonraki virajda kar ıma ne çıkacağını
Çok merak ediyorum.

Ne zaman ona sürpriz yapsam Charlotte'un gözlerinde bir bakış oluyor. Kızgınlık, ilgisizlik ve savunmaya geçme karışımı bir şey. Ama tüm bunların arasında, gölgelerin derinliklerinde gizlenen bir şey var. Gözlerinde yanan bir şey. Yüzünün kızarmasına ve dişlerinin dudağının üzerinde sürünmesine neden olan bir şey.

Bu bir istek. Ve bana her zaman attığı "o bakış" kafamdaki bu zıtlıklar savaşını devam ettiriyor.

Ayrıca onu istememi sağlıyor. Şu anda olduğu gibi.

Kapıyı suratıma çarpmayı düşünüyor gibi görünüyor. Belli ki bu saatte kapıyı çalmamı beklemiyordu.

Ama yapmıyor. Beni deli eden o şekilde dudağını ısırarak yutkunuyor.

"Evet?" Mırıldanıyor.

Onu geçip büyük yatak odalarına girerken sırtıtıyorum.

"Affedersiniz?"

"İzninizle."

Odanın hemen içinde durup kaşlarımı çatıyorum. Tamam, bazı paralı yerlerde bulundum. Ama Luxlordia kraliyet sarayı inanılmaz.

"Ne istiyorsun, Misha?"

Yatak odasının kapısını kapatıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda dönüyorum. Üzerinde uyku tişörtü ve bol bir eşofman altı var; makyajsız, saçları dökülmüş, gözlüklerinin bir köşesi hafifçe lekelenmiş.

Tüm kombinasyon bu kadar çekici ve seksi olmamalı.

"Yemekte dikkatimi dağıtmak için yaptığın büyük plan bu muydu?"

Derin bir şekilde kızarıırken gözlerini bana diyor.

Evet, bu bir evet.

Sırıtıyorum. "İşi bitirememiş olman çok kötü."

Charlotte gözlerini devirir. "Bu senin suçun, benim değil."

Omuz silkiyorum "Yani pilot uçağı indiremiyorsa, uçağı suçlayamazsınız."

Bıkkın bir şekilde inliyor.

"Aman Tanrım, sen gerçek

misin?" "Sadece söylüyorum."

Charlotte bana bakıyor, alt dudağını çiğnerken yüzü sıcaktan titriyor. Bu çok, çok dikkat dağıtıcı.

"Tonlarca el işi yaptım, çok teşekkür ederim-"

"Oral seks yaptığın kadar çok mu?" Sırıtiyorum.

Gözleri kısıldı. Bakışlarım altında kıvranırken yüzü bir şekilde daha da kızarıyor.

"Bir şeyde iyi olmamak insanı sinirlendiriyor, değil mi?"

Gözlerinde ateş kükrüyor. Oh, işte bu.

"Tanrı aşkına!" diye tersliyor. "Sanki bunu yemek masasında yapabilirmişim gibi!"

"Şu anda yemek masasında değiliz."

Oda hareketsizleşiyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve içlerinde bir ateş kıvılcımlanıyor.

"Güzel bir öneri," diyor sessizce.

"Yumuşak davranmıyordum ve bu bir öneri değildi."

Bunu söylediğimde bir şakaydı. Ama ağzımdan çıktığı anda değişti. Daha karanlık oldu. Daha ciddileşti. Ve birden ne kadar sertleştiğimin ve onun ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünün farkına vardım. Ve onu ne kadar çok istediğimin.

Şu anda. Tam burada. Benim için inliyor. Benim için geliyor. Ona vermeyi seçtiğim şey için bana yalvarıyor.

Ona doğru ilerliyorum. Yatak odasının kapısına yaslanıyor. Ama ben aramızdaki mesafeyi geçerken gözleri ateşle yanıyor.

Charlotte nefesini içine çekiyor ve tişörtünün ince pamuğunun altında meme uçlarının çakıllaştığını görebiliyorum.

"Belki şimdi dikkatin dağılmamışken bunu tekrar denemek istersin."

Yutkunuyor, gözleri meydan okurcasına

benimkilerle buluşuyor. "Dikkatin dağılmadan

benimle başa çıkabileceğinden şüpheliyim."

"Buna ben karar vereceğim."

Sertleşiyor. Ama yavaşça, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan, eli pantolonumun önüne düşüyor. Zonklayan sert ereksiyonumu kavırıyor ve titriyor.

"Eğer havlu atmaya ve yenilgiyi kabul etmeye hazırsanız..."

Bana ters ters bakıyor. Ama gözlerinde o ateş var. Kemerimi çekip açarken ve fermuarımı indirirken sırtıyor.

"Ne yaptığını biliyorum, biliyorsun."

"Peki ben ne yapıyorum?"

"Beni kışkırtıyorsun. Beni tam olarak istediğin şeyi yapmaya zorluyorsun."

"İşe yarıyor gibi görünüyor."

Eli boxerımın içine girip sikimin etrafını sararken homurdanıyorum. Gözleri benim büyüklüğümle biraz şişiyor, sıkarken sırtmama neden oluyor.

"Burada olan şey bu değil."

"Elini sikime dolamış, külotunu darmadağın eden kız söylüyor bunu."

Yüzü sıcaktan yanarken nefesini içine çekiyor. "Külot giydiğimi kim söyledi?"

İçine girip onu yatak odasının kapısına doğru ittiğimde nefesi kesiliyor. Elim kalçasının üzerinden kayarak tişörtünün eteği ile eşofmanının beli arasına giriyor. Parmaklarım lastiğin altına dalıyor ve elim daha derine inerken karnının çöktüğünü hissediyorum.

Haksız değil.

Tek hissettiğim pürüzsüz bir ten, yumuşak saçlar ve sonra ıslak, kaygan dudaklar.

Islaklığında bir parmağımı gezdirirken usulca inliyor ve eli beni daha hızlı pompalamaya başlıyor.

"Akşam yemeğinden beri ıslandık ve rahatsız olduk, değil mi?" Homurdanıyorum.

"Hayır," diye soluk soluğa kalıyor. "Akşam yemeğinden beri hüznü ve bastırılmış olmak nasıldı?"

"Fark etmedim."

Gözlerini deviriyor. "Sanki buraya gelmenin tek nedeni seni boşaltmam için ölüyor olmanmış gibi."

Sırıtıyorum. "Birinin ilk elden işinden biraz daha fazlası gerekir
."

"Bu benim değil-"

"Üzgünüm, ikinci el iş," diye homurdandım. "Beni boşaltmak için."

Eli sikimi biraz daha hızlı pompalıyor. Burada gerçekten sadece oyundan bahsetmiyorum. Beni patlatmak için bundan daha fazlası gerekiyor. Ama yine de eli çok iyi hissettiriyor.

"Ya bunu yaparsam?" Mırıldanıyor. Elini ağzına götürüp yalıyor ve sonra tekrar sikime götürüyor. Homurdanıyorum, beni daha hızlı okşamaya başladığında karın kaslarım geriliyor.

Bunu yaparken eli biraz bükülüyor ve beni daha yakına çekiyor. Şişmiş başım çıplak karnında zonkluyor, tişörtü elimden yukarı doğru itiliyor. Zevk arttıkça tıslıyorum.

O inlerken ağzımı boynuna götürüyorum. Şişmiş sikimi karnına doğru okşarken parmaklarım klitorisinin üzerinde yuvarlanıyor.

Sonra birden elini bıraktı, benimkini itti ve benimle kapının arasından sıyrıldı.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ağzı kulağıma değdiğinde değişimi algılamaya çalışıyorum.

"Mavi topunuzun tadını çıkarın-"

Onu tutup geriye çektiğimde ve kapıya doğru ittiğimde nefesi kesiliyor. Elim eşofmanının belini kavırıyor ve tek bir çekişle dizlerine kadar indiriyorum. Charlotte'un gözleri kocaman ve ben onu sırtından kapıya doğru sıkıştırırken yüzü korku ve heyecan arasında bir yerde zonkluyor.

"Misha-"

Koca sikimi kalçalarının arasına iterken homurdanıyorum. Başını dudaklarının üzerinde sürüklüyorum ve gözleri geri dönüyor.

"Oh Tanrım," diye inliyor.

Başımı ileri geri hareket ettirdim, tacı dudaklarının arasına daldırırken onu açtım. Ama gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bekle, ben-" diye inliyor başım klitorisinin üzerinden geçerken ve ağzım boynuna düşerken.

"Seni becermeyeceğim Prenses," diye hırlıyorum. "Bunun için bana yalvarana kadar olmaz. Lütfen demeden, geriye doğru eğilmeden ve bu sikin seni çığlık atana kadar sikmesi için duvarlara tırmanmadan olmaz."

Ben kalçalarımı sallarken o inliyor, umutsuzca kollarımı pençeliyor. Şişkin sikim bacaklarının arasında ileri geri gidip geliyor, klitorisinin üzerinde sürükleniyor.

"Ama benim için ciyaklamayı sağlayacağım," diye tıslıyorum. "Seni kıvrandıracağım. Sonunda seni becermem için canının yanmasını sağlayacağım."

Zonklayan ereksiyonum yapış yapış amının üzerinde kayarken kulak memesini ısırıyorum.

"Seni başka bir erkek için mahvedeceğim," diye hırlıyorum.

Kalçalarım itiyor. Sikim ileri geri sürükleniyor, bacakları titrerken inlemesine ve nefes nefese kalmasına neden oluyor. Üzerime damlayan kaygan amının sesini duyabiliyorum. Tırnaklarının bana nasıl battığını, beni tekrar tekrar kendine çektiğini hissedebiliyorum.

"Küçük bir horoz-tease olmak ister misin, Prenses?"
Derinden homurdanıyorum. "Cadalozu mu oynamak istiyorsun?"

"Misha..."

"Bunun yerine şuna ne dersin? Benim için gelmeye ne dersin? O küçük amcığın benim için gelmesini sağla Prenses," diye inledim.

Taşaklarım sıkılaşıyor, kontrolümü kaybetmemek için kaslarım kasılıyor. Onun içine dalma ihtiyacı -başımı amına sokma ve taşaklarım dudaklarına dayanana kadar içeri girme- neredeyse ezici. Neredeyse karşı koyabileceğimden daha fazla.

Ama ben biliyorum.

Daha önce saçmalamıyordum. Onu becerdiğimde, onu istiyorum
bunun için yalvarıyorum.

Charlotte inliyor, bana yapışırken nefesi kesiliyor. Vücudu kıvrılıyor ve titriyor. Ben kulağına doğru hırlarken, amcığı uyarılmışlığını şişmiş sikimin üzerine salgılıyor.

"Benim için gel, Prenses. Benim pis küçük karım ol ve sikimin üzerine boşal."

"Misha!"

Vücudu bana karşı titriyor ve sarsılıyor. Kalçaları sarsılıyor ve çığlık atmaya başlarken ağzını göğsüme çarpıyor. Amının benim için geldiğini hissedebiliyorum - patlarken kayganlığı her tarafıma damlıyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Şehvet dolu gözleri benimkilere kilitleniyor. Bana karşı titrerken içlerinde bir ateş yanıyor.

Ve sonra, yapıyor. Önümde yavaşça dizlerinin üzerine çökerken parmakları üzerimde geziniyor. Eli sikimin etrafını sarıyor ve beni pompalamaya başlarken yukarı bakıyor.

"Ne istiyorsun?" diye inliyor usulca.

"Lanet olası ağzını açmanı istiyorum."

İnliyor. Gözleri büyüyor ve yüzü kızarıyor. Ama inliyor. Ve sonra dediğimi yapıyor. Ağzı açıldı. Kaygan sikimi okşarken gözleri benimkilere kilitleniyor. Bakışlarım parmağındaki yüzüğe sabitlendi; elini pompalarken parlayan büyük taş.

Karın kaslarım sıkışırken gözlerim geri yuvarlanıyor. Taşaklarımın sıkılaştığını, patlamaya hazır olduğunu hissedebiliyorum.

Ve sonra, ilkel, düzgün, iyi kız Prenses Charlotte Bergdendem bana bakıyor ve dilini dışarı çıkarıyor.

Anında patladım. Döllerim aletimin şişmiş başından Charlotte'un diline doğru patlarken homurdanıyorum, yumruklarım kapıya dayanıyor. Şok içinde nefesi kesiliyor ve sonra aniden ağzı tepemin etrafına sarılıyor.

I. Bak. Sikeyim. Yıldızlar.

Ruhum bedenimi terk ediyormuş gibi hissediyorum. Günlerce, haftalarca süren birikim. Alaylar. İrade savaşları. Daha önce birlikte olduğum her kızın

ve Charlotte her adımda buna karşı çıkıyor.

Ve muhtemelen hayatımın en yoğun orgazmıyla sonuçlanıyor.

Zar zor ayakta durabiliyorum. Ya da nefes alamıyorum. Ayağa kalktığını ve beni çevirdiğini belli belirsiz fark ediyorum. Geri adım atarken inliyorum, görüşüm yavaşça geri dönerken göz kırpmıyorum.

Kaşlarımı çattım.

Yatak odasının kapısının diğer tarafındayım, koridorda.

Sikim dışarıdaydı.

"Onu kaldırsan iyi olur."

Charlotte bana sırtıyor, kanaryayı yakalamış kedi gibi bakıyor.

Ya da beni hayatımdaki her şeyden daha çok boşaltan tecrübesiz prenses.

"Koridorlarda devriye gezen bir sürü muhafız var." Gözlerini hâlâ sert olan sikime dikeyiyor ve gözleri tekrar benimkine kaymadan önce dudağını ısırtıyor.

"Bayılmamaya çalış."

Kapı kapanır ve kilitlenir.

Çenem titriyor. Ve hayatımda ilk defa bir kızla konuşurken gerçekten nutkum tutuldu.

LUXLORDIA KISA BİR YOLCULUK. Pazar günü sabah Jessica ve Heinrich ile kahvaltı ettikten sonra kendi avukatları beni bir kenara çekip bir yığın gizlilik sözleşmesi ve kendi ön tarihli evlilik sözleşmelerini imzalattılar.

Charlotte'u hiç göremiyorum.

Kahvaltıda bile dev bir fincan kahvenin ya da annesiyle yaptığı sohbetlerin arkasına saklanıyor. Öğleye doğru vedalaşıyoruz ve renkli camlı zırhlı araçlarla havaalanına geri götürülüyoruz.

Yolculuk boyunca, uçağa bindiğimizde ve seyir irtifasına ulaştığımızda sessizdi.

Uçuşu güneş gözlüklerinin arkasından ona bakarak, uyuyormuş gibi yaparak geçiriyorum. Birden kafamın sessiz olduğunu fark ediyorum: savaş durmuş gibi görünüyor... bir ateşkes.

Ondan nefret etmek. Onu arzuluyorum.

Görünüşe göre son kırk sekiz saat içinde bir yerlerde ondan nefret etmem gerektiğini unutmuşum.

Sadece onu istiyorum.

Bana birkaç kez bakıyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve dudağı dişlerinin arasına sıkışarak biraz kızarıyor. Ama her seferinde sonunda kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor.

Manchester'a yaklaşık bir saat kala "uyanıyorum". "Bunu geri alacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Ne, bu mu?"

Yüzüğe baktığında dehşete düşmüş görünüyor. Ama bunu çabucak gizliyor gibi görünüyor.

"Tabii," diye omuz silkiyor. "Evet, elbette."

Pencereden dışarı bakmadan önce onu çıkarıp bana uzatıyor.

"Yani, sende kalabilir, ben sadece etrafta takarsan soru işaretleri yaratacağını düşündüm-"

"İstemiyorum. Sorun değil."

Doğru.

Ama hiçbir şey yolunda değil. Bu saçmalığı başlattığımızdan ve asla beslenmemesi gereken bu ateşi körüklediğimizden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Çünkü birimizin ya da ikimizin birden yanacağından eminim.

BERBAT ETTİM.

Bu çok açıktı. Ayakkabılarına kusmadan hemen önce Misha'ya evlenme teklif ettiğimde çuvallamıştım. Bunun bir son olmasına izin vermediğimde de çuvalladım. Ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söylediğimde kesinlikle çuvalladım.

Elinizi aslan kafesinin parmaklıkları arasından geçirip kaburgalı sandviç tutmanız nadiren iyi sonuç verir.

Ama asıl büyük hata onun içeri girmesine izin vermemizdi. Luxlordia'da hafta sonu bir yerde çizgiyi aştık. Ve sadece "üçüncü aşamaya geçmekten" bahsetmiyorum.

Onunla birlikte gelen duyguları kastediyorum. Birbirimizi anlamamız da beraberinde geldi. Bu beklemediğim bir yakınlıktı ve Misha'ya bu kadar yakın olmak beni çok korkutuyor.

Ben de kendimi kapattım. Ona kendimi kapattım. Yolculuğun geri kalanı boyunca, uçak yolculuğu boyunca ve Oxford Hills'e döndüğümüzde üç gün boyunca. Telefonlarına cevap vermeyi bıraktım,

ve onun giderek daha da zorlaşan mesajlarını. Kulübemden kaçıp derslere gidiyorum ve sonra hemen geri dönüyorum.

Sanki burası gerçekten savanaymış, o gerçekten alfa aslanıymış ve ben de hayatta kalmaya çalışan yaralı bir ceylanmışım gibi.

Ancak Discovery Channel'da bir saat bile doğa programı izlediyseniz, kesin olarak bildiğiniz bir şey vardır: Yaralı ceylan er ya da geç çuvallar.

Aslan her zaman kazanır.

BUGÜN PERŞEMBE ve ben Profesör Truit'in Greko-Romen Siyaset Bilimi dersinde ön sıradaki yerime oturuyorum. Her zamanki gibi, ön sıradaki tek kişi benim. Ama bu hoşuma gidiyor. Etrafta başka kimse olmadan sadece ben ve ders varmış gibi hissettiriyor.

Profesör Truit aniden sandalyesinden kalkıyor ve masasının kenarına vuruyor.

"Bugün başlamadan önce iki hızlı şey." Gülümsüyor. "Birincisi, çoktan seçmeli küçük bir sınav yapacağız. Ve ikincisi, aslında ilgilenmem gereken kişisel bir meselem var, bu yüzden bugün dışarı çıkmam gerekiyor. Yine de mesai sonrası öğrenci asistanlarımdan birinden sınavı yönetmesini rica ettim."

Öğrenci asistanları üniversitedeki asistanlar gibidir. Ödevlerin notlandırılmasına, bazı organizasyonların yapılmasına ve genel angarya işlere yardımcı olurlar.

karşılığında özgeçmişinizde harika görünür. Aslında geçen yıl Profesör Macklin için çalışmıştım.

Profesör Truit boğazını temizliyor. "Lütfen bana gösterdiğiniz saygıyı ona da gösterirseniz çok memnun olurum."

Kapıya doğru işaret ediyor. Dönüyorum ve yüzüm düşüyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

Misha içeri giriyor, kendini beğenmiş ve o kadar sinsi görünüyor ki boynuzları ve kuyruğu da olabilir. Bakışları üzerime düşmeden önce tüm odaya genişçe gülümsüyor.

Titriyorum, ama sonra kaşlarım çatılıyor.

Bu çok uygun. Çok senaryolu, çok sahnelenmiş.

Elimi kaldırırken kaşlarımı çattım.

"Evet, Charlotte?"

"Sadece her şeyin yolunda olduğunu umduğumu söylemek istedim Profesör." Kaşları çatıldı. "Pardon?"

"Kişisel meselenizle mi?"

Çabucak ısıldıyor. "Oh! Oh, hayır, kötü ya da üzücü bir şey yok." Kulaktan kulağa sırtıyor. "Aslında bir çekilişten yepyeni bir araba kazandım!" Sevinçten havalara uçuyor. "Fotoğraf çekmek ve arabayı boşaltmak için evime geliyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "Vay canına, bu... inanılmaz."

"Öyle değil mi?" diye gülüyor. "İşin komik tarafı, ben hiçbir şeye kaydolmadım bile! Sanırım otomatik olarak girilen şeylerden biriydi."

"En iyi türden," diye sırtıyor Misha. Dönüp bana doğru sıcak bir bakış fırlatıyor ve beni titretiyor.

"Çok şanslı olmalısınız Profesör," diyor Misha neşeyle, bir yandan da bana dik dik bakarak.

Ağzım açık kaldı. Bu tesadüf ya da rastgele bir şans değil.

Bu Misha.

"Her neyse, Bay Tsavakov herhangi bir sorunuz olursa size yardımcı olacaktır."

Aceleyle kapıdan çıkar. Misha kapıyı arkasından kapatıyor ve sürüyü inceleyen bir aslan gibi sınıfa gülümsüyor.

Midem düğümleniyor, ama içimdeki sıcaklık zonkluyor.

Geçtiğimiz hafta sonu önemli bir sınırı aşmış olabiliriz. Ama bu onu düşünmediğim ve hayal etmediğim anlamına gelmiyor. Ellerile beni kapıya sıkıştırıp bacaklarımı ayırmasını ve ben patlayana kadar koca sikini dikiş yerimde ileri geri hareket ettirmesini hâlâ içgüdüsel olarak hatırlayamadığım anlamına gelmiyor.

Misha bir kâğıdı masama bırakırken yüzüm sıcaktan zonkluyor. Parmakları kâğıdın kenarına vurarak dudağımı çiğnememe neden oluyor. Sonra gitti, yanımdan hızla geçti ve sınavların geri kalanını dağıtmak için koridorun merdivenlerinden yukarı çıktı.

Profesör Truit'in masasına geri döndüğünde, onun sandalyesine oturur ve ayaklarını masaya vurur.

"Sınav için bir saatiniz var. Bana hiç soru sorma. Git hadi."

Sınıfın arkamdan onun emirlerine uymak için çırpındığını duyabiliyorum. Gözlerimi deviriyorum ve ona ters ters bakıyorum. O da bana sırtarak karşılık veriyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Benimki sandalyemin arkasına asılı çantamda vızıldıyor.

Gözlerim onunkileri tutuyor. Telefon tekrar çalıyor ve çantama uzanırken iç çekiyorum.

"Senin girmen gereken bir sınav yok mu?"

İç çekiyorum ve cevap yazmaya başlıyorum.

"Senin hükmedecek bir cehennem katın yok mu?"

Sırıttıyor.

"Benden kaçıyordun."

Omuz silkerek ve inkar ederek bir cevap yazmaya başladım. Ama durdum, sildim ve dürüst bir cevap yazarken dudaklarımı büzdüm.

"Evet."

"Bu eşini terk etmektir. Çocuklar bende kalabilir, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum.

"Profesör Truit gerçekten bir araba kazandı mı?"

"Tabii ki."

Derin bir iç çekiyorum ve ona bir bakış atıyorum.

"Gerçek bir eşantiyondan mı?"

"Profesörümüzü sınıftan çıkarıp sizinle oynayabilmek için ona bir araba aldığımı ima ediyorsanız..."

Yukarı bakıyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Parmakları yazarken dudakları kıvrılıyor. Telefonum çalıyor.

"O zaman evet, haklısın."

Başımı sallayarak sırtıyorum.

"Bu çok saçma. Ne tür bir araba?"

"Bir Lamborghini."

İnledim.

"Ve bu suçtur."

"Sınavına girecek misin, girmeyecek misin?"

Dudaklarım bükülüyor. Bu flört etmek ve berbat bir fikir.

"Kim not veriyor?"

"Ben."

"O zaman hayır, değilim."

Sırtıyor.

"Seni sınıfta bırakabilirim."

"Bu çok saçma bir hareket olurdu. Akraba kayırmacılığından yana olduğunu sanıyordum. Ben senin karınım..."

Misha bana bakıyor, dudakları tehlikeli bir şekilde bükülüyor. Ve baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Eminim bir anlaşma yapabiliriz."

Derinden kızarıyorum. Misha gibi bir adama göndermemem gereken kelimeleri yavaşça yazarken dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor.

"Peki aklınızda ne tür bir düzenleme var?"

"Sana A vereceğim."

Yutkunuyorum.

"Eğer?"

"Eğer bacaklarını açarsan, hemen şimdi."

Sıcaklık içimde zonkluyor, bir bas davul gibi gümbürdüyor. Arzu bacaklarımın arasında birikirken tenim karıncalanıyor.

"Olmaz."

"O zaman o teste başlamanızı öneririm."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana o sinir bozucu seksi haliyle sırtıtarak karşılık veriyor.

"Tik tak, tik tak."

Kalın kalın yutkunuyorum. Kalemimi yavaşça yere bırakırken nabzım güm güm atıyor. Endişeyle etrafıma bakıyorum.

Ön sırada başka kimse yok. Aslında, en yakın kişi iki sıra geride. Oditoryum tarzı koltukların sıralanma şekli ve üzerlerine katlanan masa tablaları ile, kimsenin yapabileceği gibi değil...

Donup kaldım.

Bir dersin ortasında Misha'ya külotumu nasıl gösterebileceğimi ciddi ciddi düşünmüyorum, değil mi?

Ama öyleyim. Gerçekten, gerçekten öyleyim.

"Başlamadığınız sürece bu sınavı zamanında bitirmenizin imkanı yok..."

Bakışlarımı ona yöneltiyorum. Göbeğim sıkılaşıyor. Parmaklarım masanın üstünde geziniyor. Ve yavaşça, titrek bir nefes alarak bacaklarımı açmaya başlıyorum.

Eteğim daha yukarı kalkıyor, kalçalarımınla birlikte yayılıyor. Sert bakışları masamın altına inerken Misha'nın yüzü şehvetle kararıyor. Bacaklarım daha da açılıyor ve gözlerinin açıkta kalan kalçalarımı yaktığını hissettiğimde ürperiyorum.

Telefonum çalıyor.

"Bana daha fazlasını göster."

Kızardım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Külotunu yana çek."

Gözlerim onunkilere kayıyor, büyüyor.

"Hayır," diyorum ona.

"Bana o güzel küçük amcığını göster. Şimdi."

Sıcaktan zonkluyorum. Ve ihtiyaç. Ve ağrıyan bir arzu. Bunun delilik olduğunu biliyorum. Ama elim ben durduramadan hareket ediyor. Arkama baktım. Sınıfın geri kalanı sınavlarına odaklanmıştı. Elim sıramın altına, sonra da eteğimin altına kayarken Misha'ya dönüyorum.

Parmağımın külotumun kenarından kaydığını gören Misha'nın çenesi sıkılıyor. Külotumu yavaşça yana doğru sıyırıp her yerimi görmesine izin verdiğimde yüzüm yanıyor.

Homurdanıyor... buradan duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Kendine dokun."

İniltiyi bastırmak için ağzımı kapatıyorum. Onun sert bakışları altında kıvranıyorum. Ama buna hayır demeyeceğimi zaten biliyorum.

Misha'ya herhangi bir konuda hayır diyebileceğimden pek emin değilim.

Parmaklarım dudaklarımı okşarken başparmağım külotumu kenarda tutuyor. Bir parmağımı ıslaklığıma sokarken dudağımı ısırarak titriyorum. Vücudum titrerken onu klitorisimin üzerine çarparak daha yükseğe sürüklüyorum.

Misha'nın gözleri ateş gibi yanıyor, beni deliyor, kavuruyor. Keşke yalnız olsaydık dedirtiyor. Zihnim Luxlordia'daki odamda, onun elleri üzerimde, benim ellerim onun üzerinde ve siki her yerimi almaya çok ama çok yakın olduğu o geceye geri dönüyor.

Vücudum kasılıyor ve kıvranıyor. Bunun ne kadar yanlış olduğunu bilmek bir şekilde daha da ateşli hale getiriyor ve beni şimdiden yakınlaştırıyor. İnsanlarla dolu lanet bir sınıfta boşalma fikrinden utanarak inliyorum.

Ama başımı kaldırdığımda gözlerim onu bulduğunda devam ediyorum. Çünkü bunu istiyorum.

Birden kapı çarparak açıldı. Elimi eteğimin altından çekip bacaklarımı sıkıca kapatırken çığlık atıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, bir başka eskiçağ tarihi profesörü olan Profesör Laughlan'ın kapıda dikildiğini görünce yüzümdeki renk uçup gitti.

Neyse ki, normal ifadesine bakılırsa beni lanet bir amfide kendime dokunurken görmek değil.

"Ahh, Bay Tsavakov!" Misha'ya gülümsüyor. "Profesör Truit oturduğunuzdan bahsetmişti. Lamborghini ile olan şansınız inanılmaz, değil mi?"

Misha ona ters ters bakar. "Evet, harika şans," diye mırıldanıyor. "Mesai saatlerim bitti, artık ben devralabilirim."

Misha'nın gözleri bana kaydı. Benimkiler de masamın üzerinde bomboş duran sınav kâğıdına.

Kahretsin.

Misha kaşlarını çatıyor. "Kalmaktan mutluluk duyarım Profesör."

"Oh, saçmalık. Defolun gidin, Bay Tsavokov. Buradan sonrasını ben hallederim."

Misha ayağa kalkıyor. Bana bakıyor ve o gözler arkalarında yanık izleri bırakıyor. Sonra da gitti.

Profesör Laughlan odanın ön tarafındaki sandalyeye yerleşir ve saatine bakar. "Yaklaşık yarım saat, millet."

Tek merhamet, sınava göz attığımda, uykumda ezberleyebileceğim geçen haftaki konuyla ilgili olduğunu fark etmem. Yine de zil çaldığı sırada son soruyu zar zor geçiyorum.

Telefonum çalıyor.

"Lordship Malikanesi'ne gel. Şimdi. Başladığımız işi bitiriyoruz."

Yüzüm kızarıyor ama sonra telefonumu hızla kapatıp çantamın dibine sokuyorum.

Gözden ırak.

Aklımdan çıkmış sayılmaz.

Dışarı çıkıyorum ve duraklayıp telefonuma uzanırken yüzümün kızardığını hissediyorum. Dudağımı ısırarak mesaja tekrar bakıyorum.

"Lordship Malikanesi'ne gel. Şimdi. Başladığımız işi bitiriyoruz."

Bu çok kötü bir fikir.

Odamda adımlarken nabzım kulaklarımda çınlıyor. Gözlerimi telefonuma dikip ona bakıyorum.

Öfkenin iki nedeni var: Birincisi, mesajımdan sonra henüz burada olmaması. Ama çok daha önemli olan sebep, benim - Misha Tsavakov- burada oturup telefonuma bakarak bir yanıt bekliyor olmam.

Tam bir dangalak gibi.

Ben bunu yapmam. Bir kızın bana mesaj atmasını beklemem. Parmağımı şıklatıyorum ve o kız her kimse anında bana geliyor. Etrafta dolanıp, volta atıp, şu anda istediğim şeyleri beklemiyorum. Hiç beklemedim.

Ama yine de burada bunların ikisini de yapıyorum.

Dişlerimi gıcırdatarak fırtına gibi yerde dönüyorum. Bana neler olduğunu soracaktım ama cevabı zaten biliyorum.

Charlotte. Charlotte bana oluyor. Ya da çoktan başıma geldi. Ve bunun beni

Yumruğumu duvara saplayacağım ya da onu anlamsızca becerirken duvara yapıştıracağım.

Elimdeki telefon çalıyor. Onu bakışlarıma doğru bu kadar hızlı çekmemden nefret ediyorum. Çenem sıkıştı. Arayan Charlotte değil, babam.

"Baba. Nasılsın-"

"Yeni prenses karınla tanışmak istediğime karar verdim."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam. O zaman gel tanış onunla."

"Götlük yapma," diye homurdanıyor. "Saygı duy, Misha." "Emredersiniz efendim," diye homurdanıyorum.

"Demek istediğim, eğer senden hoşlanıyorsa, senin daha olgun halini sevecektir," diye kıkırdıyor, çabayla hırıldayarak.

Gözlerimi deviriyorum. Daha çok kızarmış versiyonum gibi.

"Manchester'da üçümüz için bir akşam yemeği ayarlamamı ister misiniz?"

"Manchester mı?" Boris öğürür gibi bir ses çıkarır. "İğrenç şehir. Boktan bir futbol kulübü."

İç çekiyorum. "Londra o zaman?" "Benim evim."

Kaşlarımı çattım. "Hangisi?"

"Odessa."

Geriliyorum ve dişlerim aniden sıkılıyor.

Dünyanın dört bir yanında çeşitli konutlarda büyüdüm. Ne de olsa babam gezegenin en zengin adamlarından biri. Londra'da bir şehir evi, Fransa'nın güneyinde bir malikane ve İtalya'da Cuomo Gölü'nde bir malikane. Tayland, Rio ve Los Angeles'ta geniş sahil evleri. Moskova, St Petersburg, Berlin, New York ve Chicago'daki lüks çatı katları.

Hepsi de hayatımın çeşitli noktalarında, farklı kısa süreler boyunca benim için "ev" oldular. Ama Odessa'daki ev... Gözlerim kısıılırken çenem kapanıyor.

Orası kalbimde özel bir nefret barındırıyor. Burası Boris'in ana ikametgahı ve çocukluğumun büyük bir kısmı burada geçti. Aynı zamanda Boris'in beni fiziksel istismar ve sert tırnaklarla, KGB tarzı şartlandırmayla "olmamı istediği adam" olarak şekillendirmesinin çoğunun yapıldığı yer. Altı yaşından itibaren.

O lanet evden karanlık ruhumun her zerresiyle nefret ediyorum.

"Yarı yolda buluşalım. Berlin'e gelmeyeli uzun zaman oldu-"

"Berlin'i siktir et ve lanet olası kulaklarını aç," diye homurdanıyor. "Bu bir rica değildi, Misha. Yarın yemeğe geliyorsun. Ve Charlotte'u da getireceksin."

Pencereden dışarı, OHA'nın arazisine

bakıyorum. "Tamam."

"İyi misin?"

Tersledi. "Evet

efendim," diye

tıslıyorum.

"Daha iyi. Okulu arayıp küçük oğluma izin belgesi mi vermem gerekiyor?" diye alaycı bir tavırla küfrediyor. "Yoksa bunu kendin çözecek cesareti bulabilir misin?"

Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. "Ben ayarlamaları yaparım. Hangi uçak boş bu-"

"Ayarlamaları senin yaptığını sanıyordum." "Baba, baba," diye homurdanıyorum.

"İyi çocuk, Misha. Seni ve gelinini yarın göreceğim."

Telefonu kapatır.

Pencereden dışarı bakarken telefon kulağımda, oyalanıyorum. Ellerim kenetleniyor ve tüm telefonu ve yumruğumu pencereden içeri sokmak istiyorum. Ama nefes alıyorum. Yavaşça nefes alıyorum.

Birkaç ay daha. Birkaç ay sonra, o gitmiş olacak ve krallığın anahtarları benim olacak.

Telefonu yavaşça indirip kanepeye yığılıyorum. Ama birden odamın kapısı çalınmadan açıldı. Başımı kaldırıp Victoria'nın orada durduğunu görünce hırladım. İnledim.

"Lanet olası ipuçlarıyla aran iyi değil, değil mi?"

OHA üniformasına uygun siyah ve yeşil diz boyu yağmurluklardan birini giyip topuklu ayakkabılarıyla odaya girerken sırtıyor. Kapıyı olduğu gibi kapatıyor.

"Ne halt ediyorsun Victoria?"

Benden birkaç adım ötede duruyor ve elini kalçasına koyarak eğiliyor.

"Sen eşcinsel misin,

Misha?" "Şaka

yapıyorsun."

"Merak etmiyorum. Aslında merak ediyorum. Ve eğer merak ediyorsan..." diye sırtıyor. "Bence bu çok seksi."

Gözlerimi deviriyorum. "OHA'daki geçmişimde erkeklerden hoşlandığıma inanmanızı gerektirecek ne olabilir ki?"

"İki kızla üçlü yapmayı reddettiğini mi?"

Kaşlarımı çattım. "Kahveden önce sevişmem."

"Saat öğleden sonra iki olduğuna göre, bugün bir şeyler içtiğinizi varsayabilir miyim?"

Ona bakıyorum. "İlgilenmiyorum."

Çünkü görünüşe göre aletim bozuk. Çünkü görünüşe göre, sadece evli olduğum arsız, meydan okuyan, diken diken küçük bakire için sertleşebiliyorum.

Gülüyor. "Tabii ki değilsin."

"Hayatını sadece sana yaltaklanan ve onlara kırıntılar bırakmanı umarak kendilerini krema eden zavallı erkeklerle çevreleyerek geçirdiysen, bu senin sorunun Victoria. Benim değil."

"Gerçekten orada oturup bana istediğin gibi, istediğin zaman, istediğin şekilde sahip olabileceğini söylersem 'ilgilenmeyeceğini' mi söyleyeceksin?"

"Daha önce hiç kekelediğimi hatırlamıyorum, bu yüzden ilk cevabımla devam edelim. Evet. Şimdi git."

Gözleri kısıldı. "Ne oluyor, Misha?"

Gözlerimi deviriyorum. "İlgilenmiyorum. Lanet olası son cevap. Çıkarken yanında götürdüğün sürece bunu nasıl istersen öyle kabul edebilirsin."

Elleri ceketinin önüne kayıyor ve düğümü açıyor. Omuz silkiyor ve ceket yere düşüyor.

Görünüşe göre bugün çamaşır günü, çünkü topuklular dışında giydiği tek şey bu.

Kalçasını kaldırarak bana sırtıyor. "Eee?"

İnce bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakıyorum.
"Endişeliyim."

Sırtıyor. "Ne hakkında? Merak etme Misha," diye gülüyor bana yaklaşırken. "Kimseye söylemeyeceğim-"

"Hayır, demek istediğim bu kadar kalın kafalı olarak bu okula nasıl girdiğin konusunda endişeliyim."

Bana doğru yürümeye devam ederken donup kalıyor, bana ters ters bakıyor.

"Bakın, aşağılayıcı Dom konuşmalarına girebilirim, ama belki de biraz azalt-"

"Sikerim böyle işi."

Ayağa kalktım ve onu kapıya götürüp dışarı atmak için bileğinden tuttum ve bakalım bu onun dikkatini çekecek mi?

Ancak tam o sırada kapım tekrar açıldı. Gözlerimi kaldırdım ve içim kasıldı.

Sikeyim.

Charlotte bana bakıyor, yüzü beyazın bir tonu. Ama gözleri fırtına bulutlarının renginde, benimle bileğini tuttuğum çıplak kızın arasında kayıyor.

"Kapıyı çalabilir misin-" Victoria kafasını çevirir. Ama birden sırtıyor ve soğuk bir kahkaha atıyor.

"Prenses Günlükleri mi? Sen ne sikim..." diye geri dönüp bana bakıyor. Arkasından Charlotte kapımdan fırladı.

"Aman Tanrım! Prenses Günlükleri'ni mi sikiyorsun?" "Hayır, değilim."

Her gün, her saniye onu becermeyi düşünüyorum.

"Bu yüzden mi-"

Victoria'nın yüzündeki rengi silen bir öfkeyle, "O kalın kafana şunu iyice anlatayım," diye hırlıyorum.

"Eğer bir daha Lordluk Malikanesi'ne adımını atarsan, seni mahvederim. Yeterince açık mı?"

Dudaklarını büzüp bana dik dik baktıktan sonra paltosunu yerden alıp tekrar üzerine geçiriyor.

"Pislik."

"Tek ve biricik."

Dönüp fırtına gibi kapıdan çıktı. Ona on saniye veriyorum ve sonra ben de kapıdan çıkıyorum. Ama ben Victoria değilim.

kovalıyorum.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Charlotte dönüyor ve yüzüme doğru savrulan elini zar zor savuşturuyorum. Elini tekrar bana doğru savurmaya çalışırken bileğini kavrayarak homurdanıyorum. Ama bu sefer onu da yakaladım. Bir hırıltıyla onu arkasındaki sarmaşıklarla kaplı bahçe duvarına doğru itiyorum.

"Yeter!" Tıslıyorum.

Bana dik dik bakıyor, çenesini çıkarıyor. Ama kollarını kurtarmaya ya da bana vurmaya çalışmayı bıraktı.

"Bırakacağım."

Yavaşça yapıyorum, ellerimi bileklerinden çekiyorum. Yutkunuyor, gözlerini bana dikeyor.

"Düşündüğünüz gibi değildi."

"Hayır mı?!" Tersledi. "Neydi o zaman, Misha? Elbiseleri yanıyordu ve sen de kahramanca onu elbiselerinden mi kurtarıyordun? Bu muydu yani?"

Gözlerimi deviriyorum. Ama sonra birden ona bakıyorum. Dudaklarım merakla kıvrılıyor.

"Kıskandınız mı, Prenses?"

Alay ediyor, gözleri yuvarlanırken bir kahkaha atıyor. "Oh, kesinlikle." Sırıtiyorum. "Kulağa evet gibi geliyor."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve kısılıyor. "Kendine gel, Misha."

"Hissettiklerimizi yakalıyoruz, değil mi?"

"Bir uçuşumdan atlamayı tercih ederim, teşekkürler," diye mırıldanıyor, yüzü kıpkırmızı ve öfkeli. Ölçülü bir nefes alıyor.

"Kurallarımızdan biri başka kız olmamasıydı," diyor ince bir sesle. "Aslında o bana geldi," diye homurdandım.

"Oh, zavallı Misha! Ve sen de onu hayal kırıklığına uğratmak istemedin? Bu mudur yani?"

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun." "Öyle miyim?!" Tersledi.

"Evet, öyle! Sizi hiç ilgilendirmiyor ama ben ona dokunmadım. Aslında ona hiç dokunmadım."

"Vay canına, Misha. OHA'da beceremediğin bir kız! Bunlardan birini asla göremeyeceğimi sanmıştım!"

"Lanet olası aynaya bakmayı dene," diye homurdanıyorum. Dudakları büzülürken yüzü yanıyor.

"Bunun gerçek olmadığını biliyorum...." Etrafta kimse olmamasına rağmen sesini alçaltıyor. "Bu gerçek bir evlilik değil. Ama bu saygıyla ilgili. Odama girdiğinde çıplak bir adamla birlikte olsaydım ne hissederdin?"

İçimde hiç beklemediğim bir öfke kabarırken çenem gıcırıyor.

"Ona dokunmadım,
Charlotte." "Vay be, aferin
sana."

Gözlerim ona dikildi. İçimde dönen duygu kıskançlık olabilir. Ama onun yüzünde de aynı şeyi gördüğümü fark ediyorum.

Sikeyim.

Bunun sahte olması gerekiyordu. İkimizin de geleceğini güvence altına alacak bir anlaşma olması gerekiyordu. Ve bu süreçte, onu mahvetmeme izin vermesi gerekiyordu. Eğer az önce içeri girdiği şeye tepkisi buysa, içimdeki sinsi küçük pislik başka kızları becermeli ve onun bunu öğrenmesine izin vermeli. Onu küçük düşürmek için. Onu mahvetmek için.

Ama bunu yapma düşüncesi içimi karartıyor. Duygusuz, her şeye evet diyen, sonuçlarını ve ikincil zararı siktir eden Misha'yı geri çağırmak için odaklanmaya çalışıyorum.

Ama yapamam.

Önümde durup bana o gözlerle bakarken değil. Dudaklarını büzerek, o tek kuralı yıkmam ve ağzımı tam burada onunkine yapıştırmam için beni baştan çıkarıyor.

Boğazımı temizliyorum ve bu düşünceleri uzaklaştırıyorum.

"Bak, az önce babamla konuştum. Seninle tanışmak istiyor, akşam yemeğinde."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten
mi?" "Gerçekten."

Kaşları çatılır. "Neden?"

Kahretsin.

Çünkü nalları dikmeden önce beni lanet olası vasiyetinden çıkarmamak için durulduğumu düşünmesi gerekiyor. Ama Charlotte bunu bilmiyor, çünkü ona bunu hiç söylemedim.

Çünkü bu anlaşmanın tek yönlü bir yol olduğunu düşünmesinin getirdiği kozu elimde tutmayı seviyorum.

"Babam eski kafalıdır," diye homurdanıyorum omuz silkerek. "Yaşlanıyor ve benim asla bir yuva kuramayacağım ya da geleceğimi planlayamayacağım konusunda suratı asılıyor."

Hey, bu gerçeğin yarısı.

"Ben de sinirlerini yatıştırmak için ona senden bahsettim." Kaşlarını çattı. "Bu... garip bir şekilde çok tatlısın."

Yine de ona tüm gerçeği söylemem gerekmiyor. Tıpkı Boris için "tatlı şeyler" yapmaktansa bir kaktüs çiftliğinde çıplak koşmayı tercih ettiğimi söylememe gerek olmadığı gibi.

"Onunla ne zaman buluşacağız?"

"Umarım yarın için bir planın yoktur."

"Sanırım artık yok."

"Gerçekten burada durup yüzüme baka baka yalan mı söyleyeceksin?"

Cuma gecesi için planınız var mıydı?"

Saklayamadan dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Sen de siktir git."

Sırıtiyorum.

"Peki buraya mı geliyor, yoksa Manchester'a falan mı?"

"Aslında Odessa'daki evine gidiyoruz."

"Ukrayna mı?" Kaşlarını çatıyor, ama bunun kızgın bir kaş çatma değil, "düşünen kaş çatma" olduğunu fark etmeyi öğrendiğim bir şekilde.

"Annemi ya da Heinrich'i okulla konuşup izin almaları için ikna etmem gerekiyor-"

"Hayır, yok."

Cep telefonumu çıkarıp babamın pilotlarına mesaj atarak yarın gece hangi uçağın bizim için Manchester'da olabileceğini öğrenmeye çalışıyorum.

Charlotte'un kaşları çatılır. "O zaman OHA'dan nasıl ayrılıyoruz?"

Güzel, jetlerden biri Londra'nın dışına park etmiş. Onu emniyete alıyorum ve ona bakıyorum.

"Benim yolumdan gidiyoruz."

Yalan söylemeyeceğim: Oxford Hills kampüsünden gizli bir tünelle yeraltı sığınağından gizlice kaçmak, dahil olacağımı hayal ettiğim bir şey değildi.

İkisi de Misha'nın mat siyah Mustang'iyle gece vakti İngiliz kırsalında aşırı hızda sürülmek değildir. Ve ikisi de Bratva bağlantılı kötü şöhretli bir Oligark'a ait özel bir jete binmiyor.

Ama on sekiz yaşında evlenmeyi, hele hele Misha gibi bir adamla evlenmeyi hayal bile edemezdim. Yine de işte buradayız. Evliyiz ve tabiri caizse ikinci kez "ailelerle tanışıyoruz".

Bu uçak yolculuğu Luxlordia'yı ziyaret ettiğimizden farklı. İki iri yarı bodyguard görünümlü tip ana kabinde bize katılıyor. Flört yok. Hayır... geçen yolculukta flörtten çok daha ileri gidilmişti. Sadece sivri bir sessizlik var.

Özel bir havaalanına iniyoruz ve burada bizi zırhlı siyah ciplerden oluşan bir konvoy ve makineli tüfekli adamlardan oluşan küçük bir ordu karşılıyor. Sertleştiğimi fark etmedim ve

Bir elin elime kaydığını hissedene kadar korku içinde yolumda durdum.

İrkildim. Ama döndüğümde, jetten inen merdivenin başında yanımda duran Misha'yı görüyorum.

"Ukrayna'ya hoş geldiniz," diye mırıldanıyor beni aşağı indirirken.

Adamların hepsi onu hem tanıyor hem de ondan korkuyor gibi görünüyor. Bu biraz çılgınca çünkü bu adamlar gerçek savaş deneyimi olan gerçek askerlere benziyorlar.

Biri önümüze geçti ve bana doğru eğilerek selam verdi.

"Bayan Tsavakova, sizinle tanışmak benim için bir zevk. Şimdi arabayla gideceğiz, değil mi?"

Göz kırpıyorum. "Bayan-?"

"Spasibo, Kirill," diye homurdanıyor Misha.

Beni peşinden ikinci SUV'a doğru çekiyor, orada bir koruma bizim için kapıyı açıyor. İçeride dudağımı çiğniyorum.

"Bayan Tsavakova? Soyadımı değiştirdiğimi hatırlamıyorum."

Misha gözlerini devirir. "Sana söylemiştim. Babam eski kafalıdır. Sadece kabullen, daha kolay olacak."

"Nasıl biri?"

SUV konvoyu gümbür gümbür hareket edip sürmeye başladığında cevap vermiyor.

"Misha?"

"O bir bok parçası," diye homurdanıyor sessizce, pencereden dışarı bakarken. "O kocaman bir bok parçası."

Cipler ana yola çıkıyor ve akşama doğru hızlanıyor. Başka bir şey konuşmuyoruz. Ama birden Misha'nın jete giden merdivenlerin başında elimi tuttuğundan beri bırakmadığını fark ediyorum. Temas kurmanın rahatlığı benim mi yoksa onun mu burada olmaktan gergin olmasından kaynaklanıyor merak ediyorum.

Ya da ikisini de.

Yine de elimi çekmek için bir hamle yapmadım. O da yapmıyor.

"O ÇOK GÜZEL, MISHA!"

Gülümsüyorum ama Misha'nın babası bana bir yırtıcı gibi bakmasaydı bu iltifat çok daha samimi olurdu.

Misha'nın bazen bana attığı türden bir "yırtıcı hayvan" bakışı da değil bu. Savanada beni takip eden bir aslanmış gibi hissettiren türden. Tenimin karıncalanmasına ve içimin ısınmasına neden olan türden bir bakış.

Boris'le, daha çok cinsel bir avcı gibi geliyor. Sanki soğuk, boncuk gözleriyle beni soyuyormuş gibi.

Ama bunu bir kenara itip gülümsemek için

elimden geleni yapıyorum. "Tanıştığımıza

memnun oldum-"

Boris elimi görmezden gelip oğlunu alkışlarken kıkırdıyor: "Lanet olası bir fahişeye geleceğini düşünmüştüm."

omzuma ağır bir şekilde vurdu. Dönüp bana sırttı.

"Yani, sen değilsen?" Sırıttıyor. "Bir gece için ne kadar
."

"Bu kadar yeter," diye tıslıyor Misha sessizce. Hafifçe önüme geçiyor, sanki Boris'in bana bakmasını bile engelliyor.

Güzel bir akşam olacak.

Boris sadece gülüp geçiyor. Etli bir eliyle oğlunun omuzlarına vuruyor ve merdivenlerden yukarı, geniş evinin kapısına doğru yürürken onu da yanına çekiyor.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum." Bana sırtıtmak için dönüyor. "Benim ünlü bir şakacı olduğumu biliyor, değil mi?"

Misha ince ince gülümsüyor. Elimi tekrar tutmak için geriye uzanıyor ve babasının malikanesinin kapısından geçerken elimi sıkıca tutuyor.

"Çanta yok mu?" Boris kaşlarını çatar. "Çantaların nerede lan?"

"Kalmayacağız. Sadece akşam yemeği ve sonra geri döneceğiz
."

"Saçmalık!" Boris kükrer. "Bu gece burada kalacaksınız." "Sorun değil, Oxford Hills'e geri döneceğiz-"

"Bu gece burada kalacağınızı söyledim."

Neşeli ses tonu bir saniyede düşer. Emir, sanki hayır kelimesini ya da herhangi bir karşı çıkışı **hiç** duymamış

bir adam gibi havlıyor. Boris'in yüzü sertleşiyor ve ben Misha'nın

elimi sıkıyor. Gözlerimi kaldırdığımda, Boris'in Misha'nın omzundaki elinin, onu incitmeye çalışıyormuş gibi endişe verici derecede sıkı kavradığını görebiliyorum.

"Peki," diye homurdanıyor Misha. "Bu gece kalıyoruz."

"Güzel! Mükemmel!"

Kırmızı yüzlü gülümseme geri döndü. Oğlunun omzundaki eli gevşiyor ve onu okşuyor.

"Güzel, gidip yemek yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum."

"EVET, BAY TSAVAKOV." Şarap kadehimi bırakırken kibarca gülümsedim. "İnşaat işindesiniz, değil mi?"

Boris kahkahalarla kükrüyor, yiyecek ve içecekleri suratına tıktırırken kekeliyor. Karşımda, Boris'in solunda, Misha yemeğine dokunmadan taş suratlı bir şekilde oturuyor.

"Lütfen Charlotte," diye kıkırdar Boris. "Biz bir aileyiz, değil mi? Saçmalıkları atlayabiliriz. İnşaat..." diye sırtıyor. "Tabii, evet. Ben inşaat işindeyim. Pablo Escobar'ın ithalat-ihracat işinde olduğu gibi."

Bardağındaki votkayı yudumluyor ve bana bakıyor.

"Ve sen de gazetelerin bahsetmeye bayıldığı prenses fakirisin. Söylesene, nasıl oluyor da kendini bu tembel küçük pisliğe razı olmuş buluyorsun?" Kıkırdıyor ve Misha'nın yüzüne bir tavuk kanadı saplamak için dönüyor.

"Dövmeler, kızlar ve arabalarla... benim zamanımda sadece taşaklı olman yeterliydi, değil mi?" Misha'ya dönüp alay ediyor. "Yazık ki bu henüz kendininkini bulamadı."

Bu korkunç. Misha belki... yani, Misha. Ama etrafında olmak bile rahatsız edici. Boris oğluna halıya kaka yapan köpek gibi bakıyor, sanki onun varlığından rahatsız olmuş gibi.

Gerçekten düşünemedim ya da kendime bu role gerçekten bu kadar bağlanmak istiyordum diye sormadan elim masanın üzerinden kayıyor. Ya da neden diye. Ama yine de yapıyorum.

Misha'nın elini tutuyorum, sıkıyorum ve başparmağımı dövme eklemelerinin üzerinde gezdiriyorum. Dönüp babasına ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Aslında, sanırım Misha şimdiye kadar gördüğüm en büyük taşaklara sahip."

Yemek odası sessizleşti. Boris boncuk gibi gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Misha'nın kaşları çatılırken dudakları sırtıyor.

Boris aniden kahkahalarla kükrer.

"Senden hoşlandım Prenses Charlotte," diye kıkırdarak masayı tokatlıyor. Misha'ya sırtmak için dönüyor. "İyi seçtin, değil mi? Aferin oğlum."

Bu da bir başlangıç.

Boris sonunda sandalyesine geri oturur ve ellerini masa örtüsünün kenarına siler.

"Ve nasıl o Kral Heinrich?" O sırtıyor. "Bir kenara anneni becermekten."

"Tanrı aşkına baba," diye tıslıyor

Misha. İnce ince gülümsüyorum. "O

iyi, teşekkür ederim."

Boris başını sallıyor. Gözleri içime bakıyor, dürtüyor, merak ediyor, daha fazla kat giysi giymem gerektiğini hissettiriyor.

"Yani onun yerine sen mi geçtin?"

Kaşlarım çatıldı. "Pardon?"

"Kızı için. O yangında ölen kızı için." Yüzümü

buruşturuyorum ve boğazımdaki safra

yükseliyor.

"Aslında çok üzücü bir hikâye," diyorum sessizce.

Heinrich bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmıyor, ki bu anlaşılabilir bir şey. Ama hikayeyi annemden dinlemiştim. İlk eşinden olan kızı Lina'nın nasıl güzel, gelecek vaat eden ve aynı zamanda harika bir balet olan genç bir kadın olduğunu. Ünlü bir enstitüde okumaya gitmiş, yanlış bir adamla birlikte olmuş ve ortadan kaybolmuş.

Cesedi bir yıl sonra bir apartman yangınında bulundu.

Yani, akşam yemeği sohbeti için olabilecek en kötü konu.

"Adı neydi?"

"Tanrım," diye hırlıyor Misha ve ayağa kalkarken sandalyesini geriye itiyor. "Sarhoşsun baba."

Boris dönüp onu küçümsüyor. "Küçük bir orospu isteseydim, nasıl bir hayal kırıklığına dönüştüğünü gördükten sonra vazektomi yaptırmazdım ve bir kızım olurdu."

Misha'nın eli yumruk olurken dudakları kıvrılır. Boris soğuk bir şekilde güler.

"Bana vurmayacaksın, seni küçük amcık."

Sandalyesinden aniden kalkar. Boris belli ki kendini bırakmış, ama o büyük bir adam. Misha'ya doğru adım atarken geniş omuzlarını dikleştirerek dik duruyor.

"Devam et, Misha." Gülümsüyor. "Her yerde bay parti çocuğu olmak, gömleğini çıkarmak, adımla alay etmek yerine bir kez olsun erkek ol..."

"Bay Tsavakov-"

"Senin fikrini sormadım," diye tıslıyor, bana bakıyor. "İstediğim zaman sorarım."

Oğluna döner ve Misha'nın yüzündeki öfkeyi görünce sırttır.

"Karına saygısızlık etsem bile mi?" Cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Bütün hayatını seni bir erkek yapmaya çalışarak geçirdim. Seni sert yapmaya çalışarak!" Kükrüyor, göğsünü yumrukluyor. "Benim gibi! Ve bunun yerine-"

"Ne yerine, seni orospu çocuğu-"

Boris'in elinin tersi sertçe Misha'nın ağızına geliyor. Misha irkilerek başını yana savururken nefesim kesiliyor ve ayağa fırlıyorum. Elleri yumruk olurken kaslarının şiştiğini görüyorum. Ama sertleşiyor. Yutkunuyor, yere kan tükürmek için dönerken gözlerinde öfke birikiyor.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor.

Boris ince ince gülümser. "Hiçbir şey ne." "Hiçbir şey, efendim."

Sırıttıyor. "İyi çocuk, Misha. Şimdi lütfen," bana gülümsemek için dönüyor. "Bitirelim mi?"

Ne Misha ne de ben oturuyoruz. "Otur dedim!"

Sandalyeme çöktüm. Misha çenesini gıcırdatıyor. "Ben bittim."

Boris kıs kıs güler. "Tabii ki öylesin." Elini Misha'ya küçümseyerek sallıyor.

Misha'nın yüzündeki acı ve öfkeyi gördüğümde yüreğim burkuluyor. Ama gözleri sadece bir saniyeliğine benimkileri buluyor ve arkasını dönüp sessizce ama kararlı bir şekilde odadan çıkıyor.

Boris iç çeker. "Şu çocuk. Eğer aklına gelirse sana çocuklar hakkında bir şey söyleyeyim-"

"Lina," diyorum soğuk bir şekilde. Ayağa kalkıp peçetemi masanın üzerine koyuyorum. "Heinrich'in kızının adı Lina'ydı."

Merakla bana bakıyor.

"Yemek için teşekkür ederim, Bay Tsavakov. Şimdi müsaade ederseniz."

Homurdanıyor. "Baba, kocanın peşinden koş-"

Yanından geçip odadan çıkarken, "Tamam, teşekkürler," diyorum.

THE SPRAWLING HOME şatafatlı ve fazlalıklarla dolu. Ama aynı zamanda muazzam. Kafamı kütüphanelere, sigara içme odalarına ve çalışma odalarına sokuyorum; bitkilerle ve şırıl şırıl akan bir dereyle dolu kapalı bir avluya giriyorum. Ben kaçmadan önce bana sertçe baş sallayan silahlı adamlarla dolu bir oda.

Üst katta Boris'in evi de bir o kadar geniş. Sonunda farklı bir şey bulmadan önce yirmi ya da otuz tane tamamen yaşanmamış misafir odasına kafamı sokuyorum.

Bu yaşanmış görünüyor. Sayılır.

İçeri girdiğimde devasa yatak odası karanlıktı. Diğer tarafta, büyük Fransız kapılar bir balkona açılıyor. Onlar da açık ve yumuşak bir esinti etraflarında asılı duran beyaz perdelere çarpıyor.

Belki de balkon kapılarının açık olması beni içeri çekiyor. Ya da belki de burası bir zamanlar gerçekten birilerinin yaşadığı bir odaya benziyor. Ama ayaklarım kafamdaki tartışmaya aldırmadan hareket ediyor.

Misha da burada değil. Ama gözlerim duvarları tararken, duvarda onun yüzünü gördüğümde irkiliyorum. Yaklaşıyorum ve dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bu genç bir Misha; dövmelerinden önce, ama aynı kendini beğenmiş, hafif kararmış gülümsemeyle. Rugby forması giymiş, bir kupanın etrafında diğer çocuklardan oluşan bir takımla poz veriyor. Çerçevesi bir başka resimde, biraz daha yaşlı bir şekilde yelkenlinin üzerinde. Bir diğerinde, şimdi sahip olduğu bazı dövmelerle, sırtıyor ve arkalarında bir tabelada "Monaco Grand Prix" yazan bir yarış arabasının yanında bir adamla el sıkışıyor.

Ev neredeyse Luxlordia'nın kraliyet sarayına eşdeğer bir malikane. Ve odanın kendisi de zenginlikle dolup taşıyor. Ama hala genç bir çocuğun odası.

Muse, Metallica, Foo Fighters ve Cage the Elephant'ın çerçevesi rock posterleri bir masanın yanındaki duvarı süslüyor. Birkaç ünlü pinup kıızıyla karışmış daha fazla spor ve kaslı araba, bir halter rafının üzerinde sıralanıyor.

Misha'nın eski yatak odasında bir müzede gezinir gibi yürürken kendi kendime gülümseyerek kaşlarımı çatıyorum: Tate Modern "Misha: Garip Bir Retropektif."

Her bir resmi ve her bir posteri içime çekiyorum. Parmaklarımı dev bir düz ekran ve bir dizi oyun konsolunu çevreleyen raflardaki yıpranmış kitapların sırtlarında gezdiriyorum.

Ve sonra aniden kalbim yerinden fırlıyor. Duvardaki çerçevenin önünde tökezleyerek dururken beynim kısa devre yapıyor.

Camın arkasındaki bir panoya tutturulmuş olarak bana bakan, çocukluğumdan hem arka plana ittiğim hem de asla unutamadığım bir anı.

Sarı bir balon; yırtılmış, sönmüş ve panoya gerilmiş; üzerinde Londra Köprüsü'nün soluk siyah resmi basılı. Tıpkı annemle benim sattıklarımız gibi.

Tıpkı annemle benim sattıklarımız gibi. Aynen öyle. Gözlerim neredeyse bakmak ve görmek istemiyor. Ama bakıyorum. Bakışlarımı köprünün altındaki "Londra, 2009" yazısına sürüklemek için kendimi zorluyorum. Bizim sattıklarımızın üzerinde üç sıfırla "Londra 20009" yazması dışında - komşumuzun anneme verdiği berbat sipariş.

Ve işte oradalar, freni boşalmış bir kamyonun üç tepe lambası gibi bana doğru bakıyorlar. Üç sıfır.

Bu, annemle benim eskiden sattıklarımıza benzemiyor. Eskiden sattığımız balonlardan biri. Ve Ukrayna'da Misha Tsavakov'un duvarında çerçeveli.

"Onu indirmeme asla izin vermedi."

Sese neredeyse çılglık atacaktım. Dönüyorum, kalbim boğazıma tırmanıyor ve elim ağzımda. Gözlerim odanın karanlığında odaklanıyor.

"Misha?"

Odanın özellikle karanlık bir köşesinde derin, deri bir sandalyede oturuyor. Bir eli kol dayanağını kavırıyor. Diğer eli

yavaşça dudaklarına götürdüğü bir bardağı tutuyor. İçim ürpererek fark ediyorum ki bunca zamandır buradaymış, hayatıyla röntgencilik oynamamı izliyormuş.

"Yaptım, birkaç kez," diye gürlüyor sıkılmış çenesinin arasından. "Elime geçen her fırsatta o lanet şeyi parçaladım. Sonrasında beni tokatlaması önemli değildi. En azından o yeniden çerçeveletirken bir hafta boyunca ona bakmak zorunda kalmazdım."

Yutkunuyorum, orada titreyerek dururken gözlerimi kırpttırıyorum.

"Ne... nasıl..." Kaşlarım çatıldı. "Misha, bir fikrin var mı?"

"Bunun ne olduğunu biliyorum," diye tıslıyor ince ince, sesi buz gibi. "Ne olduğunu ve nereden geldiğini çok iyi biliyorum Charlotte, çünkü hayatım boyunca bir kez olsun o günü düşünmeyi bırakmadım."

"Bana hatırlatmak için orada olmasını istedi. Bana 'onun gibi sert olmamı' hatırlatmak için. 'Erkek olmamı'," diye alay ediyor Misha.

Bardağı kaldırıp derin derin içiyor. Fransız kapılarından içeri ışık süzülüyor ve yüzünde derin gölgeler halinde öfke ve acının yazılı olduğunu görüyorum.

"Onu parçalamayı bırakmamın tek nedeni, bunu yapmaya devam edersem hıncını köpeğim Tsarina'dan çıkarmakla tehdit etmesiydi." Soğuk, kırık bir kahkaha atıyor. "Sonra da OHA'ya gittiğim gün onu uyuttu zaten."

Kalbim parçalanıyor, ama bunu aklım almıyor. Yanlış basılmış ve yanlış basılmış mektuplar arasındaki mantıksal bağlantıyı kuramıyorum.

Annemle on iki yıl önce sattığımız balonları Misha'nın yatak odasının duvarına astık.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Neden sende bu var? Nasıl-"

"Çünkü o gün tüm hayatımın boka sardığı gündü," diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "O orospu çocuğunun artık onun oğlu değil, kum torbası ve saldırı köpeği olduğuma karar verdiği gün. Büyüklüğü için mükemmel bir heykel. Dövüp dövüp istediği imaja dönüştüreceği bir miras."

İçkisinin geri kalanını deviriyor ve bardağı sandalyesinin yanındaki masaya çarpıyor.

"Anlamama yardım et," diye fısıldıyorum. "Görmeme yardım et-"

"Dışarısı güneşliydi. Ekim ayında olduğumuz için soğuktu ama güneşliydi."

Sesi karanlığı sıcak metal üzerindeki bir bıçak gibi kesiyor.

"Biz -Boris, ben ve birkaç koruması- Londra'nın güney kıyısındaki Tate Modern'de özel bir gösterimdeydik."

Yüzüm gerginleşiyor.

"Boris öğle yemeği yiyeceğimiz restorana arabayla gitmek istedi. Ama sadece birkaç sokak ötedeydi ve ben nehir boyunca yürüyüp yürüyemeyeceğimizi sordum. Sinirlendi ama evet dedi. Böylece yürüdük."

Bu gerçekleşiyor olamaz. Evrenin bu bağlantıları kurmuş olma ihtimali gerçek olamayacak kadar arpık.

"Kenara park etmiş boktan bir minibüs vardı. Ve bu kadın o aptal sarı balonları satıyordu."

Bacaklarım kopacakmış gibi hissediyorum. Ağzım şok ve dehşet içinde açık kalıyor.

"Onlar aptaldı. Sadece şu aptal turist balonları. Ama ben onları sevdim." Omuz silkiyor, çenesini sıkıyor. "Biliyorsam ne olayım. Belki de rengini sevmişimdir. Boris'ten bir tane istedim. Güldü ve kirli olduklarını söyledi ve hayır, bir tane alamazdım."

Oda hareketsiz. Sözleri arasında o kadar sessiz ki, yere bir toplu iğne atsanız gök gürültüsünü hissedebilirsiniz.

"Ben de ağlamaya başladım," diye hırladı acı acı. "Ve sen Boris'in önünde ağlamazsın. Özellikle de erkeklerin önünde. Döndü ve kulağıma bir şaplak attı ve uzaklaşmaya başlamadan önce onu utandırdığımı söyledi. Ben de onu takip etmek üzereydim ki
_."

"Sana bir balon verdiğimde."

Sesim çok uzaklardan geliyormuş gibi geliyor. Bir tünelde duruyormuşum gibi hissediyorum, duvarlar sonsuza dek uzanırken sonundaki gerçeklik ışığı uzak bir leke gibi.

Dilim kurşun gibi. Ve kalbim bir eki gibi gğşmn içine vuruyor.

"Sana bir balon verdim," diye mırıldanıyorum, anıyı geri tutan zaman barajı parçalanmaya başlarken.

Misha sessizce başını sallar.

"Evet," diye homurdanıyor. "Evet, söyledin. Ve 'müesseseden' olduğunu söyledin." Nefesim tıkanırken, gözlerimden yaşlar süzülürken soğuk bir şekilde gülüyor.

"Sana bir şey vermek istedim, çünkü bana bu aptal balonu vereceğin için çok heyecanlanmıştım. Sonra arkamı döndüm ve nehir kenarındaki şehir bakımlı saksılardan birinde bu çiçekleri gördüm."

"O bir yıldız çiçeği idi."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölmeye başlarken kelimeler dudaklarımdan dökölüyor.

"Boris beni gördü. Muhtemelen nerede olduğumu görmek için arkasını döndü ve beni o lanet balonu tutarken ve sana o çiçeği uzatırken gördü. Ama sen almadın Charlotte," diyor soğuk bir sesle, sesinin içi boş.

"Güldün. Başını salladın. Sonra da dönüp annene koştun."

"Misha..."

"Bu Boris için bardağı taşıran son damla oldu," diye homurdanıyor. "Oğlunun ona itaatsizlik ettiğini ve sadaka gibi bir şey aldığını görmek. Ve sonra böyle aşığılanmak-"

"Aşığılanmak mı?!" Gözyaşlarımla boğuluyorum. "Misha, korkmuştum! Tanımadığım bir çocuğun koparmaması gereken bir çiçeği bana uzatmasına ne diyeceğimi bilemedim! Altı yaşındaydım-"

"Ben de öyleydim!!" diye homurdanarak ayağa fırladı.

Gölgelerin arasından bana doğru adım atıp Fransız kapılarının arasından ayın beyaz ışığında durakladığında nefesim kesiliyor.

"Altı yaşındaydım! Boris'in hıyarlıktan canavara dönüştüğü gündü. Yanıma geldi, boynumdan tuttu ve beni köşeye doğru sürükledi. Korumaları etrafımızı sardı ve sesim kesildiği için artık ağlayamayana kadar beni tokatladı."

Gözyaşları yüzümden aşağı sıcak kurşun gibi dökülüyor, ısırap ve acıdan kavurucu izler bırakıyor.

"O gün bunun için senden nefret ettim. Senden yıllarca nefret ettim Charlotte."

Yüzüm düştü. "Bekle, Oxford Hills'e geldiğimde..." Acı veren yumruyu yutuyorum. "Kim olduğumu biliyor muydun? Yani hatırladın-"

"Evet."

Çekiniyorum, odanın döndüğünü hissediyorum.

"Sana sorduğumda-" "Evet," diye tıslıyor.

Boğuluyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken ellerimi saçlarımdan geçirmek için dönüyorum. Ona doğru dönüyorum, ona bakarken gözlerim acı ve öfkeyle parlıyor.

"Misha," diye mırıldanıyorum ona doğru tereddütlü bir adım atarken. Onu rahatlatmak istercesine elimi uzatıyorum. Ama bu jestime hırlayınca elimi geri

çekiyorum.

"'Erkek ol, Misha,' dedi o gün bana. 'Benim hiçbir oğlum korkak ya da ezik olmayacak. Bana büyüme zamanının geldiğini ve bir daha asla onu küçük dşrmeyeceğimi ya da kötü gstermeyeceğimi söyledi."

"nk... Çünkü-" Yüzüm buruşurken hıkırıklarımda boğuluyorum. Ellerimi ağzıma götürürken birbirine kenetlendim. "nk ben-"

"nk sen gldn."

Gözleri aramızdaki uçurumun ötesinde soğuk bir öfkeyle parlıyor. Dışarıdan gelen ışık yüzüne koyu gölgeler ve çizgiler çizerken dudakları hırıltıyla kıvrılıyor.

"nk o lanet çiçeği almadın Charlotte," diye mırıldanıyor.

"Altı yaşımdaydım!"

"yle mi?!" Kükrüyor. "Aferin sana, Prenses! Ben de yleydim ve ocukluğum o lanet günde öldü!"

O kadar çok ağlıyorum ki zorlukla görebiliyorum, nefesim kesiliyor ve vücudum titriyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş bir yüzle ona bakıyorum, kalbim parçalanıyor.

O günden sonra ona olanların benim suçum olmadığını biliyorum. Eğer ben olmasaydım, canavar babasını pislikten şeytana dönüştüren başka bir şey olurdu. Ama bu, acının kalbimi kesmesini engellemiyor. Karşımdaki kırık dökük, intikamcı, işkence görmüş adamın aynı adam olduğunu bir araya getirmenin ıstırabını durdurmuyor.

Bir  m r öncesinden kalma   ek ve balonla utanga  a gülümseyen  ocuk.

"Misha," diye h  k r yorum, ona doğru adım atarken titriyorum. " ok özür dilerim," diye boğuluyorum. " ok özür dilerim-"

"Merhametinizi istemiyorum," diye t sl yor. "Eskiden istediğimi sanırdım. Eskiden senin de benim gibi kırılmanı istediğimi d   n rd m. T pk  benim gibi incinmeni ve kanamanı isterdim."

Gözleri karanlık odayı delip geçerek benimkilere bakıyor ve beni ikiye bölüyor.

"Bu yüzden evet dedim, biliyorsun," diye h rl yor. "Seni küçük düşürmek ve kırmak istedim. T pk  benim gibi par alanmanı, kaybolmanı ve harap olmanı istedim."

Gözleri alev alev yanıyor. Ben h  k r p titrerken o yavaşça ba ını bana doğru sallıyor.

"Artık istemiyorum. Yapamam, Charlotte," diye t sl yor. "Misha..."

G zya larımlarımın arasından ona uzanıyorum, ama k llan yor ve sertle iyor.

"Senin rahatına ihtiya ım yok."

"O zaman neye ihtiya ın var?!" H  k ra h  k ra ağlıyorum. "Misha, bana sadece ne yapabileceğimi söyle. Bana neye ihtiya ın olduğunu söyle-"

"Sen."

  ime girerken nefesim kesiliyor, güçlü elleri titreyen kollarımı kavrıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Gözyaşları hala

bulutu ve onun sert bakışlarına bakarken gözlerimi yakıyor. "Sana ihtiyacım var," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Sende var," diye fısıldıyorum. "Bir kontratımız var ve diyor ki-"

"Senin yükümlülüğüne ihtiyacım yok," diye homurdanıyor. Eli yüzümü kavrayıp bakışları ciğerlerimdeki havayı emerken yüzümü yukarı kaldırdığında nefesim kesiliyor.

"Sadece sana ihtiyacım var."

"Tepki veremeyeceğim kadar hızlı olmuyor". Yavaşça gerçekleşiyor. İsteseydim tepki verebilir, hayır diyebilir, onu itebilir ya da kaçabilirdim.

Ama yapmıyorum, çünkü yapmıyorum.

Ağzını neredeyse saygıyla benimkine yaklaştırıyor... yavaşça, başı dönene ve dudakları sıcak bir şekilde benimkine değene kadar giderek yaklaşıyor.

Misha beni öpüyor ve kırılanın kurallarımızdan daha fazlası olduğunu biliyorum.

İmparatorluklar parçalanır.

Dünyalar paramparça olur. Ve ben

onu öpmeden duramıyorum.

Elleri üzerimde sıkılaşıırken inliyorum. Çenemdeki saçlarıma dolanmak için geriye kayıyor ve kolumdaki yanımdan aşağı kaymak için duyusal bir şekilde düşüyor. Kalçamı kavlıyor, neredeyse sahiplenircesine, sanki eli oraya aitmiş gibi ve bu ateşe benzin dökmek gibi hissettiriyor.

Yavaşça, benim ellerim de keşfetmeye başlıyor.

Düğmelerini çekiştirmeye başladığım göğsüne doğru ilerliyorlar. Kalçamdaki eli kıcımlı sıkmak için hareket ediyor, sırtımın küçük kısmına kaymadan önce beni inletiyor. Parmaklarını elbisemin arkasındaki fermuarı bulmak için takip ediyor.

Elbisemin fermuarını açmaya başladı. Ben de onun gömleğini çıkarmaya başlıyorum. Dudaklarımız hiç ayrılmıyor.

Yavaşça, ama hararetli bir aciliyetle gerçekleşiyor - ikimizin de istesek bile durduramayacağımız bir güç. Gömleği omuzlarından düşüyor ve ellerim kaslı, dövmele göğsünün üzerinde kayıyor.

Elbise omuzlarımdan kayıyor ve ayaklarımdan dibinde birikiyor. Elleri tenimin üzerinde kayıyor, titrememe ve onu daha da sert öpmeme neden oluyor.

Bunun hiçbir kısmı zorlama hissettirmiyor. Hiçbir parçam zorlanmış ya da Misha Tsavakov'un yatak direğinde bir çentik olmak üzereymişim gibi hissetmiyor.

Bunun nereye gittiğini çok iyi bilsem bile hiçbir parçam bunun durmasını istemiyor.

Ağzı açlıkla benimkini yutuyor ve güçlü elleri tenimde geziniyor. Sütyenim düştü, sonra kemeri, ardından da pantolonu. Pantolonunu çıkarıyor ve ben kendimi ona doğru bastırırken inliyorum.

Aniden elleri kıcıma düşüyor ve beni zahmetsizce kollarının arasına alırken inliyorum. Bacaklarım beline dolanıyor ve boxer'ındaki kalın çıkıntının yarığıma doğru zonkladığını hissedince inliyorum. Çakıllı meme uçlarım

Dönüp yatağa doğru ilerlerken göğsünün üzerinde elektrik var.

Onu daha sert öpüyorum, bunun için çaresizim. Bunun için can atıyorum.

Beni çarşafın üzerine örtüp geri çekerken inliyorum. Gözleri aklıkla üzerimde geziniyor, kızarıyorum ve kendimi örtmeye çalışıyorum. Ama homurdanıyor, yavaşça başını sallarken hiçbir şey söylemiyor.

"Sen mükemmelsin amına koyayım," diye inliyor ağzını tekrar benimkine doğru indirirken.

Geri çekiliyor, suratımı asıyorum. Ama bacaklarımın arasına girdiğinde coşkuyla titriyorum. Parmakları külotumun içine giriyor, homurdanarak başını kaldırıp gözlerimin içine bakıp sırtırken külotumu amımdan sıyrıyor.

Bu öyle bir bakış ki, "Ve sen hala buradasın. bunları giyiyor."

Cevap vermek için zamanım yok, kelimeler ya da başka bir şey, o onları soymadan ve ayaklarımdan sıyırmadan önce. Bacaklarımın arasından kayıyor, kalçalarımı kavırıyor ve aç bakışları için onları birbirinden ayırıyor.

"Misha... ooh Tanrım..."

Dili içime girip kıvrımlarımın arasından ıslak bir şekilde klitorisime doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Dilini ağrıyan yumrunun etrafında döndürüyor, onu emiyor ve beni zevkle sarsıyor. İri elleri beni sıkıca tutarken dilini aşağı kaydırarak içime doğru itiyor.

Nefesim kesiliyor ve onun için kıvranıyorum, amımı yalayıp yutarken ve dudaklarını klitorisimin etrafına sararken onun için acı çekiyorum. Acımasızca emiyor, çarşafı pençelerken ve bir elimi saçlarına sokarken beni bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

Başım geriye düşüyor ve ağzım açık kalıyor. Göbeğim kasılırken sırtım kavisleniyor. Kalçalarım sallanıyor ve sarsılıyor ve aniden, hiçbir uyarı olmadan, onun için geliyorum.

Misha benim nefes nefese coşku inlemelerim arasında inliyor. Ben kıvranırken ve onun için boşalırken dilini klitorisimde tutuyor. Ama yavaşça çekilip o delici, iç parçalayıcı gözleriyle bana baktığında hâlâ her yerim titriyor.

Tek yaptığım başımı sallamak.

"Lütfen," diye

fısıldıyorum. O da

biliyor.

Boxerını indiriyor, kocaman, kaslı gövdesini bacaklarımın arasına doğru kaydırırken tekmeleyerek çıkarıyor. Kalın sikinin kalçamın üzerinde sürüklendiğini hissettiğimde inliyorum -sıcak, zonklayan ve çok büyük. Dudakları benimkilere doğru iniyor. Üzerlerinde kendimin tadını alabiliyorum ama bu sadece bacaklarımı beline dolamama ve onu daha sert öpmeme neden oluyor.

Şişmiş başı dudaklarıma değiyor ve ben titriyorum. Duraklıyor ama ben bacak kaslarımı sıkarak onu daha yakına çekiyorum. İkinci kez söylenmesine gerek yok.

Aleti içime giriyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ağzım

inlemek için onunkinden ayrılıyor, içime batarken zevkle tıslıyor.

O kadar büyük ki, ama zorlamıyor. Öylece içime girmiyor.

Bunun için beni duvarlara tırmalatıyor.

Beni acıtacak kadar yavaş ilerliyor... onu daha derine çekebilmek için bacaklarımı sıkıyorum. Ve sonra aniden, tamamen içerideymiş gibi hissettiğinde, aniden içeri dalıyor - henüz içimde olmayan diğer yarısı.

Zevk içimde patlarken inliyorum. Tenimin her santimi zonkluyor ve karıncalanıyor ve ağzım tekrar onunkine çarpıyor.

"Bir sözleşme seni benim yapmaz," diye inliyor dudaklarıma. "Ne bizim saçmalık sözleşmemiz, ne de evlilik sözleşmesi. Ama bu yapar." Bana sürtünüyor ve ben gözlerimin onunkilerle kilitlenmesine izin vermek için geri çekilirken inliyorum.

"Bu seni benim yapıyor, Prenses."

Kalçaları geriye yuvarlanırken karın kasları esniyor. Kalın sikinin içimde sadece şişmiş başı zonklayana kadar benden kaydığını hissettiğimde inliyorum. Tekrar içeri sallanıyor ve kalınlığı beni bir kez daha doldururken tırnaklarım ona batıyor.

Ağzı benimkine yapışıyor. Bacaklarım sıkışırken tırnaklarım sırtında geziniyor. Onu daha derinde istiyorum. Daha sert istiyorum. Ve o bunu kelimeler olmadan biliyor. Ben dudaklarına doğru inerken kalçaları sallanıyor, beni daha sert beceriyor.

Ellerinden biri kalçamı ve kıkırmı kavırıyor, derinlere doğru iterken beni içine çekiyor. Diğeri saçlarıma dolanıyor.

Gözlüklerim düşüyor ama önemli değil. Tek bildiğim onun dokunuşu - teninin tenime değmesi, ellerinin beni kavraması, dudaklarının tadına bakması ve kalın aletinin beni derinden sahiplenmesi.

Dünyam bulanıklaşmaya başlıyor. Zevk, beni orman yangını gibi tüketene kadar artıyor ve zonkluyor. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve orgazm bir bomba gibi içimde patlarken dudaklarına doğru çığlık atmaya başlıyorum.

Misha inliyor, içime dalarken beni yatağa sabitliyor, ben onun etrafında kenetlenirken o mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyor. İkinci bir orgazmın içine yuvarlanıyorum, beni yatağa yapıştırırken ağzına doğru haykırıyorum.

Parmakları tenimi kazıyor, ağzı benimkini hiç bırakmıyor ve vücudu sıkılaşıyor. Aletinin içimde kabardığını ve şiştiğini hissedebiliyorum. Dudaklarıma karşı inliyor, içime sonuna kadar gömülüyor ve aniden bırakıyor. İçime boşalırken kollarımı ve bacaklarımı kaslı vücuduna sımsıkı sararak inliyorum.

Öpüşmeyi bırakmayız. Ne bir sonraki seferde, ne de ondan sonraki seferde. Sanki kurallar bir kez parçalara ayrıldı mı, bir daha asla eskisi gibi olmuyor.

Tıpkı bizim gibi.

Hayatımı bir keşiş gibi yaşamadım. Bu bir sır değil. Ancak sanılanın aksine, bu gurur duyduğum bir şey değil.

Aslında bunun için kendimden nefret ediyorum.

Ama bunu babamla ilgili çoğu terapistin pencereden atlamasına neden olacak şeylerin listesine ekleyin. İlk seferim bir para alışverişini içeriyordu - özellikle de Boris'in. Tam olarak romantik bir ilişki değildi.

On dört yaşındaydım.

Ve bu bir kez değildi. Her zaman öyleydi.

Hem kadın hem de erkek pek çok insan bunu duyduğunda muhtemelen sırtacaktır. "Erken başladığım" için sırtımı sıvazlayabilir ya da beni takdir edebilirler. Ama gerçek şu ki, bu benim çocukluğumu çaldı.

Seks yapmayan o yaştaki erkekler seks yapmak ister. Babaları tarafından geneleve sürüklenen o yaştaki çocuklar

Haftada birkaç kez, onu "adam edebilmek" için, sadece bunun sona ermesini istiyorlar.

Sadece durmasını istedim.

O günlerin sonraki yıllarımı nasıl mahvettiğini görmek için psikiyatrist olmaya gerek yok. Kadınları bu şekilde yaşadım çünkü ileriye gitmenin bildiğim tek yolu buydu. Kafamdaki şeytanları nasıl çığlık atarak uzaklaştıracağımı bildiğim tek yol buydu. Hiç işe yaramamış olsa bile.

Önemsemediğim, param, gücüm ya da statüm dışında beni hiç umursamayan bir kadınla geçirdiğim her boş geceden sonra kendimden daha da nefret ederek uyandım.

Bu hariç.

Ne kadar zamandır hatırlamıyorum, ilk kez uyandım ve kafamın içindeki her zamanki gürültü ve çığlıklar sustu.

Ayrıca Charlotte kollarıma sarılmış, başı göğsümde.

Bu da bir ilk.

Tüm bu saçmalıklarına rağmen, bir kez bile geceyi biriyle geçirmedim. Asla. Ne kadar kafam güzel ya da sarhoş olursam olayım, her zaman onları kovacak ya da terk edecek gücüm olmuştur.

Dün gece farklıydı. Dün gece yeni bir şeydi. Dün gece Charlotte'un ilk seferiydi, ama gerçekten berbat, dolambaçlı bir şekilde, benim de bir tür hissim var.

Ve bu gerçek. Bu herhangi bir aptal sözleşmeden daha bağlayıcıdır.

Dönüp uyuyan yüzüne bakıyorum ve sırtıtıyorum. Onu uyandırabilirim. Hatta onu dilimle uyandırmak istiyorum.

Ama onun yerine uyumasına izin verdim. Ve onu izliyorum. Ve nefesinin tenimde bıraktığı hissin beni tekrar uykuya daldırmasına izin verdim, o kollarımdayken.

Saatler sonra nihayet birlikte uyandığımızda. Utangaç, garip kaçamak bakışlar yok. Pişmanlık dolu sözler yok. Uyanıyor, gözlerimin içine bakıyor ve üstüme tırmanıyor.

Biliyor musun, kahveden önce seks yapmak o kadar da kötü olmayabilir.

Sonunda eski yatak odamdan çıktığımızda Boris gitmişti. Aslında çoktan gitmişti, ev çalışanları bana haber verdi. Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki gitti. Aslında umurumda da değil.

Zırhlı araç konvoyu bizi havaalanına geri götürmek üzereydi ki onlara beklemelerini söyledim. Nefret ettiğim eve, şimdi biraz daha az nefret ettiğim odaya geri dönüyorum.

Duvardaki ereveli balona bakıyorum.

Gözlerim odanın içinde kırmak için mkemmek olan sayısız eşyaya kayıyor. Ama onun yerine, hemen yanına gidip arkasındaki duvardaki kancadan kaldırıyorum.

Charlotte cipine geri döndüğünde acı ve merak karışımı bir duyguyla bana bakıyor. Ama sadece başını sallıyor ve bana yaklaşıp başını omzuma koyuyor.

Anladı.

Onu alıyorum çünkü artık bir lanet değil. Artık sadece kendisine nezaket gösteren biri için iyi bir şey yapmak isteyen bir çocuğun çektiği acının totemi değil.

Onu ilk gördüğüm anın hatırası. Ve bu saklamaya değer.

Manchester'daki havaalanından gizli tünel aracılığıyla kampüse dönerken tüm yol boyunca elimi tutuyor. Yerin üstünde, onunla birlikte karanlık Oxford Hills kampüsünden kulübesine doğru yavaşça yürüyorum.

Kapıda bana dönüyor ve kendini bana doğru çekip beni derinden öptüğünde inliyorum. Beni hararetle öpüyor, sanki durursa yok olacaktım gibi. Ya da daha önce olduğum kara kalpli küçük pisliğe geri dönebilirim.

Ama yapmayacağım. Onunla değil yani.

"İçeri girebilirim, biliyorsun," diye homurdanıyorum sonunda geri çekildiğinde.

Dudakları bükülürken kızarıyor.

"Tenley evde..." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim, demek istemedim-"

"Sorun değil," diye sırtıyorum onu tekrar öpmek için eğildiğimde. "Çok fazla soru var."

"Hayır, sadece..." dudağını ısıırıyor. "Tamam, evet, çok fazla soru var. Bu gece için yani."

"Yarın mı?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, beni öperken sırtıyor ve kollarıma gömölüyor.

"Yarın," diye fısıldıyor geri çekilip kapıya dönmeden önce. Ama duraklıyor ve merakla bana bakıyor.

"Ne?"

"Yok bir şey, sadece..." diye gülümsüyor. "Sen ne zaman Beyaz Atlı Prens oldun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Değilim,

güven bana." "Kendine bunu

söylemeye devam et."

Beni usulca öpüyor, dönüyor, göz kırptıyor ve kulübesine giriyor. Kapı kapanıyor ve lanet kalbim göğsümden fırlayıp onu takip etmek istiyor gibi hissediyorum.

Ve gülümsüyorum.

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtmıyorum, avını aç bir şekilde takip eden bir aslan gibi sırtmıyorum. Sadece gülümsüyorum. Ve bu da yeni bir şey.

Lordship Malikânesi'ne gitmek için döndüğümde duraksıyorum. Kalbimdeki sürünen gölgeler kaybolurken gülümsemem de kayboluyor.

pençelerini derinlere batırırlar.

Ben beyaz atlı prens değilim. Sadece kim olduğum, kim olduğum ya da babamın kim olduğu için değil. Ama tüm bunlar hâlâ bir yalan üzerine kurulu olduğu için.

Tüm bunların, benim geleceğimi güvence altına almak için ona ihtiyaç duymamla, onun da bana aynı şekilde ihtiyaç duymasıyla başladığını bilmiyor.

Dişlerimi sıkıp kulübeye geri dönüyorum.

Artık saçmalık yok. Daha fazla yalan yok. Ona söyleyeceğim. Ama geri döndüğümde, içerideki ışıkların söndüğünü görüyorum.

Gülümsüyorum. Bırak uyasun. Yarın ona her şeyi anlatacağım. Beyaz atlı prens olmadığım konusunda hâlâ yanılıyor.

Ama belki olabilirim. Belki de.

SIRITARAK UYANIYORUM. Gerçekten sırtarak, bir aptal gibi. Ve dişlerimi fırçalarken aynaya baktığımda, doğrulandı: tam bir aptal. Tamamen aşık, peynirli, aptal.

Kendi yansımama bakıp yüzüm kızarıırken dudağımı dişlerimin arasında emiyorum. Sadece Misha ile evli değilim. Onunla daha yeni yattım -aslında birkaç kez. Ama en önemlisi, ilk kez.

İlk kocam. İlk seferim. Benim kirli, pis küçük sırrım. Sırıtiyorum. Bir sır hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Aşağıda, mutfakta Tenley'e rastlayınca nefesim kesildi.

"Günaydın!" Neşeyle bağırdım. Çok, çok fazla neşeyle. Kaşlarını çatıyor ve merakla bana bakıyor.

"Yani, ev iyi miydi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve sonra ona hafta sonu için tekrar Luxlordia'ya uçacağımı söylediğimi hatırlıyorum. Kahretsin, bu yalanları takip edebilmek için yazmaya başlamam gerekecek.

"Uh, evet! Evet, harika zaman geçirdim."

Her durumda yalan söylemeyi pek sevmem. Ama en iyi arkadaşıma yalan söylemenin beni irkiltmek için özel bir yolu var. Kalbimin sesini saklamak için arkamı dönüyorum ve espresso makinemizle oynamaya başlıyorum.

"Oh, güzel, çok sevindim."

Tenley'nin sesinde belli bir ton var. Ama bunu bir kenara itiyorum.

"Yani bütün sarayın sana kalması eğlenceli miydi?"

Donup kalıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Hmm?"

"Yani, Heinrich ve annen Alman Avrupa Birliği delegeşiyle toplantı için tüm hafta sonu Münih'teydi."

Gerginim. Kahretsin. Siktir. Göt.

Espressom bir çırpıda dökülmeyi bitiriyor. Onu alıyorum ve Tenley'e masumca gülümsemek için dönüyorum.

"Şimdi ne olacak?"

Sırıttıyor ve telefonunu bana çeviriyor. Çifte lanet. London Times'ın baş sayfasında Luxlordia'nın göz alıcı Kral ve Kraliçesi'nin Luxlordia'nın AB'ye katılımı ile ilgili ön görüşmeler için hafta sonu Münih'te olduklarına dair bir haber.

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Bu hafta sonu Luxlordia'ya gittiğimi söylemiş miydin? Sanırım-"

"Yaptın, evet." Tenley bana kaşlarını çattı.

"Evet, bütün sarayın bana ait olması harikaydı.

."

"Charlotte."

Dudağımı ısıyorum, yutkunuyorum.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Pek sayılmaz.

"Bak, önemli bir şey değil. Sadece bazı aile meseleleri."

"Çok tuhaf, bu hafta sonu 'aile işleriyle' uğraşmak için eve gittiğini duyduğum ikinci kişisin."

"Oh?" Espressomun kenarından ihtiyatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Başka kim olacak?"

"Misha."

Yutkunuy

orum.

İç çekiyor. "Bak, seni rahat bırakmaya ve burnumu sokmamaya tamamen hazırım. Ama ben kör ya da aptal değilim, Char. Ilya da öyle. Yani, Misha Tsavakov'la her ne yaşıyorsan? Bu seni ilgilendirir. Ciddiyim. Ama iyi olduğunu ve onunla neye bulaştığını anladığını bilmek istiyorum."

Yavaşça gözlerimi indiriyorum ve yere bakıyorum. Tenley yüzünü buruşturuyor ve bana doğru adım atıyor.

"Kahretsin, özür dilerim, öyle demek istemedim..."

Ama sırtarak kafamı kaldırdığımda merakla gülümsüyor.

"Tamam, sanırım nazlı ve havalı arkadaş olma konusunda berbatım. Bana neler olduğunu anlatana kadar bu mutfaktan çıkmayacaksın.

On dakika ve birer espresso daha içtikten sonra çenesi neredeyse yere çarpacaktı.

"Evli."

Biraz omuz silkerek başımı salladım. "Evet."

"Gerçekten de Misha ile yasal olarak evlisin." "Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

Gülüyor, bana dönüp bakmadan önce başını geriye atıyor.

"Vay canına. Ve tüm bunlar Luxlordia'daki siyasi darbeyi durdurmak için mi?" Sırıttıyor. "Bunun için Nobel Barış Ödülü almalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "O kadar da kötü değil. O da o kadar kötü değil. O..."

Ne, tatlı mı? Hayır. Çekici mi? Birazcık. İkimiz de derse koşmak zorunda kaldığımızda Tenley'e bir fincan kahve içerken açıklayabileceğimden daha fazla benimle ve hayatımla iç içe mi?

Kesinlikle.

"İnsanların ona hak verdiğini düşündüğümünden daha karmaşık biri. Efsanelerin anlattığından daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

ve söylentiler onun hakkında konuşuyor." Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bunu herkesten çok sizin anlayabileceğinizi umuyorum."

"Ne yani, Bratva suç imparatorluğunun varisi olan ve kendisine haksızlık edenleri Lordluk Malikanesi'ndeki havuzun altına gömdürdüğü söylenen biriyle çıktığım için mi?"

Homurdanıyorum. "Evet, bu yüzden."

Sırıttıyor. "Anlıyorum, inan bana." Kaşları çatılırken dudağını çiğniyor.

"Ne?"

"Ben sadece... bakın, tamam, Misha herkesin söylediği gibi küçük, öfkeli bir kaos ve saf ego topu değil-"

"Hayır, o hâlâ öyle."

Gülümsüyor. "Tamam, ama bunun ötesinde... bundan ne çıkar sağlıyor? Yani bu... ne diyordunuz buna? Senin bu anlaşmana?"

Daha bir saçmalık uydurmaya fırsat bulamadan yüzümün kızarması her şeyi ele veriyor.

"Bekle."

"Tamam, tamam, bekle, düşündüğün gibi değil."

"Demek istediğim, Misha Tsavakov'u nükleer bomba gibi bir kraliyet kocan olması karşılığında becerdiğini düşünüyorum. Eğer yanılıyorsam lütfen beni düzeltin."

Yüzümün kızarması daha da derinleşiyor.

"Karşılığında değil-" Kahretsin.

"Bekle, ciddi mi!?" Tenley'nin çenesi bir kez daha düşüyor ve masanın karşısından bana bakıyor. "Sen... gerçekten mi?!"

Yüzümü ellerimin arasına gömüp başımı sallarken inliyorum. Tenley çığlık atıyor.

"İnanamıyorum-"

"Tamam, karşılığında değil. Bu beni bir fahişe gibi gösteriyor."

Omuz silkiyor. "Aslında kulağa bir fahişe gibi geliyor."

Homurdanıyorum. "Şey, öyle değil."

Her şey böyle başladı.

"Yani, kalbinin iyiliğinden dolayı."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece karmaşık olduğunu, onun da karmaşık olduğunu ve tüm bunların-" diyebilir miyiz?

"Evet, karmaşık. Anladım." Duvardaki saate bakmadan önce bana göz kırpmıyor. "Kahretsin, geç kalacağız."

Üniformamı giymek, yürümek için fıstık ezmeli tost almak ve Tenley ile birlikte kapıdan çıkmak için merdivenleri tırmanıyorum. Ama birden duraksadım ve kolunu tuttum.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum-"

"Kimseye söylemeyeceğim, tamam mı?" Gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Bu yüzden heyecanlandın, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sayılır. Bu... Bilmiyorum. Sanırım ikimiz de sessiz kalmak istiyoruz."

"Hey Charlotte!"

Bir alt kattaki kulübelerde yaşayan Lindsey adında siyah saçlı bir kız bana el sallıyor. Yanındaki tanımadığım sarışın kız da öyle. Lindsey ve ben daha önce neredeyse hiç konuşmadık ama ben de el sallıyorum.

"Ah, günaydın!"

"Tebrikler!" O ve diğer kız, ana akademik binalara doğru koşturmadan önce kıkırdamaya başlarlar.

Tenley kaşlarını çattı. "Neydi o?"

Omuz silkiyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Çantalarımızı omuzlayıp gül bahçelerinin arasından geçen cakıllı patikadan aşağı inmeye başlıyoruz. Kocaman sırtışları ve şaşkın ifadeleriyle bana bakan bir başka alt sınıf öğrenci grubunun yanından geçiyoruz. Yolda ilerlerken kıkırdamalar ve fısıldaşmalar beni takip ediyor.

"Ne haltlar dönüyor?"

Yutkunuyorum. "Ben-"

"Misha Tsavakov."

Fısıldandığını duyduğum isim, arkamda onu söyleyen kısık sesin giderek daha fazla yankılanmasına neden oluyor. Ve aniden midem bulanıyor.

"Hadi," diyor Tenley sertçe, kolumu tutarak.

Hızımı artırıyor ve beni akademik binanın yanındaki ana meydana çıkan gül bahçesinin sonuna doğru çekiyor.

"Boş ver onları," diye homurdanıyor. "Hadi gidelim-"

Bahçeden meydana çıktığımda kalabalık beni alkışlıyor. Yüzüm soluyor ve Tenley'nin koluna uzanıyorum, panik beni parçalamak için yükselirken onu pençeliyorum.

"Tebrikler!" Bir kız işaret ederken kıkırdayarak benimle alay ediyor. Yanındakinin gerçekten de bir tabelası var - üzerinde keskin kalemle "mutlu evlilikler" yazan ve üzerine bir düğün pastası resmi yapıştırılmış lanet bir tabela.

Yer altımdan kayıp gidiyor. Sendeliyorum, hava emiyorum ama hala nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Yüzünde zalim bir sırıtış olan sarışın bir kız bana doğru yürüyor. Onu nereden tanıdığımı anlamaya çalışıyorum.

Victoria Chesterman, diğer adıyla geçen gün Misha'nın yatak odasında bana dudak büken çıplak kız.

Tıpkı şimdi olduğu gibi. Bu sefer giyinik olabilir ama yanında iki sivri fare daha var -Ainsley Hendershire ve Cora Laurent. Her ikisi de beni tam burada ikiye bölmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakıyor.

"Vay vay vay, Prenses Günlükleri!" Victoria kargalar. "Yoksa, pardon, artık Bayan Tsavakova mı?"

Cora ve Ainsley şimdi onun iki yanında kıs kıs gülüyorlar.

"Misha Tsavakov ile gizlice evlenmiş! Yani, vay be, Prenses Günlükleri. İçinde olduğunu bilmiyordum!" Ainsley alay ediyor.

"Ve yatakta ne halt ettiğini bile bilmeyen küçük bakireleri becermek için zahmet edeceğini bilmiyordum!" Cora el bombası gibi fırlatır.

"Geçen gün beni nasıl kovduğunu biliyor musun? Ve senin peşinden nasıl kaçtığını?"

Kalbim çarpıp düşerken Victoria'nın dudakları kıvrılıyor.

"Bir şeyler olduğunu biliyordum. Ve bunu gizli tutmak için onca zahmete girdiğini ve yerel ofislerdeki o aptal küçük kilitli kutuya kilitlediğini biliyorum. Ama zavallı bir pislik olduğun için bunu bilmediğini biliyorum ama para her türlü şeyi satın alır." Benimle alay ediyor. "Kirli sırları bile."

Kusacakmışım gibi hissediyorum. Dönüyorum ama tek gördüğüm gülen, alaycı yüzler ve sivri parmaklar. Yargılama ve küçümseme görüyorum. Buradaki ilk günümü tekrar yaşıyorum. Tökezliyorum, nefes almaya çalışıyorum ve bayılıp bayılmayacağımdan ya da bacaklarım pes edene kadar koşup koşmayacağımdan emin değilim.

"Ailenin sinsice kraliyete girmesi yetmedi mi?" Victoria yaklaşarak kelimeyi yüzüme doğru tısladı. "Şimdi de Rus mafyasına girmenin yollarını arıyorsun-"

Nefesi kesiliyor, başı geriye savruluyor. Tenley'nin az önce ona tokat attığını anlamam bir saniye sürdü.

Cora ve Ainsley'nin dehşet içinde soluk soluğa kalması dışında kalabalık sessizliğe gömülüyor. Victoria bize doğru dönüyor, şok olmuş ama kesinlikle öfkeli görünüyor. Tenley'e doğru hamle yaparken dudakları kıvrılıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin seni küçük bi-" "Bu kadar yeter."

Bir anda Tenley ve Victoria arasında bir duvar oluşur. OHA üniforması giymiş, keskin yeşil gözlü, yüzünde hırıltılı bir ifade ve dudaklarından bir sigara sarkan bir duvar.

Ilya'nın sadece varlığı bile tüm kalabalığın bir anda başka bir şeyle ilgilenmesine neden oluyor. Herkes telefonlarını bir kenara itiyor ve kaçışmak için dönüyor. Ama o Victoria'ya doğru ilerlerken kalın kalın homurdanıyor.

"Ne diyordun?" diye bir engerek yılanının çingırağı gibi ince ince tıslıyor.

Victoria solgunlaşır ve Ainsley ve Cora ile birlikte hızla geri çekilir.

"Senin..." sertleşiyor, ağzı daha da titizleşiyor. "Kız arkadaşın bana vurdu."

"Çünkü bir amcık gibi davranıyordun, evet."

Çenesi düştü. "Özür dilerim, ne sikim yaptın sen az önce-"

Tenley, Ilya'nın yanına giderek, "Sana amcık dedi," diye çıkıştı. "Kulaklarını kontrol et."

Victoria bir şey söylemek ister gibi görünüyor. Ama Ilya aniden kuduz bir kurt gibi yüksek sesle hırlar, ellerini pençe gibi havaya kaldırır ve

duman ona doğru. O ve züppe çetesi anında irkilir, döner ve kaçar.

Ama içimde kükreyen endişe ve panik, anın tadını çıkarmayı imkânsız kılıyor. Hâlâ düşüyormuşum gibi hissediyorum... kontrolden çıkıyormuşum gibi. Tenley bana dönüyor ve hemen ellerimi tutmaya çalışıyor ama ben onu silkeliyorum.

"Hayır... Ben sadece... Sadece ihtiyacım var... Ben-"

"Lordluk Malikânesi'ne gitmen gerekiyor," diye homurdanıyor Ilya, yüzü asık. "Şimdi."

Yüzüm kızardı, yere baktım.

"Bak, Misha ile aranızda geçenlerin anlamları ya da nedenleri umurumda değil. Ama Lordluk şu anda tüm bu saçmalıklardan uzaklaşmak için senin için en iyi yer."

Tenley titreyen omzuma bir el koymak için uzanırken başını sallıyor.

"O haklı, oraya gitmelisin."

Ellerim önümde dönerken yüzüm yanıyor.

"Bunun dedikodu değirmenini besleyen bir ipucu olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Üzerinde lanet düğün pastaları olan tabelalar muhtemelen biraz daha kırmızı bayraktır, değil mi?" Ilya ince ince mırıldanıyor.

Kalp atış hızımı yavaşlatmaya çalışarak inliyorum. Ilya ve Tenley'nin ötesinde, dedikoduya aç öğrenci orduları

yenilenmiş bir ilgiyle yeniden toplanın.

Ilya sırtıyor. "Gidip birkaç alt sınıf öğrencisinin ödünü koparacağım. Sen de gitmelisin."

Tenley beni hızlıca kucakladı. "Onları uzak tutacağız. Lordship'e giden rugby sahasının arka yollarını kullan ve Misha'yla birlikte aşağıda kal, tamam mı?"

Uzaklaşırken başımı sallıyorum. Sonra dönüyorum, koşuyorum ve alay edenlerden ve telefon kameralarından kaçıyorum.

GERİ ADIM ATIYORUM ve yatak odamın duvarındaki çerçeveye bakıyorum. Korkuyla başımı sallıyorum. Güzel, düz. Gözlerim üzerinde geziniyor, sırtarak başımı sallamadan önce yılın üzerindeki aptal üç sifıra takılıyor.

Eskiden bu şeyden nefret ederdim.

Yani bunu duvardan alıp camını defalarca kırmışlığım var. Boris de bunu yaptığımda beni fena benzetirdi. Bana bunun bir saygı dersi olduğunu söylerdi; o lanet balon bana zayıf olmamam gerektiğini hatırlatmak için oradaydı.

Ve şimdi, burada gönüllü olarak onu lanet olası duvarıma asıyorum.

Ama üzerimdeki gücünü kaybettiği için. Bu lanet şeyin onca yıl boyunca üzerimde tuttuğu büyü artık yok. Ona baktığımda, öfke, hiddet ve sadece iyiliğe karşılık vermek isteyen bir çocuğa karşı bir babanın gazabını görmüyorum.

Charlotte'u görüyorum. Sıcaklığı görüyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu görüyorum.

Çerçeveli balon gibi, onu ve o günü düşünme biçimim de değişti. Boris'in evine yaptığım ziyaret değildi ama. Nefretim ve intikam ihtiyacımın ne zaman eriyip ona karşı hissettiğim şeye dönüştüğünü düşünmek için kendimi zorladığımda, kesin bir şey söyleyemiyorum.

Bir gün uyandığımda tüm bu acıyı altı yaşındaki bir kıza yüklemenin ne kadar saçma olduğunu fark etmedim. Bir anda oluverdi.

Tıpkı onun olduğu gibi.

Geri çekilip kanepeye uzanıyorum ve duvardaki çerçeveye bakıyorum.

"Sen ne zaman Beyaz Atlı Prens oldun?" "Değilim, güven bana."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Çenem ağrımaya başlayana kadar aptal gibi sırtıttığımı fark etmiyorum bile.

Ama sonra yavaş yavaş aklıma bir gölge düşüyor. Oraya yaptığımız ziyaret hakkında babamdan hiçbir şey duymadım. Charlotte'la aramızdaki her neyse, Boris'e dizginleri elime alabileceğimi gösterme ihtiyacıyla başladı.

Akşam yemeğindeki küçük tartışmamız bunu mahvetti mi yoksa Charlotte'la tanışmak onu rahatlattı mı, tam olarak bilmiyorum. Ben gönderdim

Kristoff uçaktan eve mesaj atarak durumun ne olduğunu öğrenmek istedi. Ama o da sessizliğini koruyor.

Telefonumu elime alıp başka bir kişiye kaydırırken çenem gıcırdıyor.

Boris'in oyununu oynamaktan ve benim için sonuçlanmasını ummaktan bıktım. Geçen akşam yemekte zalimliğinin ve öfkesinin bir anda geri dönmesi de bunun altını çiziyor.

Gerçek şu ki babam birkaç ay içinde ölecek. Ve bu kaçınılmaz olarak gerçekleştiğinde görevi devralıp devralmayacağımı görmek için çay yapraklarını okumaya çalışmaktan bıktım.

Bahislerimi koruma zamanı. Yedek plan yapma zamanı.

"Seni daha sonra arayabilir miyim?" Oleg, babamın en sevmediği avukatı, sessizce telefona bakıyor.

"Hayır, yapamazsın," diye mırıldandım. Yüz bin dolar benim için çok büyük bir para olmayabilir. Ama ihtiyacım olduğunda bana Oleg'in kulağını ve sadakatini satın alıyor.

"Tamam, bir saniye," diye fısıldıyor.

Telefonun cebine girerken çıkardığı sesi duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. Sanki insanlarla dolu bir odadan ya da bir toplantıdan çıkıyormuş gibi karışık sesler geliyor. Sonra telefonu geri çıkardığını duyuyorum.

"Tamam, konuşabilirim," diye ofluyor, sanki nefesi

kesilmiş gibi. "Neredesin sen?"

"Ofise bak, Misha, baban burada. Tüm hukuk ekibini konferans salonunda topladı. Ben de az önce oradaydım."

Gözlerim kısıldı. "Rüzgâr nasıl esiyor?" "Uh...

Dışarı çıkıp-"

"Gerçek anlamda değil, Oleg," diye homurdandım.

"Babamla ve onun vasiyetiyle ilgili demek istiyorum. İmparatorluğun geleceğiyle mi?"

"Ahh, doğru."

Gözlerimi deviriyorum. Oleg boğazını temizliyor.

"Açıkçası tam olarak emin değilim, Misha. Keşke elimde daha kesin bir şey olsaydı. Ama toplantı daha yeni başladı ve çoğunlukla yabancı madencilik sözleşmelerini gözden geçiriyor."

Kaşlarımı çatıyorum, burnumun kenarını çimdikliyorum. "Senden bir şey yapmanı istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım-"

"Bunu yapacaksın," diye homurdanıyorum. Yavaşça nefes alıyorum. "Kazmana ihtiyacım var, Oleg. Ve kimsenin bakmayı akıl edemeyeceği yerleri kazmanı istiyorum."

Boğazını temizliyor. "Boris'in gömülü sırlarını arıyorsun."

"Evet, öyleyim."

Dediğim gibi, burada zar atmaktan bıktım. Her şeyin bir anda değişebileceğini bilecek kadar uzun süre o piçle yaşadım. Ve bana yaşattığı onca şeyden sonra.

Onun için yaptım, geleceğim için yazı tura atmayacağım.

İş o noktaya gelirse, cephaneye ihtiyacım var. Krallığın anahtarlarını kendi isteğiyle bırakmazsa onu zorlayacak bir koz lazım.

"Ne yapabileceğime bakacağım, Misha."

"Ne bulduğunuzu bana bildirin. Peki ya

Oleg?" "Da, Misha?"

"Bu konuda sessiz ol."

Telefonu kapattığımda, telefona tekrar bakıyorum ve Kristoff'un numarasına ilerliyorum. Birkaç dakika sonra kısık bir sesle cevap veriyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Sen de oradasın o zaman, sanırım?"

"Misha?"

Kaşlarım çatıldı. "Babam ve avukatlarıyla olan toplantı."

Kristoff bir an sessiz kalır.

"Gördüğüm kadarıyla sandığımdan daha fazla yerde gözünüz ve kulağınız var."

İnce bir gülümsemeyle. "Belki de. Hâlâ yabancı madencilik haklarından mı bahsediyorsun yoksa tüm geleceğimle ilgili sinir bozucu konu henüz ortaya çıkmadı mı?"

Sessizliği çok şey anlatıyor. Hararetle yemin ederim.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Henüz hiçbir şey kesin değil," diye homurdanıyor Kristoff.
"Ama... bilmiyorum. Onu anlamakta güçlük çekiyorum.
Bugünlerde her zamankinden daha dengesiz davranıyor.
Ama senin ziyaretin..." Ağır ağır nefes alıyor. "Daha iyi
olabilirdi, Misha."

Yemin ederim.

"İyi tarafından bakarsak, Charlotte'tan
hoşlandı." "Oh, harika."

"Dediğim gibi, henüz yazılı hale bile gelmedi. Ama hala
endişelerini dile getiriyor."

Gözlerim kısıldı. "Yedek **b i r** planım var."

"Kurşunlar uçuşmaya başladığında kaçabilmem için beni
bilgilendirmek ister misin?"

"Kazı yapan biri var." Kristoff'un nefesi
kesildi. "Misha-"

"Bir şey bulacağım, Kris. Bulunmasını istemediği tek şeyi
bulacağım, çünkü o herkeste var ve ben onu kullanacağım-"

"Bu konuyu kurcalama Misha," diye homurdanıyor Kristoff
sessizce. "Sana bir arkadaş olarak söylüyorum. Kurcalama."

"Ben burada geleceğim ve doğuştan gelen hakkım için
savaşıyorum Kris," diye çıkışıyorum. "Neden kazmayayım
ki?!"

"nk bulduğunuz şey hoşunuza gitmeyebilir."

"Başka seçeneğim kalmadı!" Kükreyerek ayağa kalktım ve pencereye doğru döndüm. "Şimdiye kadar yaptığım her hareket lanet imparatorluğu korumak içindi! O pislik için yaptığım her şey!"

"Biliyorum, Misha. Biliyorum, sadece-"

"Ondan aldığım her 'ders', her-" "Misha, bırak da ne yapabileceğime bir bakayım-"

"Bunun için evlendim, Kris! Onunla evlendim çünkü o orospu çocuğu imparatorluğu ele geçirebileceğimi kanıtlamak için bunu yapmamı istedi."

"Vay canına."

Sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Charlotte'un odamın kapısında dikildiğini görmek için dönerken telefonu Kristoff'a kapatıyorum. Yüzü bembeyaz, gözleri yaşlarla dolu. Ağzı dehşet içinde O şeklinde sıkışmış gibiydi.

Hay sikeyim.

"Charlotte-"

"Seni orospu çocuğu," diye nefes alıyor. "Düşündüğün gibi değil-"

"Hayır mı?" diye fısıldıyor. Sesi çok yumuşak ama yine de bir tokat gibi geliyor.

"Çünkü benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın varmış gibi geliyor. Kulağa öyle geliyor, Misha."

Çenem sıkıştı. "Sana söyledim, babam kendimi temizlememi istedi-"

"Sakın buna cüret etme," diye tıslıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Nefes almak için savaşıırken dişlerim sıkılıyor. "Charlotte-"

"Yani güven fonunu kaybetmemek için seninle evlenmemi mi istedin?!"

Sözleri bıçak gibi geliyor ve sesindeki çıplak acı beni ikiye bölüyor.

"Tıpkı Luxlordia'nın tacını korumak için bana ihtiyacın olduğu gibi
-"

"Kes şunu!" diye bağırır. Gözlerinden yaşlar akıyor. Ona doğru ilerlemeye başlıyorum ama başını sallıyor ve beni mahvedip durduran saf nefret dolu bir bakış atıyor.

"Lütfen," diye tıslıyorum. "Sadece açıklamama izin ver-"

"Açıkla, lütfen!" diye bağırıyor. "Bir şeyler... yapmam gerektiğine beni nasıl inandırdığını açıkla," diye zehir saçıyor. "Sana boyun eğmem gerektiğine mi? Kendi sonum için mi?"

Başını yavaşça bana doğru sallarken yüzü bembeyaz kesiliyor. "Bunu kim yapar, Misha?"

Benim. Bunu ben yaparım. Benim kadar berbat, kırık ve içten içe çarpık biri. Doğru şekilde sevmeyi hiç öğrenememiş biri. Hiç kucaklanmamış ya da iyi bir iş çıkardığı söylenmemiş biri. Ya da istenmediklerini.

İşte o.

Ama bu onunla ilgili, benimle değil. Ya da sadece onu kullandığım ve kafasını siktiğim için benimle ilgili.

Ve onu incittim. En çok da bu acıtır.

"Ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum," diye homurdandım. "Senden nefret ettiğimi ve buna ihtiyacım olduğunu bildiğimi sanıyordum-"

"Ne için, Misha," diye hırlıyor. "Altı yaşındayken olan bir şey yüzünden beni cezalandırmak için mi?! Baban sadist bir bok çuvalı olduğu için beni incitmek için mi?!"

"Evet," diye tıslıyorum. "Hepsi bu. Değişmesi dışında, Charlotte-" Bir kahkaha attı. "Lütfen, yapma."

"Sadece dinleyecek misin-"

"Hayır, Misha."

Sesi birdenbire içimi ürperten bir şekilde soğuklaşıyor.

"Charlotte-"

"Hayır dedim, Misha!" diye tersliyor. "Tüm bu fiyaskonun en başından beri sana söylemem gerektiği gibi!"

Burun delikleri alevleniyor, yüzü yavaş yavaş beyazdan kırmızıya çalan bir öfkeye dönüşüyor.

"Sen bir pisliksin," diye boğuluyor, elinin tersiyle gözlerini siliyor. "Sen tam bir pisliksin."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. "Biliyorum."

Sadece lütfen gitme-" "Siktir git."

Kelimeler aramızdaki havayı delip geçiyor.

"Sakın beni takip etmeye kalkma, Misha," diye tıslıyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken nefesi kesiliyor.

"Sakın beni takip etme."

Dönüyor ve aniden, hayatıma geri adım attığı kadar şiddetli bir şekilde hayatımdan çıkıyor.

"Oraya gitmek için iyi olduğuna emin misin?" Omuz silkerek başımı salladım.

"Ben iyiyim."

Profesör Macklin kaşlarını çatıyor ve parmaklarını güçlü çene çizgisinde gezdiriyor.

"Bak Charlotte, öğrencilerimin hayatlarına okulla ilgili konular dışında karışmamaya özen gösteriyorum. Ben sadece..."

"Misha Tsavakov'la evlendiğimi duydun ve orada boğulacağımdan endişeleniyorsun."

Sırıttıyor. "Biraz daha kibar bir ifadeyle, ama evet."

Onun yanından, Leeds'in hemen dışında bulunan ve Orator yarı finallerine ev sahipliği yapan özel okul St. Thomas Aquinas Prep Academy'nin oditoryumundaki kalabalığın uğultusunu duyabiliyorum. Oxford Hills, St. Thomas,

Manchester Prep, Durnhill Academy ve Sheffield dışındaki King's College Academy.

"Charlotte, bunu yapmanı çok isterdim ama gerçekten oraya gitmek zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum." Yutkunuyorum, kendimi gülümsemeye zorlarken yavaşça nefes alıyorum. "Ve ben iyiyim, teşekkür ederim Profesör. Bütün bunlar sadece..." elimi salladım. "Abartılmış bir drama."

Kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor.

"Gerçekten mi?" Daha sert gülümsüyorum. "Ben gerçekten iyiyim. Ben hallederim." Ve ben de iyiyim.

Misha'sız geçen iki hafta kafamı berraklaştırdı ve odaklanmamı sağladı. Yani, bu tamamen bir yalan, ama iki haftadır kendime bir mantra gibi tekrar tekrar söylediğim bir şey. Tamamen saçmalık olabilir ama bugün, bunun için mi? Gerçek olmak zorunda.

Ben bu işte iyiyim. Ve hayatımın geri kalanının patlamakta olduğu gerçeğinin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ve geri kalanı da patlıyormuş gibi hissettiriyor. İlk olarak, okul var. Başlangıçtaki şaşkın bakışlar, işaret edilen parmaklar ve çalkalanan dedikodu değirmeni son iki hafta içinde azaldı. Ama şimdi, bir odaya girdiğimde arka planda sürekli bir fısıltı ve ardından ani sessizlikler var.

Öğrenci dekanı, okul yönetim kurulunun çoğunluğu ve kampüs psikiyatristi ile oturup tartıştım. Yaklaşık bir düzine kez OHA'dan ayrılmak isteyip istemediğim soruldu -bazen üstü kapalı, bazen de açıkça.

Var ve yok.

Evet, kaçıp saklanmak isterdim. Victoria, Ainsley ve Cora'nın alaycı bakışlarından kaçmak isterdim. Görünmez olmaya geri dönmek isterdim.

Ama geri dönüş yok.

Ayrılmak sadece pes etmek olur. Victoria ve Snob-Mob'un geri kalanının kazanmasına izin vermek olur. Ve ben bunu yapmayacağım. Bunun yerine başımı eğip kulaklıklarımı takıyorum ve günleri elimden geldiğince iyi geçiriyorum.

King's College Academy'den sahneye çıkan kız kalabalığının alkışları arasında yarışmayı bitirdi. Pek dikkat etmedim ama sanırım az önce FDR'nin "Pearl Harbor Ulusa Seslenişi" ile jüriyi büyüledi.

Midem düğümleniyor ama nefes alıyorum. Stresi ve belirsizliği içimden atıyorum. Şüphe ve korkudan nefes alıyorum.

Misha Tsavakov'u soluyorum. Ya da en azından ciğerlerimden çıkarabildiğim kadarıyla onun havasını.

Oxford Hills ya da St. Thomas Aquinas gibi okullarda okuyan öğrencilerin seçkin statülerine dayanan güvenlik nedenleriyle, kendi okullarımızdan sadece bir avuç ziyaretçinin yarı finallere gelmesine izin verildi. Ama Tenley ve Ilya'nın orada olduğunu biliyorum.

Bu en azından bir teselli. Annem ve Heinrich de Tenley'nin telefonundan FaceTime aracılığıyla izliyorlar, bunu bilmek de harika.

Profesör Macklin gülümsüyor ve rahatlatıcı derecede güçlü bir elini omzuma koyuyor. "Bunu başarabilirsin, Charlotte."

"Teşekkürler. Dün gece bunun yerine Nixon'ın istifa konuşmasını seçmeye karar verdim."

Ben sırtına kadar yüzü

geriliyor. "Sadece bir

şakaydı, Profesör."

Kıkırdıyor. "Güzel, hâlâ şaka yapıyorsun."

Salonda, baş jüri benim adımlı anons etti. "Hazır mısınız?"

Misha'dan nefes al. Misha'dan nefes al.

"Evet."

KUTSAL. Kahretsin.

Roosevelt'in "Cumhuriyette Vatandaşlık" adlı konuşmasını bitirdiğimde tüm kalabalık -diğer okulları desteklemek için orada bulunanlar bile- ayağı kalkıyor ve yüksek sesle alkışlıyor. Jüri üyeleri bile ayağı kalktı ve çılgınca alkışladı. Jüri masasında puanlar ışıldarken kalbimin kabardığını ve sırtışımlın yüzüme yayıldığını hissedebiliyorum.

Çenem düştü: kesinlikle mükemmel bir puandan sadece bir puan eksik.

Onu öldürdüm.

Sırıtıyorum, başımı yukarı kaldırmadan önce yavaşça selam veriyorum. Tenley'nin birkaç sıra geride zıplayıp durduğunu görebiliyorum. Sürekli asık suratlı ve huysuz Ilya bile sırtıyor ve bana başparmağıyla onay veriyor. Tenley'nin bana doğru çevirdiği elindeki telefon ekranında annem ve Heinrich'in birbirlerine sarıldıklarını ve Luxlordia'dan tezahürat yaptıklarını görebiliyorum.

Başhakem tezahüratlar arasında "Ve final konuşmamız sona erdi," diye anons etti. "Bu sonuçla Oxford Hills Academy ve King's College Academy puan sıralamasında liderliğe yükselirken, her ikisi de önümüzdeki ay Güney ve Midlands yarı finallerini en iyi şekilde bitirenlere karşı Ulusal Şampiyonaya katılacak. Kazananları tebrik ediyor ve hepinizi bir ay sonra Londra'da göreceğimizi belirtmek istiyorum."

Kalabalık yine çılgına dönüyor. Her şeyi seyrederken sırtıyorum, ta ki aniden yüzüm sertleşene kadar. Bakışlarım salonun arka duvarına yaslanmış bir figüre takılınca gülümsemem duraksıyor ve düşüyor.

Koyu renk saçlı, delici mavi gözlü, boynunun ve kollarının açıkta kalan derisini dövmelerin kapladığı bir figür.

Misha bana çarpık, kendini beğenmiş ve sinir bozucu derecede çekici bir gülümsemeyle bakıyor. Ama ben kendimi ters ters bakmaya zorluyorum; bakışlarımı kaçırmadan önce dişlerimi sıkıyorum.

Galibiyetin sevinci sönüyor. Herkes hâlâ tezahürat yapıyor ama ben dönüp sahnenin yanından uzaklaşarak sahne kanatlarının karanlığına doğru ilerliyorum. Beni tebrik etmek için duran insanlara ince bir gülümsemeyle bakıyorum ve Profesör Macklin beni durdurup benimle ne kadar gurur duyduğunu söylediğinde özellikle büyük bir

performans sergiliyorum.

Ama sonra, körlemesine ilerlemeye devam ediyorum. Ta ki kendimi bir yan kapıdan yuvarlanarak Aziz Thomas Aquinas'a benzeyen kalenin küçük bir avlusuna düşerken bulana kadar.

Ani ve merhametli sessizlikte derin bir nefes veriyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken kendimi bir sarmaldan yeni çıkmış gibi hissederek dönüyorum.

"Tebrikler."

Kalbim boğazıma düğümleniyor. Dönüp ona küfürler savurmak istiyorum. Ya da bir tuğla. Ama ona bu intikamcı patlamayı yaşatmayacağım. Vermeyeceğim.

Yutkunuyorum, yavaşça dönüp ona zehirli gözlerle bakmadan önce ellerimi sabitliyorum.

"Neden buradasın, Misha."

"Seni izlemek için," diye hırlıyor. "Çünkü seni görmem gerekiyordu." Bakışları altında titriyorum.

"Orada inanılmazdın-"

"Onaylanmış ziyaretçiler listesinde olduğunuzu hatırlamıyorum," diyorum ince bir sesle.

"İyi ki kampüs dışında kendime ait bir yolum var."

Sırıttıyor ve bu benim savunmama vurulan bir koçbaşı gibi. Beni ve kararlılığımı anında zayıflatıyor. Ama karşı koyuyorum, son iki haftamı onu dışarıda tutmak için ördüğüm duvarları güçlendiriyorum.

"Gerçekten gurur duyuyorum-"

"Yapma," diye fısıldıyorum. Başım sallanırken gözlerim kapanıyor. "Lütfen, yapma."

"Charlotte," diye hırlıyor kalın kalın. "Kulak misafiri olduğun şey-" "Yapamaz mıyız?"

"Hadi ama," diye tıslıyor. "Bu işe ilk karar verdiğimizde benden nefret etmediğini mi söyleyeceksin? Beni seçmenin tek nedeninin Luxlordia'ya getirebileceğin en kötü adam olmam olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"İşte tam da bu yüzden-"

"Ve her şey değişir, Charlotte!" diye tersliyor. "İnsanlar değişir!"

Kalbim göğsümde güm güm atarken yüzüm kızarıyor. Bir yanımda kendimi onun kollarına atmak istiyor. Ona sarılmak, onu öpmek.

Dürüst olmak gerekirse, onu burada becermek için.

Ama yapmayacağım. Ona karşı gardımı düşürmeyeceğim, bir daha asla.

"Belki bazen öyle olur," diyorum sessizce. "Ama diğer zamanlarda, insanlar her zaman bildiğin gibi kalırlar."

"Biz bu işe girmeden önce her şey farklıydı Charlotte," diye homurdanıyor. "Bunu biliyorsun."

Başka tarafa bakıyorum.

"Daha önce hissettiğim gibi hissetmiyorum," diyor nazıkçe.

"Hayır mı? O zaman kulübe katıl, Misha." Ona ince bir gülümsemeyle bakıyorum, gözlerim kısılıyor. "Çünkü artık hissetmediğim pek çok şey var."

Ve yaptığım birçok şey.

Ama yüksek sesle söylediğim kısım istediğim etkiyi yarattı. Gözleri kısılıyor ve çenesi sıkılıyor, boynundaki mürekkep dalgalanıyor.

"Söyleyin de bu işi bitirelim o zaman," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

Niyetli ya da değil, sözlerinin de bir etkisi var. Sanki bana vurmuş gibi irkiliyorum. İçimde korkunç bir burkulma hissederken kalbim sıkışıyor.

"I..."

Yüzü kararıyor.

İçimdeki kindar taraf ona siktirip gitmesini söylememi, Heinrich'in avukatlarını hemen çağırmamı ve tüm bu fiyaskoyu burada ve şimdi sona erdirmemi istiyor.

Ama yapamam. Duygusal olarak olmaz. Hâlâ nefes alabilmek ya da yürüyebilmek istiyorsam olmaz. Ama aynı zamanda, çok gerçekçi, somut nedenlerden dolayı.

Şu anda Luxlordia'da işler biraz karışık. Misha ile evlendiğime dair haberlerin kamuoyuna yansmasıyla birlikte orada işler karışıyor. Kraliyete ve ülkenin kendisine sadık Parlamento üyeleri, Heinrich'in kral olarak kalmak için ihtiyaç duyduğu yasal zemin olarak bunu destekliyorlar.

Ne de olsa evlilik yoluyla onun en yakın akrabasıyım. Ve kim olursa olsun ya da kiminle akraba olursa olsun, Misha benim yasal kocam. Sahte iddialar üzerine inşa edilmiş olabilir ama ikimizin birlikte olması teknik olarak yasalara uygun.

Ancak Heinrich'e karşı olan Parlamento üyeleri, nükleer evliliğimi darbe girişimlerine yardımcı olmak için bir silah olarak kullanıyorlar. Bunu beceriksizliğin ya da yolsuzluğun kanıtı olarak gösteriyorlar - kraliyet ailesine sahip olmanın ülke için tehlikeli olduğunun kanıtı.

Luxlordia'yı maden şirketlerine satmak istedikleri için asıl tehlikenin onlar olduğu düşünüldüğünde, bu durum göz kamaştırıcıdır.

"Memlekette bir sürü şey oluyor," diye mırıldanıyorum sessizce. "Parlamento..." Kaşlarımı çatıyorum ve ellerime bakıyorum.

"Haberleri izliyordum," diyor.

"Heinrich'in üst düzey danışmanları pozitifin negatiften daha ağır bastığını düşünüyor, bu yüzden..." Kaşlarımı çattım. "Bunun devam etmesine ihtiyacım var." Bakışlarımı gözlerine doğru kaldırırken yutkunuyorum. Tabii ki bu bir hata çünkü bunu yaptığım anda sıcaklıktan titriyorum - onun bakışları altında zayıf düşünüyorum.

Ama yavaşça nefes alıp kendimi dengeliyorum.

"Evli kalmamızı istiyorum. Sadece seçimlere kadar."

"Tamam." Hiç tereddüt etmiyor. İğrenç derecede mükemmel dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümsemeyle başını sallıyor. "O zaman kalacağız-"

"Ve sanırım bana hâlâ ihtiyacın var, değil mi?" Şak diye söyledim. "Hayır."

Kaşlarımı çatarak kaskatı kesildim. Ama sonra bana doğru adım attığında titriyorum.

"Sana ihtiyacım yok Charlotte," diye homurdanıyor Misha. "Sana ihtiyaç duymayı uzun zaman önce bıraktım, bu sadece seni istemeye dönüştü."

Titriyorum. Tam önüme gelene kadar bana daha da yaklaşıyor - sessiz avluda sadece ikimiz yalnızız. Uzanıyor ve sıcak, güçlü eli çenemi kavradığında titriyorum.

"Charlotte..."

"Lütfen git."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken içim parçalanıyor. Yine de onları çıkarmaya zorluyorum. Ama bu yine de onun gözlerine bakmaya devam edebileceğim anlamına gelmiyor. Başımı eğip gözlerimi kapatıyorum.

"Lütfen git, Misha."

"Bunu yapamam," diye homurdanıyor

kalın bir sesle. "O zaman ben yaparım."

Bir uçurumdan geriye doğru adım atıyormuşum gibi hissederek geri çekiliyorum. Ama bocalamıyorum ya da durmuyorum. Duramam.

Elinden kurtuluyorum, dönüyorum ve o gözyaşlarımdan yüzümden aktığını görmeden önce okula geri dönüyorum.

Votkayı geri yutarken yanıyor. Odamın karanlığında, gölgelerin içinde bir ölüm lordu gibi oturuyorum; düşünceli, göz kamaştırıcı, nefret dolu. Kendimden nefret ve öfke dolu. İçmek için elimden geleni yaptığım acıyla dolu.

Yüzümü önümdeki masanın üzerinde duran aynaya yaklaştırıyorum. Kola sinüslerimden kan dolaşıma ve beynime doğru ilerlerken keskin bir şekilde nefes alıyorum, tıslıyorum. Uyuşturuyor. Beni kapatıyor. Beni gerçeklikten koparıyor.

Şişeyi dudaklarıma götürüyorum, duyularımdaki tebeşir yanığını koalamak için derin derin içiyorum. Sadece pencerelerime vuran ayın aydınlattığı kasvetli karanlıkta, Kristoff'un bir zamanlar beni tanıştırdığı Smashing Pumpkins plağı arka planda gümbürdüyor.

"Tek başına kafayı bulmaya kararlı mısın, yoksa arkadaş ister misin?"

Kafamı boşaltıyorum ve dönüyorum. Lukas odamın kapısına yaslanmış, parmaklarının arasında bir esrar yuvarlıyor. Omuz silkip çenemi sallayarak karşımdaki kanepeye bakıyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye homurdanıyor alçak, çakıllı sesiyle.

Karanlığın içinde ilerliyor ve kanepeye çöküyor. Sarma işini bitiriyor, cigarayı dudaklarına götürüyor ve elindeki çakmağı çakıyor. Sonu kirazlanıp parlıyor, duman sertleşmiş yüzünün etrafında kıvrılıyor.

Bir an için içimde bir aptallık duygusu kabardı. Burada karanlıkta üzülüyorum, içiyorum ve bir kızla ilgili bir şey yüzünden berbat oluyorum.

Lukas'ın peşini bırakmayan karanlığın ve kâbusların ayrıntılarını bilmiyorum ama bundan çok daha kötü olduklarını tahmin ediyorum.

"Hissetmeye hakkın var, biliyorsun," diye homurdanıyor sessizce. Cigarayı sehpanın üzerinden bana uzatırken dumanı yavaşça dışarı veriyor.

Bir nefes çekerken kaşlarımı çatıyorum. "Hmm?"

"Acı acıdır, dostum." Omuz silkiyor. "Onu ölçemezsin ya da başkasınıkiyle kıyaslayamazsın. Bu senin acın."

Kaşlarımı çattım. "Lanet olası zihin okuyucu."

Karanlıkta sırtıyor. "Seni okumak çok kolay."

"Öyle mi?" Bir yudum daha alıp ona geri verirken kaşlarımı çatıyorum. "Peki Misha'nın kitabı şimdi büyük ve güçlü Lukas Komarov'a ne diyor?"

"Her şeyi berbat ettiğini biliyorsun."

Gözlerim kısıldı. "Beni rahatlatmak için burada olduğunu sanıyordum."

"Hayır."

Omuz silkiyor, koltuğa geri gömülürken sırtıyor.

"Elinizin tutulmasını ve egonuzun tatmin edilmesini istiyorsanız, başka yere bakın."

Gözlerimi deviriyorum ve votka şişesinden içiyorum.

"Eminim odama girip ben yerdeyken hayalarım tekme atmaktan daha iyi bir işiniz vardır."

"Oh, yaptım, ama bitirdim."

Merakla kaşlarımı çatıyorum. Lukas sırtıyor.

"Victoria Chesterman'ın arkandan ve Charlotte'un yüzüne karşı seni gagalaması artık eskidi."

Sırtıyorum. "Ne yaptın Freddy Kruger? Dolaptan atlayıp kızın ödünü mü kopardın?"

"Ondan

kurtuldum."

Gülümsemem

düştü.

"Dostum..."

Parlayan esrarı derin derin içine çekerken ağır, paslı bir kahkaha atıyor.

"Tanrım, öyle demek istemedim. Demek istediğim onu bir süreliğine kampüsten uzaklaştırdım."

Karanlık arkadaşımın kötü kalpli bir kız olduğu için gidip birini öldürmemiş olmasının verdiği rahatlamayla nefes veriyorum.

"Ailesinin Victoria'nın hamile olduğuna dair çok ama çok ikna edici kanıtlar aldığından emin oldum."

Homurdanıyorum. "yle mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama eğer yleyse işleri çok daha ilginç hale getirecektir." Omuz silkiyor. "Oh, ve söz konusu kanıtlar babasının bankasının Başkan Yardımcısı olduğunu ortaya çıkarmış olabilir."

Başımı sallayarak sırtıtıyorum.

"Sen sinsi bir pisin."

"Düşündüğümde bunun kolay olduğunu

söyleyebilirim." Lukas'a bakarken

dişlerimi emiyorum.

"Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz."

İ geçirdi ve esrarı bana uzattı.

"Ama daha önce söylediğim şeye geri dönersek, her şeyi berbat ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı atıyorum, ciğerlerim yanana kadar dumanı içime çekiyorum.

"Evet," diye homurdanıyorum sonunda, burnumdan nefes veriyorum. "Evet, bunun farkındayım."

"Ve ikimiz de Charlotte'un genel olarak çekilmez bir insan olarak senin üzerinde muhtemelen olumlu bir etkisi olduğunu kabul edebilir miyiz?"

"Sen boktan bir terapistsin, bunu biliyor musun?"

"Buna sert sevgi denir."

"Bence bu senin götlük yapmandan kaynaklanıyor."

Sırıttıyor. "Biraz A sütunu, biraz B sütunu."

Telefonum aramızdaki masada çalışıyor ve ikimizin de yüzüne bir parıltı yayıyor. Gözlerim düşüyor ve çenem geriliyor.

Ben

Oleg. "Al

şunu."

Lukas ayağa

kalkar. "Hayır,

otur-"

"Babanla ilgili, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Al, gerçekten. Ama istemediğiniz b i r tavsiyede daha bulunabilir miyim?"

"Hayır demem seni durdurur mu?"

"Hayır."

Sırıttıyorum. "O zaman misafirim ol."

"Sen benim arkadaşımsın, Misha." Kaşlarını çatı. "Aslında sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin."

Sırıttıyorum. "Bana karşı ağlamaklı olma, Komarov. Bu kafamdaki, biraz da korktuğum imajını mahveder."

Sırıtırıyor. "En iyi arkadaşlarımla ağına yumruk atmaktan çekinmem."

Ama sonra gülümsemesi kaybolur.

"Söylemek istediğim şey, ikisine birden sahip olamayabileceğin. Ve eğer iş imparatorluğun anahtarlarına ya da ona gelirse, hangisini seçeceksin?"

Hırlıyorum ve ağızımı açmaya başlıyorum ama o başını sallıyor. "Bu bir meydan okuma değildi. Ve her zaman basit değildir-" "Evet, öyledir."

Kalbim güm güm atıyor. Yavaşça başımı sallarken burun deliklerim açılıyor. "Evet, öyle."

"Ve?"

"O."

Bunu düşünmek zorunda değilim. Hiç tartmak zorunda değilim. Zehirlenmiş bir imparatorluğun tahtı ile tek kurtuluş şansım arasında mı? Bu kolay bir seçim.

Esrarının dumanı yüzüne dolarken Lukas sıtırıyor.

"Senin için hâlâ umut var, Tsavakov."

"Bir yerlerde uğraman gereken bir genç pijama partisi yok mu Freddy?"

Karanlıkta gürleyen kum ve pas rengi sesiyle karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"İyi şanslar, Misha."

O gidince telefonu açıp Oleg'i geri arıyorum. "Bana bir şey bulduğunu söyle."

"Benden kazmamı istediniz..."

"Ve?" Şak diye söyledim.

Oleg temizler onun Boğaz beceriksizce. "I, uh... I bir şey buldum."

Çenem gerildi. Kanepede daha dik oturuyorum, gözlerim karanlığın içinde parlıyor.

"Bana her şeyi anlat."

"Bildiğiniz gibi, babanızla ilgili pek çok... ah, pek de yasal olmayan şey ortada. Ama bunların çoğu kamuoyunun bildiği şeyler ve hiçbir şey çıkmayacak, çünkü o güçlü ve doğru insanlara para ödüyor."

"Bu hiç yardımcı olmuyor Oleg," diye homurdanıyorum. "Yok artık, babam alabildiğine kirli biri. Bratva bağlantılarının ve kara para aklama dolandırıcılığının tam anlamıyla reklamını yapıyor."

"Öldürdüğü eski kız arkadaşı hakkında reklam yapmıyor."

Donup kaldım, votka şişesi ağzımın yarısına kadar geldi.

"Uzun zaman önceydi," diyor Oleg kaçamak bir sesle. "Ama ipliği buldum ve çektim. Üstü çok örtülmüş, Misha. Ama orada. Yerel polise para ödemekle doğrudan bağlantılar, daha sonra ölü bulunan birkaç tanık. Senin

Babam bunu örtbas etmek için yeri göğü birbirine kattı, bu da çok şey anlatıyor."

Yavaşça ince ince gülümsüyorum. "Bu işe yarayabilir."

Oleg haksız değil. Babamın cinayet işleyebileceğini ilk elden biliyorum. "Liderlik etmek için ne gerektiğini görebilmem" için gözümün önünde, kendisinden kaçan bir adamın kafasına bir kurşun sıkmasını kelimenin tam anlamıyla izledim.

On iki yaşındaydım.

Ancak Oleg, Boris'in bunu örtbas etmek için harcadığı çaba konusunda haklıysa -yirmi tanığın ve kendi oğlunun önünde bir adamı kafasından vuran aynı adam- bu bir şeyler söylüyor.

"Güzel. Bu iyi, Oleg. Yapabilirim-"

"Dahası da var." Boğazını temizliyor. "Bir de çocuk vardı."

Çekiniyorum. "Ayrıca öldürüldü mü?"

"Ben... sanmıyorum," diye mırıldanıyor Oleg. Bir dosyayı karıştırıyormuş gibi kağıtların yer değiştirme sesini duyabiliyorum.

"Hayır, öldürülmedi. Yine de bu çocuğun gizlendiğinden bahsediliyor."

Dünyam sarsılıyor. Zihnim yüzlerce yöne dönüp bükülürken göz kırpyorum ve bunun sonuçları kafama tuğla gibi çarpıyor.

Benim bir kardeşim var. Ya da bir yerlerde olabilir.

Midem bulanırken ağzım bir hırıltıya dönüşüyor. Bunun her yerinde Boris yazıyor. Ondan hamile kalma hatasını yapan bir kız arkadaş. O da onu öldürtmüş ve zavallı çocuğu kim bilir nereye göndermiş.

Bunu kullanabilirim. Bu zehirli bir koz. Boris'in elini bu şekilde zorlayabilirim. Şimdi. Hatta bu gece. Bu şekilde onu oturtur, gözlerinin içine bakar ve beni imparatorluğun bir sonraki kralı yapmak için imzalaması gereken belgeleri imzaladığını söylerim. Ya da bunu onun hayatını ve mirasını istemediği şekilde mahvetmek için kullanırım.

"Oleg," diye vahşice sırtıyorum. "Banka hesabının tahmin edemeyeceğin şekilde büyümesini izlemeye hazır ol-"

"Aslında bir şey daha var Misha," diye hızla ekliyor. "Ölü kızla bir ilgisi yok ama sana ihtiyacın olan son kurşunu sağlayabileceğini düşündüğüm bir şey."

"Anlat bana."

Nefes alıyor. "Boris'in Luxlordia Parlamentosu'nda bu siyasi hamleleri yapmasına yardımcı olan bir bağlantısı var."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu yeni bir haber değil.

"Biliyorum, Oleg. Parlamentonun yarısı onun cebinde-"

"Bu daha büyük daha Bu. O var biri içinde suçlama. Birisi içeriden tüm ipleri elinde tutuyor."

Tam düşüncesini bitirirken tıklıyorum.

"Kral'ın amcası, Leon Müller."

Ayağa kalkıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Ve yemin ederim, dudaklarımda zaferin tadını alabiliyorum. Boris sikilmek üzere.

"Babandan kalan yüzlerce banka mevduatı, Boris'in de aynı zamanda gittiği tuhaf yerlere uçak seyahatleri var. Babanın maden yatakları için Luxlordia'yı içeriden çalmaya çalışmasına yardım eden kişi o."

"Umarım parayı seviyorsundur Oleg," diye tıslıyorum odadan çıkarken. "Çünkü çok büyük bir kısma sahip olmak üzeresin."

Şansıma, babamın jetlerinden biri hâlâ Manchester'da. Lortluk Malikanesi'nin eğlence merkezinin bodrum katına inerken pilota mesaj atıp yakıt ikmali yapmasını ve hazır olmasını söylüyorum. Kitap raflarından birinin üzerindeki Tarzan'ın bir kopyasının arkasındaki gizli bir tuş takımı tüm duvarı açarak malikânenin altındaki gizli sığınağa ve garaja giden merdiveni ortaya çıkarıyor.

Biraz sarhoş ve biraz da kafam güzel bir şekilde merdivenlerden inerken Kristoff'un numarasını tuşluyorum.

"Misha-"

"Sana eğilmeni söylüyorum," diye tıslıyorum, Mustang'imın kapısını açıp direksiyona geçerken göğsüm adrenalinle kabarıyor.

"Bekle, ne-"

"Kurşunlar uçuşmaya başlamak üzere, Kris. O yüzden eğil."

"Kahretsin, Misha. Neler oluyor?"

"Boris batıyor, olan bu. Kazdım ve onun gömülü tutmak istediğini çok iyi bildiğim şeyleri buldum."

"Bekle, Misha-"

"O bir kızı öldürdü, Kris. O kızı öldürdü çünkü onu hamile bıraktı."

Kristoff Rusça küfür ediyor.

"Lanet olsun, Misha, kes şunu! Sana söylüyorum, bu..."
İnliyor. "Bu yoldan gitme. Sana yalvarıyorum, kes şunu."

"Öylece oturup seyirci olmayacağım," diye hırladım.
"Kıçımın üstüne oturup o orospu çocuğunun anahtarları yüzüme doğru sallamasını ve artık onlar için kanımı akıtmasını beklemeyeceğim."

"Misha, sana karşı sert davrandığınızı biliyorum. Çok daha fazlasına katlandığınızı biliyorum-" Kristoff'un sesi biraz kırılıyor. "Sana bu kadar sert, bu kadar acımasız davranmasını asla hak etmedin, Misha. İnan bana, ben senin yanındayım. Ama lütfen dur da doğru düzgün-"

"Bu benim hayatım, Kristoff!" Telefona kükrüyorum. "Bu uğruna kan döktüğüm bir imparatorluk! Uğruna acı çektiğim!"

"Biliyorum Misha! Lanet olsun, biliyorum. Ama dur ki sana söyleyebileyim-"

"O lanet çocuğu bulacağım, Kristoff. Ve Boris'in onun gözlerinin içine bakmasını sağlayacağım ve onlara tam olarak ne yaptığını anlatacağım-"

"Çocuk sensin, Misha."

Her şey soğuyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, ağızımdan hiçbir ses çıkmamasına rağmen kelimeler çıkarmaya çalışıyorum.

Sanki kalbim bir anlığına duruyormuş gibi hissediyorum. Atmayı bırakıyor.

"Sensin," diyor Kristoff, güçlü sesi kırılarak. "Tanrım, Misha. Ben... bunu sana söylemek istediğim o kadar çok zaman oldu ki. O kadar çok ki-"

"O... o benim annem miydi?" Fısıldıyorum.

"Siktir, Misha," Kristoff boğuluyor. "I oldu yeni için organizasyon. Körü körüne takip ettim."

Başım dönüyor, öfke damarlarımda cehennem gibi çalkalanıyor. "Onu sen mi öldürdün?" Tıslıyorum.

"Hayır," diye nefes alıyor. "Hayır. Ama bunu senden sakladım. Senden sakladım. Misha, ben çok lanet-"

"Gitmem gerek."

Sesim sanki bir buz kütesinin içinden geliyormuş gibi. Donmuş, uyuşmuş hissediyorum; motoru çalıştırırken hareketlerim mekanik.

"Dur bakalım."

"Cehenneme git, Kris-"

"Bilmeniz gereken başka bir şey daha var."

Ellerim direksiyonu demir gibi kavrarken yüzüm bir öfke maskesine dönüşüyor.

"Annen kaçmaya çalıştı. Boris'in kim ve ne olduğunu biliyordu ama onun esiriydi. Babanı hiç sevmedi, Misha. Kelimenin tam anlamıyla onun tutsağıydı. Onu tuttu, zincirledi ve hamile bıraktı. Sen doğduktan sonra seninle kaçmaya çalıştı ama Boris onu yakaladı."

Gözlerim kapanıyor. "Neden bana söylüyorsun-"

"Çünkü bilmeyi hak ediyorsun. Çünkü on sekiz yıl boyunca sana neredeyse küçük bir kardeş gibi bakmak ve bunu sana söylememek zorunda kaldım. Ve artık bunu yapamam."

Yavaşça nefes alıyor.

"Bu kısım acıtacak." Nefes veriyor. "Nasıl öldüğünü öğrendin mi?"

Vurulmuş gibi gerildim. Başımı sallıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır."

"Yandı. Canlı canlı. Düşük kiralı bir apartmanda radyatöre zincirlenmiş."

İçimdeki erimiş nefret, camları sarsan, kulaklarımı çınlatan ve boğazımı düğümleyen bir kükremeye dönüşürken titremeye başlıyorum.

"Onu öldüreceğim."

Bu bir tehdit değil. Ya da alaycı, sıcak kanlı bir savaş çılgılığı. Bu sadece ifade edilmiş bir gerçek.

Onu öldüreceğim. Şimdi. Bu gece.

"Bekle," diyor Kristoff sessizce, sesi ince. "Senden önce bir şey daha var."

Gözlerimi kapatıyorum.

"Yanan kız, annen..." yavaşça nefes veriyor. "O bir dansçıydı; bale. Ve çok, çok yetenekliydi."

İçimde bir şey kıpırdıyor. Küçük bir yumruk, bir ipi çekiyor. "Adı Lina'ydı."

Hay sikeyim.

"Ve Heinrich König'in kızıydı."

UÇAK YOLCULUĞU BİR BULANIK: alkol ve kokainle beslenen ve çılgılık atma ve yumruğumu kanayana kadar kabinin kenarına vurma nöbetleriyle serpiştirilmiş bir öfke sisi.

Ne iki pilot ne de iki hostes beni durdurdu. O kadar da deli değiller. Bunun yerine, uçak Ukrayna'ya inene kadar yaralı bir aslan gibi böğürerek öfkelenmeme izin verdiler.

Bu sefer konvoy yok. Babamın korumalarından oluşan küçük bir ordu yok. Sadece içinde anahtarlar olan tek bir SUV var.

Ona doğru sendeleyerek yürürken ince bir gülümsemeyle bakıyorum. Bunun Kristoff olduğuna bahse girerim. Bu onu temize çıkarmaz. Hayatım boyunca benden sakladığı şeyi saklamış olmasını değiştirmez. Ama o borcun peşinatı olarak işe yarayacaktır.

Deli gibi araba kullanıyorum. Neyse ki özel havaalanı ile nefret ettiğim ev arasındaki yollar boş, çünkü o yollarda SUV kullanan bir adam değilim.

Ben bir ölüm meleğiyim.

Mahşerin dört atlısı da benim.

Ben dolu bir silahım.

Babamın evindeki nöbetçi kulübesi boş; kapı kilitli değil. Bu da Kristoff. Motoru körlemesine çalıştırıyorum, bahçeler ve patikalar boyunca kükreyerek ilerliyorum, ta ki konağın ön merdivenlerinin dibinde patinaj yaparak durana kadar.

Hâlâ çalışmakta olan arabadan fırlayıp körlemesine sendeleyerek merdivenleri çıkıyorum. Ön kapı öfkemle çarparak açılıyor ve bu dünyada en nefret ettiğim yere adım atıyorum.

Görünürde bir bekçi yok. Tıpkı ön kapı gibi, bu da Kristoff'un işi.

"Neredesin sen!" Bir iblis gibi kükrüyorum.

Kokain, alkol ve saf öfke damarlarımda napalm gibi tutuşurken, eve girip koridorlarda bir kabus gibi dolaşıyorum.

Müzik ve bir kızın kıkırdama sesini duyduğumda duraksıyorum. Kulaklarım çınlıyor ve koridorda sendeleyerek babamın ofisine doğru ilerlerken hırlıyorum. Kapı kilitli. Ama içeri dalarken topuğumun altında parçalanıyor.

Burada olmak için para aldığı her halinden belli olan kız çılgılık atarak Boris'in üzerinden atlıyor ve eteğini aşağı indirip gömleğinin düğmelerini iliklemek için çabalıyor.

"Ne oluyor lan?!" Boris tişörtü açık bir şekilde koltuktan fırladı. Beni orada hırıldayarak dikilirken görünce sarhoş gibi baktı.

"Biraz ister misin?" diye mırıldanıyor. Sarhoş. Ama benim gibi öfke ve gazapla beslenmemiş, baştan savma sarhoş.

Kızın kışına şaplak atarken sırıtıyor. "İşim bittiğinde onu alabilirsin. Şimdi kaç ve babanın eğlenmesine izin ver."
_"

"Sen," diye hırlıyorum dehşet içinde bakan kıza. "Dışarıda yüz seksen bin dolarlık bir Mercedes SUV var, çalışıyor. Şimdi defolup gidersen ve bu geceden asla ama asla kimseye bahsetmezsen senindir."

Gözleri Boris'in kim olduğunu ve benim kim olduğumu bildiğini söylüyor. Hayatı boyunca bu konuda tek kelime etmeyecek.

Beni geçip kapıdan çıkarken hızlıca başını sallıyor. Sonra, sadece ikimiz kaldık.

Boris bar arabasına doğru sendeleyerek yürürken, "Seni aptal küçük pislik," diye hırlıyor. "Seni sik engelleyici küçük bok-"

"Adını hatırlıyor musun?"

Duraksıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kim, fahişe mi? Bilmiyorum amına koyayım. Onları tanımak için para ödemiyorum-"

"O değil." Yüzümde bir öfke maskesiyle ona doğru ilerliyorum. Ben hışımla yaklaşırken kaşlarını çatarak endişeyle geriliyor. Ta ki aniden endişe, babamın yüzünde görmeyi hayal ettiğim başka bir şeye dönüşene kadar.

Korku.

Gençken, asla adil bir maç değildi. Büyüdüğümde, daha iri ve daha güçlü olduğumda ise

Geleceğim beni hiç kırılmaktan ve ona sırt çevirmekten alıkoydu.

Ama artık umurumda değil. Bu yüzden yaklaştığımda korktuğunda, sadece manyakça gülümsüyorum. Onu yakalayıp bar arabasından uzaklaştırırken hırlıyorum. Bunun için zil zurna sarhoş olmasını istemiyorum.

Aklının başında olmasını istiyorum.

Ne yaptığımı bilmesini istiyorum.

Ölmeden önce öleceğini gerçekten anlamasını ve son anlarının korku ve dehşet içinde geçmesini istiyorum.

Tıpkı onunki gibi.

Oleg bana uçak yolculuğuyla ilgili düzeltilmemiş raporları gönderdi. Her korkunç detayı okudum. Annem Lina'nın Moskova'daki prestijli bir bale enstitüsüne nasıl kabul edildiğini. Boris ve onun gibilerin o enstitülerde kasapların kesilecek danayı seçmesi gibi nasıl sinsice dolaştıklarını.

Annem ne yazık ki güzellik ve yetenekle lanetlenmişti. Ve ikisi de Boris'in dikkatini çekti.

Onu kaçırdı. Onu şehirdeki evlerinden birinde kilitli tuttu ve görünüşe göre benden hamile kalana kadar ona defalarca saldırdı.

Sanırım Boris'i hamilelikten kurtulmaktan ya da o noktada ondan da kurtulmaktan alıkoyan tek şey bir varise sahip olma egosuydu.

Bu yüzden onu zincire vurmuş. Ben doğana kadar bir mahkum gibi yaşamış. Ben üç aylıkken, sonunda beni de yanına alarak kaçmaya çalışmış. Ama Boris onu yakalamış, beni almış ve onunla işinin bittiğine karar vermiş.

Cenaze ateşi için seçtiği yıkık dökük daireyi yaktığında hayattaydı.

"O değil," diye tıslayarak onu açık gömleğinin yakasından tutup yukarı çekiyorum. Hırıltılı öfke maskemi yüzüne doğru fırlattığımda nefesi kesiliyor, bocalıyor.

"O değil, seni bok çuvalı," diye zehirli bir şekilde dişlerimi göstererek hırlıyorum.

"Annem."

Yüzünün rengi soluyor. "Misha..."

Bir kükremeyele, kitap raflarına sertçe çarpana kadar onu geri itiyorum. Kitaplar ve hatıralar ikimizin de üzerine yuvarlanırken irkiliyor, siniyor. Ama ben acı hissetmiyorum. Nefretten başka bir şey hissetmiyorum.

"Muhafızlar!!" diye bağılıyor "Muhafızlar!!"

Gülümsüyorum. "Sadece biz varız, Boris. Sadece sen, ben ve lanet olası bir hesaplaşma."

Titremeye başladı. "Misha, lütfen!!" Birden hıçkırmaya başladı. "Ben yapmadım!"

Soğukça gülüyorum. "Eğer yalan söyleyerek ölmeyi seçersen, bu senin bileceğin iş."

"Tamam! Tamam! Tamam!" diye hıçkırır. "Tamam, bendim, ama sadece Ben! O bir hediye idi!"

Yüzüm öfkeyle buruştu. "Ne?"

"Onu bana o verdi! Leon! O bir hediye idi! O lanet ülkeye girebilmek için evlenmem gereken bir gelin! Leon ve ben... on yıllardır o krallığın altındaki milyarlara ulaşmaya çalışıyoruz."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. "Onun asla... Yani, onun benden hoşlanmasını istemiştin! Tüm o para ve süslü kıyafetlerle-"

"Ve tutsaklık!?! " Kükrüyorum. "Ona saldırmak!?" Dönerek onu kendi masasının üzerinden yere, kâğıt ve klasör yığınının içine itiyorum. Ona doğru hamle yaptım ve o da ciyakladı.

Onu yakasından tutup yüzüme doğru çekerken solgun, terli yüzünde panik ve korku titreşimleri var. Burnundan kan damlıyor ve alnında bir kesik oluşuyor.

"Misha, lütfen, anlamalısın-"

"Hayır, hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diye hırslıyorum. "Artık değil. Senin için değil, seni bok parçası."

Gözlerim onun yanında parıldayan bir şeye takılıyor. Ve aniden, biliyorum.

Boris Tsavakov'un bu gece nasıl öleceğini biliyorum. Ve tüm bunları hayatımdan sonsuza dek nasıl çıkaracağımı da biliyorum. Tüm acıları. Tüm karanlığı. Onun ve bu evin bana ve dünyaya yaşattığı tüm nefreti.

Küçük altın çakmağı alıyorum -Boris'in puro yakmak için en sevdiği çakmak, üzerinde baş harfleri kazılı. Babamı hıçkırarak ve titreyerek yerde bırakarak ayağa kalkıyorum. Ofise doğru yürüyorum ve Boris'in en büyük aşklarından biri olan araba koleksiyonuna açılan çift camlı kapıları tekmeleyerek açıyorum.

Ofisinin duvarlarında ya da masasında benim resmim yok. Ancak on milyonlarca dolar değerinde pahalı, hiç kullanılmamış süper arabaların bulunduğu cam çatılı garaja doğrudan bir giriş var.

Lamborghini'ler, Ferrari'ler, McLaren'ler, Bugattis'ler, tam bir oto mekanik atölyesi, bir araba yıkama...

Ve bir benzin pompası.

Başlığı çıkarıyorum ve plastik bir alet kovasına bırakıyorum. Düğmeye basıyorum ve nozul yakıt fışkırtmaya başlıyor, kovayı dolduruyor. Boris'in ofiste melediğini duyabiliyorum ama onu görmezden geliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve benzin kokusunu içime çekiyorum.

Kovayı ofise geri götürdüğümde pompayı açık bırakıyorum. Duvarlara, raflara ve mobilyalara sıçratmaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?! Misha!" Ama artık

Boris'e karşı sağırım.

Koridora çıkıp yere ve duvarlara daha fazla su sıçratıyorum. Sonra kovayı yere bırakıp ofise geri dönüyorum. Ona doğru yürüyorum ve o daha

Bir şey söylemeden büyük, ağır ahşap masasını kaptım ve göğsünün üzerine devirdim.

Boris çığlık atıyor.

"Misha!" diye kükrüyor. "Misha, lütfen!! O senin! Hepsi senin! Para, imparatorluk-"

"Sende kalsın," diye hırladım. "Cehenneme kadar yolun var, umurumda bile değil."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Misha, biliyorum... Bazen sana karşı sert davrandığımı biliyorum."

Gülmeye başladım.

"Ama anlamalısın-" "Hayır, bilmiyorum."

Çakmağı havaya kaldırıyorum ve gözlerinde parçalar aniden bir araya geliyor.

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor, yüzü bembeyaz oluyor. Şimdi gazın kokusunu alıyor. Kapana kısıldığını biliyor. Ve şimdi, onu öldürecek olan kurşunu görüyor.

"Misha!" diye hıçkırıyor. "Misha! Sen benim oğlumsun, Misha! Ve ben de senin-"

"Elimde olsa kesip atacağım bir parçamsın sen," diye tıslıyorum. Burun deliklerim alevlendi. Damarlarımda saf nefret ve ateş var. Yavaşça ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Misha! Misha, lütfen! Hepsi senin! Hepsi senin!!"

İkisine de sahip olamayabilirsin. Ve eğer iş imparatorluğun anahtarlarına ya da ona gelirse, hangisini seçeceksin?

Yine de kolay bir cevap. Orada benim için hâlâ bir şey olsa da olmasa da, onu seçiyorum.

Charlotte'u seçiyorum.

Kapı aralığından Boris'in gözlerinin içine bakmak için döndüğümde gözümü kırpmıyorum, masanın ağırlığı altında yerde kırık ve zavallı bir şekilde yatıyordu.

"Sen onu yaktığında o yaşıyordu. İzin ver iyiliğinin karşılığını ödeyeyim."

Çakmağı açıyorum. Gözleri açılıyor.

"Hayır..."

Kapı aralığına dokunduruyorum ve aniden tüm duvar alev alıyor. Dönüyorum, çakmağı cebime atıyorum ve uzaklaşıyorum.

Koridorda Boris'in merhamet ya da bağışlanma çılgınlıklarını duymazdan geliyorum. Onun için ikisine de sahip değilim. Sahip olduğum şey bir kova benzin ve içinden geçmem gereken bir sürü konak.

Nefret ettiğim evin içinde son bir tur atıyor, her odaya benzin damlatıyor, duvarlara sıçratıyor ve yanıcı her şeyi kaplıyorum.

Dışarıda, SUV gitmiş, ama önemli değil. Dönüyorum ve izliyorum. Tüm o lanet yerin alevden bir huniye dönüşmesini izliyorum. Cebimden çakmağı çıkarıyorum ve ısı duvarından uzaklaşmadan önce onu ön kapıya doğru fırlatıyorum.

Geçmişe bir cenaze ateşi.

Bu bir yas değil. Bu bir veda değil. Bu bir arınma. Bu zehiri kesip atmak. On yılı aşkın bir süredir devam eden bir hayatın düzeltilmesi.

Ciğerlerimi yakıp kavuran siyah ve keskin dumanı içime çektiğimde, özgürlüğü soluyorum. Kükreyen cehenneme baktığımda onu görüyorum.

İşkencemin aracı ve zincirlerimin kırıcısı. Tetiği çeken parmak ve beni geri getiren yumuşak dokunuş. Cehennemim ve kurtuluşum.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum, geçmişimin korlarının geceye yükselişini izliyorum. Tıslayan bir lanet ve fısıldanan bir veda. Babam için. Annem için. Şeytanlarım ve iblislerim için. Her şeyi başlatan ve her şeyi yerle bir eden kız için.

Bu benim için. Ama aynı zamanda onun için, uğruna köşkleri yakacağım kişi için. Krallıklar. İmparatorluklar.

Dünya.

Bırak hepsi yansın.

Ama asla yeterli olmayacak.

Bu yüzden burada tek başıma duruyorum, kendi yarattığım ateş tarafından tüketiliyorum. Külün efendisi. Bir yıkım imparatoru. Karanlık bir prens. Geceye bakan yalnız bir aslan.

Ölümler ve lanetliler kükrediğimi duysun.

Beni yerde yatarken bulan Kristoff'tu, yarısı külle kaplıydı. Gözlerim kararmış ve bitkin bir haldeyim, ciğerlerim duman solumaktan yanıyor. Bir yanımla onunla dövüşmek istiyor; dönüp bana söylemediği için onu yerden yere vurmak.

Ama beni yukarı çekmesine izin verdim. Beni bir arabaya sürüklemesine izin verdim. "Beni jete götür," diye inledim.

"Yok artık. Seni Oxford'a geri götürelim-"

"Hayır," diye homurdanıyorum, sesim kül ve dumanla kalınlaşıyor. Dönüp cipin direksiyonundaki adama bakıyorum. "Gittiğim yer orası değil."

Çenesi düştü. Ama yavaşça başını sallıyor. "Tamam."

Arabayı sessizce sürüyoruz ve havaalanında kısa bir tokalaşmayla yanından ayrılıyorum. Geçmiş, annemi ve olan biten her şeyi konuşmak için daha sonra zamanım olacak. Önce bunu yapmam gerek.

Ben homurdanarak nereye gittiğimizi söylerken kaptan dehşet içinde başını sallıyor. Sonra bir koltuğa ve karanlığa yığılıyorum.

Luxlordia'ya indiğimizde uyanıyorum.

Havaalanındaki kraliyet muhafızları kim olduğumu biliyor. Ama beni krallarının huzuruna çıkarmak konusunda isteksiz görünseler de, sanki biri hayır derse ne yapacağımdan daha çok korkuyorlar.

Zar zor uyandım. Zar zor ayakta duruyorum. Adrenalinim boşalmış durumda ve geriye kalan tek şey Heinrich'in karşısına çıkıp ona gerçeği söyleme kararlılığı.

Yanmış giysilerimde is ve parmak eklemlerimde kan var. Kraliyet sarayında refakatçimin yanında sendeleyerek ilerlerken kül ve ölümün tadını alıyorum, ta ki onlar beni bembeyaz bir yüzle Heinrich'in çalışma odasına götürene kadar.

Görünüşüm ya da durumum hakkında yeterince uyarılmış gibi görünmüyor.

"Tanrım, Misha-"

"Bu senin için."

Oleg'in gönderdiği kanıt dosyasını onun eline tutuşturuyorum. Bacaklarım her an kopabilir. Kendimde bile değilim. Ama ayakta duruyorum. Bu adama cehennemi yaşatırken oturmayacağım.

Heinrich'in elindekini okuyup yavaşça özümsemesini izliyor, öfkeyi ve dehşeti yeniden hissediyorum. Yüzünün önce kül rengine, sonra soluk beyaza, sonra da kıpkırmızıya dönüşmesini izliyorum.

O kükrediğinde ayakta durmaya devam ediyorum, ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Dönüyor, çığlık atıyor, ağlıyor, masasını bir kol hareketiyle temizlerken acı içinde hıçkırıyor. Masanın kenarını kavırıyor, gökyüzüne bakıyor ve sesi kesilip masa devrilerek duvara çarpana kadar bağırıyor.

Yüzü öfkeli ve gözyaşları içinde bana döndüğünde başımı sallıyorum.

Buna hazırım. Şu anda vermesi gereken her türlü cezayı almaya hazırım. Acıyı emmeye hazırım. Lanet olsun, hayatım boyunca bunu yaptım.

Heinrich bana doğru sendeliyor. Ama yumruk atmıyor. Bana vurmuyor.

Kollarını bana doluyor, beni kendine çekiyor ve bir sonraki esintide uçup gidecekmişim gibi sarılıyor.

Ve birden ağlamaya başladım.

Her şey ortaya çıkıyor, hepsi. Babam, annem, ondan ve benden çalınan hayat. Yanlış basılmış sarı bir balon ve koparılmış bir yıldız çiçeği. Küçük bir kızın gülümsemesi ve nezaketi ve bir babanın öfkesi ve yıkımı.

O benimkine hıçkırırken ben de onun omzuna "Özür dilerim," diye hıçkırıyorum. "Çok özür dilerim."

Telefon elimden düşerken ve gözyaşlarım akarken TENLEY beni tutuyor. Omzuna doğru hıçkırarak ağlıyorum, az önce bana söylenenlerden sonra ona bir can simidi gibi tutunuyorum.

Telefondaki annemdi ve bana her şeyi anlattı. Her şeyi. Misha'yı, babasını, Boris ve Leon hakkındaki bilgileri ki şu anda Boris hapiste.

Lina.

Hiç tanımadığım, sevdiğim ve nefret ettiğim adamı doğuran kadın için ağlıyorum. Misha'yı dünyaya getiren dehşet ve doğduğu günden beri damarlarında akan acı için ağlıyorum.

Yaptığı şey için ağlıyorum, çünkü annem de az önce bana bunu söyledi.

Tenley'nin omzuna doğru hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum, ta ki daha fazla ağlayamayana kadar. Ondan sonrası sadece kuru bir şekilde titremek ve kalbim burkulurken ona sımsıkı sarılmak oluyor.

Misha'yı aramayı deniyorum, çünkü annem bana Heinrich'le birlikte gerçeği öğrenmenin acısını yaşarken onun gittiğini söylemişti. Ama telefonu kapalı. Bu da beni daha çok titretiyor çünkü tek yapmak istediğim ona sarılmak, yüzüne dokunmak ve yaşadığı cehennem ne olursa olsun onun için burada olduğumu söylemek.

Ama hiçbir karşılık gelmeyince ve ben tekrar titremeye başlayınca Tenley kollarını bir kez daha bana doluyor. Dışarıda hava yeniden kararana kadar saatlerce bu şekilde, kulübemizin oturma odasındaki kanepede oturuyoruz.

Kapı açılmadan önce hafifçe vurulunca irkiliyorum. Gözlerimi Tenley'nin omzunun üzerinden kaldırdığımda İlya ve Lukas'ın kulübemize adım attığını görüyorum. Ve belli ki onlar da her şeyi biliyor.

Tenley'den uzaklaşıyorum. Kaşlarını kaldırarak beni kontrol ediyor. Ama o İlya'nın kollarına gömülmeden önce başımı sallıyorum.

Dönüyorum, gözlerim Lukas'ın yüzünü arıyor.

"I...." Başımı sallıyorum. "Nerede olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Ağız inceliyor. "O burada. Daha yeni döndü."

Kalbim küt küt atıyor.

"Malikânenin altındaki sığınak garajında," diye homurdanıyor İlya. Çenesi gerilir.

"O... iyi değil, Charlotte. O kırıldı."

"Ona gitmelisin," diyor Lukas o karanlık, çakıllı sesiyle sessizce. "Onu hiç böyle görmemiştim ve ben..." kaşları atılıyor. "Sana ihtiyaı var Charlotte."

LUKAS beni kampüsten geçirip Lordship Malikanesi'ne götürüyor. Ama o dışarıda kalıyor ve bir sigara yakıyor.

"Aşağıya giden yolu biliyorsun sanırım?"

Başımı salladım.

Bodrumdaki eğıence sisteminde, kitabın arkasındaki gizli tuş takımını buluyorum, daha önce, "bozuk" olmayan bir Misha beni macera için buraya getirdiğinde. Ama bu çok uzun zaman nceymiş gibi geliyor.

Merdivenin dibine ulaştığımda yeraltı sığınağı karanlıktı. Bir boks ringinin üzerinde parlayan tek bir ışık dışında karanlık. Sırt st yığılmış, kollarını iki yana amış yalnız figürü gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Misha.

Ona doğıru koşuyorum ve içinde bulunduğı durumu fark ettiğimde hıçkırıklara boğıuluyorum: kıyafetleri yırtılmış ve yanmış, cildi is ve kanla lekelenmiş. l gibi görünüyor ve sanki bir haftadır uyumamış gibi.

"Aman Tanrım, Misha!"

Kendimi ringe doğıru fırlatıyorum ve iplerin arasından ringe tırmanıyorum. O inlerken ve yavaşça doğırulmaya çalışırken yanına koşuyorum. Ama

Ona doğru çarpıyorum, kollarımı ona doladığında neredeyse onu deviriyordum.

Tekrar ağlıyorum, ona şiddetle sarılıyorum. Kolları beni sarmak için yavaşça kalkarken kaslarının dalgalandığını hissedebiliyorum.

"Çok üzgünüm," diye boğuluyorum boynuna. "Çok, çok üzgünüm."

Nefesinin kesik kesik geldiğini hissedebiliyorum ve beni kavrayışı neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaşıyor. Yüzü boynuma bastırıyor ve nefesinin sıcak tıslamasını, sıkılmış kapalı gözlerini ve gözyaşlarının ıslaklığını hissedebiliyorum.

O kadar çok acı çekiyor ki, sanki içinden patlayacakmış gibi hissediyor.

Dudaklarım ağzının yanında gezinene kadar yanağımı onunkinin üzerinden kaydırıyorum. Aradaki mesafeyi kapatıyorum ama kaşlarını çatıyor ve yüzünde temkinli bir ifadeyle geri çekiliyor.

"Biz... biz bunu yapamayız," diye

boğuluyor. "Neden?"

"Çünkü senin...." Başka tarafa bakıyor. "Üvey baban benim büyükbabam."

"Üvey baba," diye fısıldadım.

Geri çekilmeyeceğim. Şu anda ona mümkün olduğunca yakın olmayacağım.

Onu derinden öpüyorum. Bir an tereddüt ediyor, sonra aniden boyun eğiyor ve beni öperken dudaklarıma karşı inliyor. Kucağına sürünüyorum, ellerimi yukarı kaydırıp onu

öperken yüzünü kavıyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Boğuluyorum, kalbim hala onun için burkuluyor ve kırılıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sen," diye tıslıyor ve ağzını boynuma doğru kaydırıyor. "I need sen."

"Nasıl?" Parmaklarımı saçlarının arasına sokmak için ellerimi boynuna doladığımda ürperiyorum. Ağzımı kulağına götürmek için başımı çeviriyorum.

"Bana nasıl ihtiyacın var, Misha?" Fısıldıyorum.

Elleri tenimde sıkılaşıyor ve göğsündeki hırıltıyı hissedebiliyorum.

"Söyle bana," diye fısıldıyorum usulca. Dudaklarım kulağına değiyor. "Ya da sadece göster bana. Bana nasıl ihtiyacın olduğunu göster-"

Aniden altıma girdiğinde nefesim kesildi. Beni geriye itiyor ve ters çeviriyor, beni boks minderinin üzerine yüzüstü iterken nabzım hızlanıyor. Üzerimde hareket ettiğini hissettiğimde sıcaklıktan titriyorum.

Elleri eteğimi yukarı itiyor ve sonra külotumun içine giriyor. Kalçalarımı tutmadan önce dizlerime dolanmasına izin vererek sertçe aşağı çekerken nefes nefese inliyorum. Kıçımı havaya kaldırıyor, arkamdan hırlarken göğsümü ve yanağımı mindere doğru tutuyor.

Bir kemerin şingirtısını, bir fermuarın telaşlı çekişini duyuyorum. Parmakları tenimi kazıyor ve sikinin zonklayan sert, şiş başının dudaklarımın arasına girdiğini hissettiğimde inliyorum.

Bu zor olacak. Gövdemin üst kısmını ve yüzümü mindere bastırılmış durumda, ter ve kir kokusu alıyorum. Parmaklarının derimi zedeleyen acil, neredeyse acı verici kavrayışını ve karışık külotumun uyluklarıma batan ısırığını hissedebiliyorum.

Ve hiç bu kadar ıslanmamıştım.

Kendini toparladı ve aniden sertçe içime girdi.

Kalınlığı içimde kabzaya kadar batarken umutsuzca inliyorum. Parmakları tenimi zedelerken geri çekiliyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Kalçaları sallanıyor, dışarı çekiliyor ve sonra tekrar içeri itiyor, beni sert, derin ve merhametsizce beceriyor.

Ve her birini seviyorum. seviyorum. seviyorum. Saniyesini.

Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Vahşete ve serbest kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum - kendini bırakmanın ve kendi zevki dışında hiçbir şeyi umursamamanın verdiği arınmaya.

Ama muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Karanlık bir prensten, karanlık bir zevk.

Altımdaki kirli boks minderini tırmalıyorum, tozun içinde nefes nefese kalıyorum ve vücudum sarsılıp yere çarparken inliyorum. Etrafıma uzanıp gömleğimi öyle sert çekiyor ki düğmeleri kopuyor. Elleri sütyenimin içine giriyor, ben zevkle inlerken ve ona doğru itilirken parmakları kabaca meme uçlarımı sıkıştırıp büküyor.

Parmakları saçlarımin arasına giriyor, bir yumruğa sarıyor ve beni tam olarak bana ihtiyaç duyduğu ve beni istediği şekilde sabitliyor. Kasları kıvrılıyor ve bana çarpıyor, karın kasları

O büyük, mükemmel siki beni gün ışığında sikerken kıcımlı tokatlıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Ama o beni sikmeye devam ediyor, beni yere yapıştırırken tekrar tekrar içime dalıyor. Orgazm içimin derinliklerinde patlıyor, zevkle çığlık atarken nefesimi kesiyor.

Tekrar içime dalıyor, hırlıyor, kükrüyor, öfkesini bedenimle paylaşırken üstümde tıslıyor. Tekrar boşalıyorum, yüzümü yere bastırıp onun için patlarken titriyor ve inliyorum.

Misha inliyor, şişmiş sikini içime sokarken hırlıyor. Nabzının attığını hissediyorum ve parmakları acıyla tenimi kazıyor ve başka bir orgazmın içine düşerken nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde saçlarımı sıkıyor.

Eteğim havada, dudaklarımın altından salyalar akarken ve külotum kalçalarımın dolanırken, döllerini içime akıyor ve beni sular altında bırakıyor.

"Oh Tanrım..."

Sanki doruk noktası onu kendine getirmiş gibi. Birden Misha yavaşça içimden çıkıyor ve beni ters çeviriyor. Beni kollarının arasına alıp göğsüne çekerken yüzü acı ve kendinden nefret maskesine benziyor.

Ona yapıştım, nefes nefese kaldım ve titriyorum. Vücudum ağrıyor. Dizlerim yere yapıştı. Ama titremeyi ya da parlamayı durduramıyorum.

"Siktir, Charlotte," diye boğuluyor. "Siktir, bebeğim-"

"Hayır," diye fısıldıyorum, dudaklarım sırıtıyor. "Hayır, incitmedin-"

Yer değiştirirken irkildim.

"Tamam, sadece birazcık," diye mırıldandım. "Lanet olsun, Char-"

"Ben seninim," diye fısıldıyorum ona uzanırken. Elim yanağına değerken gözlerim onunkileri tutuyor.

"Sahip olmak. Tutmak."

"Saklamak için," diye homurdanıyor ağız benimkine doğru inerken. O beni öpüyor, ben de onu dudakları bildiğim ya da bilmek istediğim tek şey olana kadar öpüyorum.

YENİ BİR GERÇEKLIĞE UYANIYORUM.

Charlotte'la dün gece odama çıkarken birbirimize yardım ettiğimizi hayal meyal hatırlıyorum. Duşta ona sarıldığımı ve su cildimdeki is ve kanı temizlerken onu öptüğümü hatırlıyorum.

Ve sonra sadece karanlık. Adrenalin, üzüntü, alkol, uyuşturucu ve neredeyse üç gün boyunca hiç uyumadan koşmak bunu yapar sanırım.

Görünüşe göre benim bile sınırlarım var.

Ama uyandığımda, daha gözlerimi açmadan geçmişin orada kalacağını biliyorum. Tıpkı eskiden olduğum adamın öldüğünü bildiğim gibi - Ukrayna'da için için yanarak bıraktığım adam ve ev kadar ölü ve yanmış.

Ateşin içinden geçtim ve diğer taraftan çıktım. Yanımda onunla. Ya da duruma göre kollarımda.

"Günaydın," diye fısıldıyor Charlotte. Gözlerimi açtığımda bana sırtarak dönüyor. Dişleri dudağının üzerinde geziniyor ve yanakları

Redden.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum eğilip dudaklarımı usulca dudaklarına bastırırken. Ama ona yaptığım şeyi hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Sen..." çenem sıkıştı. "Charlotte, ben... ben kontrolümü kaybettim..."

"Ve bu sorun değil," diye fısıldıyor. Eğilip alnını benimkine değdiriyor, ardından dudakları da aynı şeyi yapıyor.

"Benimleyken kontrolünü kaybedebilirsin, biliyorsun," diyor usulca. Kızarıyor. "Yani, belki her zaman değil ama yapabilirsin." Yanakları daha da kızarıyor. "Aslında bundan hoşlandım. Hem de çok."

Bir elimle yanağını okşarken sırtıyorum. Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derinden. Ama geri çekildiğimde telefonunun haberlere açık olduğunu görüyorum ve çenem sıkılıyor.

"Yaklaşık yirmi dakikadır ayaktayım," diyor bakışlarımı takip ederek. O da bana bakıyor. "Babanla ilgili bir şey yok."

Sessizce başımı sallıyorum.

"Luxlordia'da çok şey var."

"Oh?"

Başını sallıyor. "Evet. Şu Leon olayı..." diye başını sallıyor. "Bu büyük bir mesele. Bir sürü başka şeyi de ortaya çıkarıyorlar. Çoğu ülkenin izleme listesinde olan maden şirketleriyle yapılan gizli toplantılar. Terörist gruplar için para aklayan bankalardaki hesaplar."

Yüzünü buruşturuyor. "Yeniden seçilecek olan bazı Parlamento üyeleri seçimden önce bile istifa ediyor. Birkaçı dün gece ülkeden kaçtı."

Başımı sallayarak kaşlarımı kaldırıyorum.

İyi oldu. Bundan iyi bir şey çıktı. Sadece geçmişi eşelemenin verdiği acı ve keder değil. Ama ona tekrar döndüğümde gülümsediğimi fark ettim.

Tüm bunlardan sadece iyi bir şey çıkmadı. Çok iyi şeyler oldu.

Onu yakınıma çekiyorum. Charlotte kollarımda dönerken usulca inliyor. Kalçası kalçamın üzerinde kayıyor, elleri göğsümde geziniyor. Beni itiyor, ben sırtüstü dönerken o da üstüme çıkıp kalçalarımı sarılıyor.

Elini zonklayan sert aletimin etrafına sarmak için aramıza uzanırken dudağını ısıyor. Ayağa kalkıyor, başımı ortalıyor ve sonra aşağı doğru itmeye başlarken gözlerimin içine bakıyor.

"Kahretsin..." diye inliyor.

Nefesi kesiliyor, göğsü sıkışıyor ve yavaşça tüm bedenimi dar, hevesle kaygan amına alıyor. Elleri göğsüme düşüyor ve tırnakları dövmeli tenimde gezinirken bir yükselip bir alçalmaya başlıyor.

Ellerim kalçalarını ve kıcını kavramak için uyluklarından yukarı kayıyor. Ama hareketi onun yapmasına izin verdim. Tempoyu onun ayarlamasına izin verdim.

Nasıl isterse öyle yapmasına izin veriyorum.

Meme uçları sert yumrulara dönüşüyor ve saçları yüzüne dökülüyor. Sabahın geç ışıklarının donuk parıltısı onu yıkıyor ve onu her zaman gördüğüm meleğe dönüştürüyor.

Daha hızlı hareket ediyor ve ben de onu karşılamak için yukarı itmeye başlıyorum. İnliyorum, o ayrılmaya başladığında kalınlığımı ona sürüyorum. İnliyor, titriyor ve boşalmaya başladığında beni sıkıyor.

"Misha..."

"Seni
seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Bunu hiç kimseye söylemedim.

Ağzı benimkine çarpıyor, çığlığı kafamın içinde yankılanıyor. Onu yuvarlıyorum, daha sert itmeye başladığımda benim için tekrar geldiğini hissediyorum. Taşaklarım şişerken içine girip çıkıyorum, onu gıcırdatıyorum.

"Al beni," diye inliyor. "Al beni, al beni, al..."

Ağzım onunkine yapışıyor. Olabildiğince derine kayarken sikim nabız gibi atıyor ve dalgalanıyor. Ve ikimiz de birbirimizin içinde titreyip patladığımızda, bu cennettir.

Bu hiç bilmediğim bir aşk.

Ve bunun gitmesine asla
izin vermeyeceğim.

YAKLAŞIK BİR HAFTA boyunca, onunla birlikte yaşamdan uzaklaştım. Odamın kapısını kilitliyoruz, yemek ve su getirtiyorum, kıyafetlerden vazgeçiyoruz ve onun teninin her santimini ezberlemek için zaman ayırıyorum.

Yeniden doğuş gibi. Her şey farklı olsaydı olabileceğim adam olarak ateşten çıkmak gibi. Normal bir hayat şansım olsaydı. Annem yaşasaydı ya da Boris babam olmasaydı.

Babamın imparatorluğuyla, benimle, öldüğünde sahip olduğu vasiyetle, benim ellerimde ölmesinin herhangi bir sonucu olup olmadığıyla ilgili şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yine de umurumda olmadığını biliyorum. Hiçbirini. Belki de Lukas haklıydı: Belki de ona ve imparatorluğa sahip olamam. Ama yine de dünyadaki en kolay seçim bu. Her seferinde onu seçerdim.

Yani geçmiş orada kalabilir. Gelecek burada, kollarımda onunla.

Dünyadan kaçışımızın beşinci gününde nihayet kapım çalındı.

"Git başımdan!" Charlotte kıkırdamasını göğsüme gömerken sırtarak inliyorum.

"Giy şu lanet pantolonunu," diye homurdanıyor Ilya kapıdan. "Seni görmek isteyen biri var."

"Söyle onlara defolup gitsinler!"

"Kendin söyle ona, seni küçük pislik," diye mırıldanıyor Kristoff'un sesi kapıdan.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve burada bulunduğumuz süre boyunca kapalı olan telefonuma bakıyorum.

"Ben aşağıda havuzun yanında olacağım, Misha. Beş dakika içinde orada ol. Sana söyleyeceklerimi duymak isteyeceksin."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyduğumda Charlotte'a bakıyorum. "Sanırım bu kıyafetlerimi giymem gerektiği anlamına geliyor."

"Buzzkill."

Onu yatağa yatırıp yorganı üzerimize çekerken sırtıyorum.

KIRK DAKİKA SONRA evden çıkıp sonbahar havasının serinliğine adım atıyorum. Kristoff'un havuz kenarındaki masada oturduğu yere doğru yürürken elimdeki kahve fincanını yudumluyorum, diğer elim Charlotte'un kine dolanıyor.

"İlginç bir zaman kavramın var," diye mırıldanıyor bana ters ters bakarak. Ama gözlerindeki sırtışı görebiliyorum.

Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor. Bakışları Charlotte'a kayıyor ve gülümsüyor.

"Meşhur Charlotte."

"Charlotte, bu sık suratlı. Fuck-face, bu-"

"Kristoff," diye homurdanıyor, bana gözlerini devirerek. Ayağa kalkıyor ve Charlotte'un elini sıkmadan önce onu selamlıyor.

"Kristoff benim..." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Pislik ağabeyim. Sayılır."

"Ben Boris'in..." diye boğazını temizliyor. "Boris'in ikinci komutanıydım, Bayan Bergendem."

Bana bakıyor. Ben de ona ters ters bakarken çenem titriyor. Kızgın olmak istiyorum. Bana söylediği yalanlar ya da sakladığı gerçekler için kızmalıyım. Ama aynı zamanda, bir parçam bunu anlıyor. Boris'inki gibi temelde bir Bratva ailesi gibi yönetilen bir organizasyonda sadakatin her şey demek olduğunu anlıyorum.

Zalim kral olsun ya da olmasın, Boris Kristoff'un sadakatini kazanmıştı, Kristoff bunun için sessizce ne kadar acı çekmiş olursa olsun.

"Sana her şeyi anlatmak istediğim binlerce an var," diye homurdanıyor sessizce. "Yazdığım ve yaktığım mektuplar, çalıştığım ve kafamdan kovduğum itiraflar."

"Onu tanıyor muydun?" Kelimelerim yüklü ve o da bunu biliyor.

Kristoff başını sallar. "Hayır. Tüm bunlar olduğunda organizasyonda yeniydin. Ama onun bu bebeği ortaya çıkardığını, gülümsediğini ve 'gururlu baba' saçmalığını hatırlıyorum ve ben sadece bu konuda boş hissediyorum. Ne yaptığını biliyordum, Misha. Ve sana bakıp 'bu çocuk bir bulutun altında başlıyor' diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Aşağı bakıyorum. Charlotte'un parmaklarının benimkilerin arasına girip sıkıldığını hissediyorum. Yavaşça nefes alıyorum, geçmiş, şeytanlarımı ve öfkemi içimden atıyorum. Ve yukarı baktığımda, bir karar veriyorum.

Geçmiş orada kalabilir ve çürüyebilir, umurumda değil. Ben geleceğe bakıyorum.

Elimi uzattım. "Tamamdır. Bitti."

Kristoff sırtıyor, elimi tutuyor ve sonra beni ayı gibi kucaklıyor.

"Benim için gerçekten küçük bir kardeş gibisin, biliyor musun?"

Ben de ona sarılırken sırtıyorum. Ayrıldığımızda hepimiz masaya oturduk.

"Peki, ne kadar kötü?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ne, Ukrayna'dan gelen serpinti mi?" Ağzı inceliyor. "İyi değil, bunu söyleyebilirim. Bu seni şaşırtabilir ama babanın çok fazla düşmanı vardı."

Gözlerimi deviriyorum. "Şok oldum. Tamamen şok oldum."

"Evet, herkes olanları duyduktan sonra, kenarlarından tutmaya çalışmak için çok fazla hareket oldu."

imparatorluğun."

Kaşlarımı çatıyorum ama Kristoff devam ediyor.

"Neyse ki ben ilgileniyorum. Tüm organizasyonu kilit altına aldım. Ve görünen o ki, bu konuda pek gözyaşı döken de yok..." diye boğazını temizliyor. "Liderlik değişimi."

Neredeyse sormak istemediğim soruya geldiğimde kaşlarımı çatıyor, nefesimi içime çekiyorum. Kristoff yüzümdeki ifadeyi görüyor ve anlıyor. Başını sallarken ağzı acımasızca inceliyor.

"Misha..."

"O yaptı, değil mi?"

Başka tarafa bakıyor ve

başını sallıyor. "Seni

dışarı yazdı."

Bunu bekliyordum ve kendime umursamadığımı söyledim. Ama yine de karnıma bir yumruk gibi indi.

"Avukatlarıyla yaptığı son toplantıda. Özür dilerim. Onunla konuşmaya çalıştım-"

"Sorun değil."

Bir öfke parlaması var. Babamın küçüklüğüne ve zalimliğine karşı bir öfke patlaması. "Beni hazır hale getirmek" ya da "beni bir lidere dönüştürmek" adına yıllarca süren taciz ve cezaları düşünüyorum.

Ve sonunda, yine de beni bıraktı. Hepsi bir hiç uğrunaydı.

Çenem kenetlenirken gözlerimi kapatıyorum. Ama Charlotte'un eli kucağımda benimkinin içine kayınca son bir nefes alıp gözlerimi açıyorum.

"Sorun değil."

Bu sefer ciddiylim. Ben seçimimi yaptım. Onu seçtim. Ve her seferinde aynısını yapacağım.

Kristoff'a gülümsüyorum. "Yani, bu demek oluyor ki _"

"Değiştirilmiş vasiyetname evdeydi."

Kristoff sırtıyor ve sözlerinin bir iki saniye havada asılı kalmasına izin veriyor.

"Değiştirilmiş vasiyetnamenin tek kopyası aslında." Yüzüm sertleşti.

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Eski evlerle ilgili sorun da bu. Özellikle de işin içinde eski arabalar varsa. Her zaman kaza riski vardır, değil mi Misha?"

İnce ince gülümsüyor, bana dikkatle bakıyor. Gözlerim kısılıyor.

"Ne diyorsun Kris?"

"Değiştirilmiş yeni vasiyetname, seninle birlikte, evle birlikte yandı. Neyse ki, rahmetli babanın en güvendiği ikinci adamı olarak

emriyle, aciz duruma düşmesi veya ölümü halinde malvarlığı üzerinde tam özerkliğe sahibim."

Nabzım atarken dudakları kıvrılıyor.

"Bu yüzden avukatlara ellerindeki vasiyet kopyasını kullanmalarını söyledim. Bir yıl öncesine ait olanı."

Ona inanamayarak bakıyorum.

"Bekle, sen..." Başımı salladım. "Kristoff..."

"Sadakat çok şey ifade eder, Misha," diye homurdanıyor. "Sadakatsizlik ya da körü körüne sadakat de öyle. Senden zor bir şey sakladım. Bunu değiştiremem. Ama bu benim temizlemeye yardım edeceğim pisliğim. Ve bu benim işleri düzeltme yolum."

Yanındaki çantaya uzanıp bir dosya çıkarırken nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Ön sayfasını açıyor ve masaya doğru kaydırıyor.

"Tebrikler, Misha. Kırk milyar dolar değerindesin."

Gözlerim düştü. Babamın bir yıl önceki vasiyeti. Ve sayfanın tam ortasında benim adım yazıyor.

Her şeyi anladım.

Her şeyi.

Charlotte nefesini sertçe içine çekerken eli elimde sıkışıyor. Dönüyorum ve o şaşkınlıkla bana bakarken gözlerimin onunkileri tutmasına izin veriyorum.

"Yeni unvanınız için de tebrikler."

Gözlerimi tekrar Kristoff'a çeviriyorum.

"Ne?"

Sırıtır. "Veliaht Prens Misha Tsavakov." Sırıtır. "Sadece evlenmedin, kan bağıyla tahtın varisisin."

Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdi, bu seni onun üvey kardeşi mi yoksa üvey yeğeni mi yapar?"

"Artık konuşmayı kesmekte özgürsün."

Kristoff ayağa kalkarken kıkırdar.

Charlotte kaşlarını çatır. "Hemen gidiyor musun?"

"Öyleyim. Şu anda her şey çok karışık. Ama sizinle tanışmak ve tabii ki haberleri iletme istediim."

Bana döndü.

"Aksini düşünmüyorsanız, siz OHA'yı ve belki de üniversiteyi bitirene kadar işleri bir tür kâhya olarak yürütmek istiyorum. Ama ondan sonra, ya da gerçekten ne zaman istersen, taht senindir."

Dişlerimi sıkıyorum, ona bakmadan önce bir an için çarkların dönmesine izin veriyorum.

"Peki ya yapmazsam?"

Kaşları çatılır. "Eğer ne yapmazsan?"

"Eğer tahtı istemediğime karar verirsem."

Kristoff merakla gülümsüyor. "Bu kesinlikle bir tartışma konusu olabilir. Ama bunu şimdi yapmak zorunda değiliz."

Sırıtır. "Hayır, yok."

O dönüp Charlotte'a sarılmadan önce ben ayağa kalkıp arkadaşşıma sarılıyorum.

"Tebrikler, bu arada."

Vedalaşıyoruz ve Kristoff'un Lordluk Malikânesi'ne geri dönüp alttaki gizli tünelden çıkışını izliyoruz. O gittiğinde kollarımı onun beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Ağzım aşağı iniyor ve dudaklarını yavaşça tadarken hırlıyorum.

Uzaklaşırken kıkırdıyor.

"Üzgünüm, dünyanın en zengin insanlarından biri haline gelmiş birine ne söylemeniz gerektiğinden emin değilim."

"Bir şey söylemene gerek yok," diye sırtıyorum. "Çünkü sen de öylesin."

Kaşlarını çatıyor. "Ben neyim?"

"Dünyanın en zengin insanlarından biri." Sırtıyorum.

"Unuttuysan söyleyeyim, biz evliyiz."

"Huh, evet, aklımdan çıkmış," diye alay ediyor. Ama sonra sırtıyor.

"Aynı şekilde, evlilik sözleşmemiz var, hatırladın mı?"

"Hayır, yok." Omuz silkiyorum. "Bir haftalık kış uykusuna yatmadan önce Oleg'e onu parçalatmıştım."

Bana bakıyor. "Misha, senden bunu yapmanı

istememedim-" "Biliyorum."

"Bak, bir tane daha imzalayabiliriz," diye ağzından kaçırıyor.
"Yeni net servetinizi göz önünde bulundurursak-"

"Onsuz da iyiyim."

Dudağını çiğniyor, gözlerimin içine bakarken kızarıyor.

"Misha..." gözleri düşüyor.

"İkimiz de en başta bunu yaparak elde etmemiz gereken şeyi elde ettiğimize göre şimdi ne olacağını merak ediyorsun."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Zihin okuyucu," diye sırtarak başımın yan tarafına vuruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bu yasal bir soru ya da en azından konuşmaya değer, değil mi? Babanın imparatorluğu için bana ihtiyacın vardı. Benim de Luxlorida'yı kurtarmak için sana ihtiyacım vardı. Ama memlekette Parlamento seçimleri kesin gibi... Heinrich'i devirip krallığı satmayacaklar. Ve sen her şeye sahipsin."

Kaşlarını çatıyor ve yere bakıyor. "Sadece söylüyorum, biliyorum

bana ihtiyacı vardı, ama

şimdi-" "Burada kal."

Yukarı bakıyor. "Ne?"

"Tam burada, bu noktada kal ve kıpırdama."

Charlotte bana meraklı bir bakış atıyor ve ben ondan kaçıp eve giriyorum. Üst kata, odama ve gömme dolaba koşuyorum. Sıra sıra dizili ayakkabılarımın yanındaki çekmecedeki

aradığım şeyi alıp aşağıya koşuyorum.

Charlotte havuz kenarında bir sandalyede oturuyor, yüzü bana dönük. Yavaşça arkasına geçerken sırtıyım. Kollarımla etrafını sarıyorum, dudaklarım kulağına değdiğinde şaşkınlıkla nefesini tutuyor.

"Sana kıpırdama demiştim."

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre otoriteyle sorunum var. Ya da en azından senin otoritenle."

"Örneğin sana külot giymemeni söylememe sürekli karşı çıkman bunu kanıtlıyor mu?"

Gülüyor. "Okul üniforması etektir, Misha! Kimse kışında cereyan istemez!"

Beni usulca öpmek için döndüğünde gözlerimi deviriyorum.

"Bununla birlikte," diye mırıldanıyor sessizce. "Şu anda hiç giymiyor olabilirim..."

Şehvet içimde kabarırken hırlıyorum. Ama önce bir şey yapmam gerekiyor.

"Ayağa kalk."

Kızardı. "Vay vay vay, Bay Otoriter Pantolon-"

"Sadece ayakta durur musun?"

Bunu yaparken kıkırdıyor.

"Tamam, evet?"

Yavaş ve ölçülü bir nefes alıyorum.

Bunu böyle yapmak istiyorum. Bunu hak ediyor.

"Sürekli sana ihtiyacım olduğunu ya da sana ihtiyacım olduğunu söylüyorsun." Yüzü kızarıyor, gözleri merakla bana bakıyor.

"Sana ihtiyacım var Charlotte," diyorum sessizce. "Ama bunu seni istediğim için yapıyorum."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve arka cebimden yüzük kutusunu çıkarıyorum. Açıldığında, güneş ışığı kocaman elmas yüzüğün üzerinde parlıyor.

Alyansını.

Gözleri büyürken elleri ağzına gidiyor. "Evlen benimle," diye homurdanıyorum.

Dudağını çiğniyor, bana bakıyor. "Bu bir soru muydu?"

"Hayır."

Sırıttıyor.

"Evlen benimle, Charlotte. Tekrar evlen. Ya da sanırım benimle evli kal demek istiyorum. Çünkü tüm bu 'hayat' olayını sensiz de yapabilirim, sadece istemiyorum." Yüzüğü parmağına takarken ayağa kalktım ve onu kollarıma çektim.

"Seni istiyorum Prenses," diye inliyorum. "Şimdi, dün, yarın, her zaman."

Kollarını omzuma atıp bana sıkıca sarılırken gözleri yaşlarla parlıyor.

"Bu evet dediğin kısım, biliyorsun," diye homurdandım.

Kıkırdıyor. "Sanırım seninle ilk evlendiğimde çoktan evlenmiştim."

"O zaman tekrar söyle. Her zaman söyle, çünkü bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

Elleri yanaklarımı kavrarken sırtıyor ve parmak uçlarında bana doğru eğiliyor.

"Evet," diye fısıldıyor dudakları dudaklarıma yapışmadan hemen önce.

Onu derinden öpüyorum, iniltilerini yutarken onu kendime yakın tutuyorum. Geri çekildiğimde, gözlerim aıklıkla onunkilere bakıyor.

"Şu anda külot giymemem konusunda ne diyordun?"

Yüzü kızarıırken sırtıyor.

"Neden kontrol etmiyorsun?"

Onu kollarıma alıp eve girerken ciyak ciyak bağıırıyor.

Kontrol etmek için tabii ki.

EPİLOG

MISHA

Üç Ay Sonra:

"Nerede olduğumuzu bana ne zaman söyleyeceksin?"

Gözleri bağlı olarak onu çift kapıdan geçirip muhteşem verandaya götürürken kıkırdıyor.

"Spoiler, Antarktika'dayız."

Gülüyor. "Göt. Güneşi hissedebiliyorum. Neredeyiz biz?"

Ua'nın arkasında altı bin metrekarelik geniş sahil evi uzanıyor. Ama ben onun önünden doğal kayaya oyulmuş havuzun etrafındaki palmiye yapraklarına, sarmaşıklara ve tropik çiçeklere bakıyorum. Ve onun ötesinde, özel plajın bembeyaz kumlarına ve Hint Okyanusu'nun kristal mavisi sularına.

Neredeyiz biz? Cennette. Ya da özellikle, Maldivler. Ve aslında özel bir plaj değil.

Burası özel bir ada.

Bu bizim özel adamız. Charlotte'a bu vesileyle aldığım gizli bir hediye. Biz hiç balayı yapmadık. Ya da gerçek bir düğün. İkisini de yapıyoruz ama tersten yapıyoruz.

Önümüzdeki hafta Charlotte tamamen bana ait olacak. Sadece biz, güneş ve bolca güneş kremi. Henüz bu kısmı bilmiyor ama bu küçük kaçamak için kıyafetleri yasaklıyorum.

Ama ondan sonra, bir düğün yapacağız. Bu sefer gerçek bir düğün. Beyazlar içinde koridorda bana doğru yürüyüşünü izleyebileceğim bir düğün. Karımı öpmeden önce sonsuza kadar evet diyebileceğim bir düğün.

Küçük bir etkinlik olacak. Ama bu sefer arkadaşlarımız ve ailemiz de katılacak.

"Misha, ciddi ne zaman-" "Şimdi."

Gözbağını yüzünden kaydırıyorum ve çenesi düşüyor.

"Misha..."

"Beğendin mi?"

Dönüyor, gözleri parlıyor ve sırtarak kollarını belime doluyor.

"Sevmek mi?! Yani sevilmeyecek ne var ki?! Burası muhteşem!"

Sırıyorum. "Güzel. Şimdi ona ne isim vereceğinize karar verebilirsiniz." Kaşları çatıldı. "Ne demek ne diyeceğim?"

"Ada."

Kaşları çatıldı. "Anladığımdan emin değilim-"

"Çünkü o senin."

Gözleri kocaman oldu. Bana bakarken ağzı açık kaldı.

"Sen... Misha sen misin, bana bir ada mı

aldın?!" "Yani, ben de geleceğim, ama evet."

O squeals olarak o atlar içine benim
Silahlar. Onun Dudaklarıma doğru inerken ağzı
açlıkla benimkine yapışıyor.

"Bayıldım," diye mırıldanıyor.

"Mutlu balayları aşkım," diye fısıldıyorum.

Beni tekrar öperken sırtıyor, elleri göğsümde geziniyor.

"Tekrar misafirimiz gelene kadar ne kadar vaktimiz

var?" Sıkım kabarıyor. "Bir hafta."

Ama birden kaşlarımı çattım.

"Hayır, lanet olsun. Altı gün oldu. Ilya ve Tenley bir gün
erken geliyorlar ve sanırım Lukas ve-"

"Sanırım altı günle çalışabilirim."

Beni geri itiyor, tökezleyip verandadaki beyaz keten kaplı
divanın üzerine düşerken sırtmama neden oluyor.

Gözleri ihtiyaçla parlarken kendi halinde bir dişi aslan gibi peşinden yaklaşıyor. Üstünü ve sütyenini çıkarıyor ve eteğini bacaklarından aşağı kaydırıyor.

İç çamaşırı
yok.

Aferin
kızıma.

"Plaj için fazla giyinmişsin," diye mırıldanıyor peşimden şezlonga doğru yürürken.

Keten pantolonuma uzanıyor - zaten şişmiş sikim tarafından müstehcen bir şekilde yırtılmış. Onları ve boxer'ımı aşağı çekiyor ve kalın aletim serbest kalarak karın kaslarıma çarpıyor.

Charlotte bacaklarımin arasında hareket ederken açlıkla inliyor. Küçük parmaklarını şişkin sikimin etrafına sarıyor, dudaklarını yalıyor ve sonra ağzını tepeme indiriyor.

"Siktir, bebeğim..."

Sıcak ağzı şişmiş başımı yutarken zevkle tıslayarak inliyorum. Dili yarıkla dalga geçiyor ve sonra başımın etrafında dönüyor. Aşağı bakıyorum ve her zaman olduğu gibi, sikimi kavrarken elindeki yüzüğü görmek zonklamama neden oluyor.

Gömleğimi çıkarıyorum ve ellerim saçlarına kayarken başımı geriye atıyorum. İnliyor ve biraz kontrolü ele almamı sevdiğini biliyorum. Homurdanıp ağzını aşağı yukarı yönlendirirken parmaklarım sıkılaşıyor ve saçlarını yumruk yapıyor. Kalçalarım kalkıyor, derin derin inleyip tırnaklarını kalçalarımin ve taşaklarımin üzerinde gezdirirken ağzını sığ bir şekilde beceriyorum.

Onu istiyorum. Dilimi d  leriyle doldurana kadar onu tatmak istiyorum.

Onu yakalayıp v  cuduma doğru   ekerken ciyaklıyor. G     ellerim, kal  aları y    me değene kadar ona manevra yaptırıyor. Kendini benim hevesli dilime bırakırken inliyor ve dilimi ıslak bir   ekilde yarığından geçirdiğimde zevkle inliyor.

"Aman Tanrım, Misha..."

Ellerim kıcını kavrarken dilimi içine sokup onu beceriyorum. Ben onun k    k tatlı amını yalayıp yutarken nefesi kesiliyor, inliyor ve dudaklarımın ve dilimin   zerinde sallanıyor.

Onu geriye itip bacaklarının arasından geçerken sırt   st   yatağa yatırdığımda tekrar   ığlık atıyor. Dilimi klitorisinden g  t deliğine, oradan da tekrar zonklayan yumrusuna doğru s  r  klerken ellerimle bacaklarını birbirinden ayırıyorum.

Dilimi etrafında d  nd  rerek ve dudaklarımın arasına alarak bastırıyorum. V  cudu titremeye ve sarsılmaya ba lıyor. Sırtını dikle tirip gererken tırnakları bana batıyor.

"Siktir! Misha!"

Dilim klitorisinin   zerinde geziniyor ve bu sanki bir tetiği   ekmek gibi. Kasılıyor, benim için bo almaya başladığında orgazmını yukarıdaki palmiye ağaçlarına doğru inliyor. Ben homurdanıp her damlasını yaladık  a tatlılığı dilime doluyor.

Ağzım daha yukarıları, karnını, kaburgalarını ve g  ğ  slerinin kabarıklığını   p  yor. Dudaklarım bir tanesinin etrafında

Meme ucu ve benim için inliyor. Elleri saçlarımın arasında kayıyor ve sırtımda geziniyor.

Kalçalarımın uyluklarını birbirinden ayırıyorum ve zonklayan, şişmiş sikimi amına doğru itiyorum. Ben içine girdikçe inlemeleri daha da istekli hale geliyor. Boynunu ve çenesini ağzına kadar emip ısıyorum ve onu şiddetle öperken, aynı zamanda uzunluğumu bir vuruşta gömüyorum.

Neredeyse tekrar boşalacaktı, tam orada. Duvarlarının etrafımda dalgalandığını hissedebiliyorum, bacakları belime sarılırken vücudu kasılıyor. İçine doğru itiyorum, tamamen dışarı çekmeden önce derinlemesine öğütüyorum. Sikimi yumrukluyorum, başını klitorisinin üzerine sürüyorum ve uzunluğumu yarığında yukarı ve aşağı sürüklüyorum.

"Lanet olsun, Misha!"

Bir hamlede içeri giriyorum, ipeksi ıslaklığına vuruyorum. Kalçaları itişlerimi karşılamak için yükselirken ağızlarımız birbirine çarpıyor. Bana yapıyor, ben ona vurdukça ağzımın içinde nefes nefese kalıyor, onu sikimle yatağa çiviliyorum.

Acele etmemek ve işi uzatmak için neredeyse tüm haftamız var. Ama buraya gelirken onun için çok zorlandım. Ve şu anda tek istediğim onun benim için parçalandığını hissetmek. Ben onu kendi döllerimle doldurmadan önce, onun amcığının taşaklarımı kaygan döllerıyla doldurmasını istiyorum.

Elim çenesini kavırıyor ve başparmağım dudaklarının üzerinde gezinirken inliyor. Ağzını çeviriyor, dudaklarını etrafına sarıp baştan çıkarıcı bir şekilde emerken inliyor. Tıslıyorum, vücudunun sıkıldığını ve benimle buluşmak için

yükseldiğini hissettiğimde ona daha sert ve daha derin vuruyorum.

"Benim için geldiğini hissetmek istiyorum Prenses," diye hırlıyorum kulağına. Şaftım ona pompalanıyor, dar yarığına girip çıkarken kayganlaşıyor ve parlıyor.

"O amcığın benim için boşalmasını sağla, bebeğim. Koca sikimin her yerine boşal. İyi bir kız ol ve benim için boşal."

"Misha!"

Tırnakları bana acıyla batıyor ama gerçekten hissettiğim tek şey cennet. Orgazmı vücudunda dalgalanırken inleyerek haykırıyor. Aminin etrafımda sıkıldığını hissedebiliyorum ve bir inilti ile onu bu mutluluğa kadar takip ediyorum.

"Benimle gel!" diye inliyor. "Benimle gel, benimle gel... oh lanet olsun."

Hırıltıyla kulak memesini dudaklarımın arasına aldım. Zonklayan sikimi onun titreyen aminin derinliklerine batırıyorum, taşaklarım kalkıyor ve bırakıyorum. Sıcak spermelerim onun içine pompalanıyor, o bana yapışırken ve ben ona yapışırken derinlere dökülüyor.

Birbirimizin kollarına sarılmış bir şekilde kalıyoruz, birbirimize karşı parlıyoruz. Onu telaşsızca öpüyorum, dudaklarıma mırıldanırken tenini okşuyorum. Belli bir noktada, yuvarlanıyoruz ve o hala sert olan sikime binmeye başlıyor.

İki saat sonra, bir gemi enkazından kurtulmuş gibiydik. -Çırılçıplak, kumsala yayılmış, su için nefes nefese. Ama ona uzandığımda sırtıyor ve kollarıma sarılıyor. Ben boynuna sokulurken dönüp güneşin okyanus üzerinde batmaya başlamasını izliyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına.

Dönüyor ve ağzını benimkine bastırıyor.

"Seni çok seviyorum..." diye mırıldanıyor.

Geri dönüp güneşin denize batışını izliyoruz, sönen bir ateş gibi.

Bir bölümün sonu ve yeni bir bölümün başlangıcı gibi. Bir çağın sonu ve tamamen bize ait bir çağın başlangıcı.

Birlikte.

Misha ve Charlotte'a doyamadınız mı? Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir sonsöz ya da Vahşi Varis'in devamı değil. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikâyesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz bir tam uzunlukta kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

ÇOK YAKINDA

King of Pain, Lukas's Kitap, olacak olmak gelen içinde 2021'in Kasım ayı başlarında.

Gelişmelerden [haberdar](#) olmak için haber [bültenime](#) [kaydolmayı](#) unutmayın!

VAHŞİ VARİS ÖN İZLEME

Teknik olarak Vahşi Mirasçılar serisinin "2. kitabı" olsa da, Karanlık Prens tek başına okunabilecek şekilde yazılmıştır. Ancak Ilya ve Tenley'nin Savage Heir'daki hikayesine geri dönmek isterseniz, o kitaptan bir ön bakış için okumaya devam edebilirsiniz.

Bölüm 1

TENLEY

"Gerçekten ciddi olamazsın."

Gözlerim yağmurluğumun önünü iliklemeyle meşgul ellerimden aynaya kayıyor ve Charlotte'unkilerle buluşuyor. Merakla gülümsüyorum.

"Tabii ki ciddiym. Buradaki tüm spor programları benim girmem için fazla rekabetçi ve matematik takımının ilk toplantısı dönemin yarısına kadar yapılmıyor."

Oda arkadaşım başını iki yana sallayarak sustu. "Hayır, başka bir şey bulmalısın. Ciddiyim. Bak, tüm bunların senin için yeni olduğunu biliyorum, ama sana söylüyorum."

"Char, bu sadece özel ders. Bunu daha önce milyonlarca kez yaptım."

Tamam, bunu daha önce devlet okulunda, Kuzey Carolina'da ve oraya taşındıktan sonra DC'de milyonlarca kez yaptım. Bunu dünyanın en seçkin, en prestijli özel hazırlık okulunda hiç yapmamıştım.

Ama yine de... özel ders özel derstir, değil mi? Ve görünüşe göre, dünyanın en seçkin, bağlantılı ve -gerçekçi olalım- zengin öğrencilerinin mükemmel soyağaçlarına en uygun yüksek eğitime girmelerine rehberlik eden Oxford Hills Akademisi'nde bile, hala bir ayağa ihtiyacı olanlar var.

Ve özel ders vermek üniversite öncesi özgeçmişlerde harika görünüyor.

"Tenley..." Charlotte'un dudakları incedir ve ileri geri sallanırken yüzünün rengi tamamen gitmiştir. "Ona ders veremezsin. Onun yanına gidemezsin."

Sırtarak döndüğümde kaşlarım çatılıyor. "Charlotte, DC'deki en tehlikeli okullardan bazılarında SAT hazırlıklarına yardım ettim." Tudor tarzı camlı pencereler, kavisli, karmaşık tavan kirişleri, ahşap kakmalı kitap rafları ve Hogwarts'a çok yakışacak bir şömineyle tamamlanmış muhteşem oturma alanına göz gezdiriyorum. "Yani, nerede olduğumuza bir bakın. Eminim ben-"

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diye tıslıyor sessizce.

Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, kampüsün ortak alanlarında bu lakabın bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl yapmazsın. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş güzelliği ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamadığı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiği üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşımdan beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve burada

İki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşına geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers- tarihteki en genç Yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

Şu anda babam ABD Dışişleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın neredeyse tamamen nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu güç ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Ve Oxford Hills tamamen kendi sınıfında.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Diğerleri

Buradaki öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan şimdiden tam not aldı ve ekibi babamı, adaylığını açıkladığında potansiyel aday arkadaşı olarak seçti.

Altı ay önce hayat çok karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: DC'den çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada imajım seçkin sınıflar, seçkin arkadaşlar ve seçkin bir erkek arkadaş tarafından "mükemmelleştirilecek".

Düşüncesi bile ağızımı açık bırakıyor.

Senatör North'un oğlu Patrick North da Oxford Hills'te. Gerçi babası ABD Senatörü ve milyarder bir yatırımcı olduğu için son üç yıldır burada. Kabul ediyorum, ben siyasi halkla ilişkiler uzmanı değilim. Ama yakında Başkan olacak birinin oğlunun yakında Başkan Yardımcısı olacak birinin kızıyla çıkması fikri bana iğrenç geliyor. Ancak Jill ve halkla ilişkiler ekibi bunun anketlerde çok başarılı olacağını düşünüyor. Senatör

Kuzey de aynı fikirde ve babam da bu çılgın yolculuğa eşlik ediyor gibi görünüyor.

Artık yeni bir okulum, yeni bir ülkem ve kameralara poz vereceğim yeni bir sahte erkek arkadaşım var.

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın Kralıyla -gerçek, gerçek Kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaşı olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunlar, oda arkadaşı olarak bir araya getirilmemizin tek nedeninin "sahtekârlar" olmamız olduğu şakası yüzünden.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp alıyor.

"Yapamazsın-"

"Charlotte, iyi olacağım," diye gülümsüyorum. Yine de içimden midem düğümleniyor. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii seni yemezse," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının hemen yan tarafında gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya kat eden arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine sığıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarın ve süslü demir kapının ardında, göz alıcı eski bir ev var. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor - büyük, güzel ve yine de

yarısı sarmaşıklarla kaplı heybetli bir taş malikâne. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp İlya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim aniden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası İlya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Hızlı adımlarla taş geçitten yukarı, devasa, siyah demir ve eski ahşap kapıya doğru yürüyorum. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada duruyorum

sağanak yağmurda, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi görünüyordum.

Bana attığı buruşuk burunla küçümseyen bakışları da bunu destekliyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"Davet edildin mi?" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "Oh! Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden geldiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, güle güle..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen lanet olası-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Ben

öğretmen. Ilya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Ilya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "Ilya'yı aradığınızdan eminsiniz. Ilya Volkov."

Aman Tanrım.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatik bakış atıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese özel ders verebilirim. Ama bu kaba kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımdaki alaycı ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövmeli. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenmiş yüzüne dikeyim. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenmiş bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir kurt gibi.

Kaşlarımı çattım. "Peki... ne?"

Sırıtsı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim-"

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkayı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "Pardon?!"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hala dudaklarından sarkıyor.

"Lütfen dediğinden emin olmak için söyledim-"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa katlanmayacağım. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Sahte erkek arkadaş saçmalığıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıcımda mücevherli bir asayla doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkabilirim.

Ama bu saçmalığa katlanmayacağım.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşafı halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

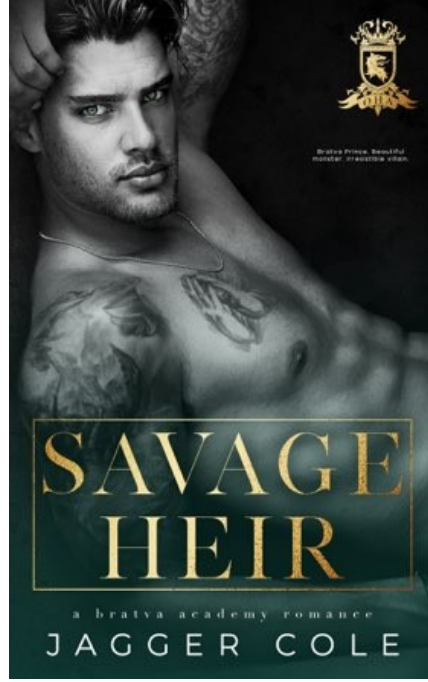
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"Kaç küçük kızıl," diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıkılaşıyor, neredeyse beni paltomun boynuyla boğacak. "Seni yemeden önce kaç."

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaşı çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle
Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Kitaplarıma yeni mi başladınız? Volkov ve Kashenko Bratvas'ın derinliklerine mi dalmak istiyorsunuz? Karanlık Prens'te adı geçen Yuri, Viktor, Maksim, Lev ve daha fazlasının zaten kendi kitapları var!

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırayla okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın genel olarak en iyisini sunduğunu görebilirsiniz

hikaye-ark deneyimi.

Bratva'nın Borcunu Ödemek
Bratva'nın Çalınan Gelini
Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Esir Bratva
Prensesi

Bratva Kralı Tarafından
Sahiplenildi Bratva'nın Kilitli
Aşkı

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1
Fiona

Bu parti berbat.

Kalabalığa bakarak kendi kendime kıpırdanıyorum. Görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla insan var, bu da sinirlerimi biraz etkiliyor. Burada sadece kırk kişi var ama yine de. Benim için, duvarlarla çevrili, fildişi kulede yaşadığım hayatım için mi?

Şey, çok fazla.

Daha da kötüsü parti benim partim. Ya da en azından babam tarafından benim için düzenleniyor. Ve Chicago Bölge Savcısı Thomas Murray atla dediğinde? Atlarsın. Ya da duruma göre kızının mezuniyet partisine gelirsin.

Ama gerekçe ve davetiyeler yanlış. Bu parti gerçekten benim için değil. Yani görünüşte öyle. Ama babam söz konusu olduğunda her şey gibi bu da onun kendi siyasi gündemine dayanıyor. Her şey her zaman öyledir. Okula gittiğim yer. Sahip olduğum arkadaşlar. Sahip olmama izin verilmeyen erkek arkadaşlarım. Basına gülümse, Fiona. Emin ol

Okulda münazara takımındasın, basın seni benim izimden giderken gördüğünde bunu yiyip bitirecek.

Bir yanım sırf ona inat olsun diye herhangi bir konuda başarısız olmak istiyordu. Onun entrikalarına ve planlarına çomak sokmayı hayal ettim. Ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemedim. Onun yerine, benden yapmamı istediği şeyi yaptım: başarılı oldum. Ve şimdi buradayım, yirmi iki yaşındayım, üniversiteden sonra hukuk fakültesinden de erken mezun oldum. Tüm doğru notlar. Tüm doğru okullardan, tüm doğru dereceler. Doğru arkadaşlar, erkek yok.

"Neden içmiyorsun lan?"

Sırıtiyorum ve dönüyorum. Bütün doğru arkadaşlar değil.

Zoey, babamın kimlerle görüştüğüm ya da takıldığım konusundaki katı kurallarının tek istisnası olacaktı. Evde eğitim almış olabilirim çünkü babam şehir dışındaki evimizden çıkmama bile nadiren izin verirdi. Üniversiteye ve hukuk fakültesine uzaktan derslere girmeme izin vermeleri için ciddi siyasi torpiller yapmış olabilir. Müfredat dışı faaliyetlerimi ve arkadaşlarımı onun siyasi kariyerinin en iyi şekilde görünmesini sağlamak için özenle seçmiş olabilirim. Ama bir şekilde Zoey Stone gözden kaçtı.

Tamamen kötü biri falan değil. Görünüşte, babamın tam da takılmamı isteyeceği biri - doğru aileden, parası var, doğru okullara gidiyor ve tüm bu saçmalıklar. Ama aynı zamanda benim sahip olmadığım özgürlüğe de sahip; kötü seçimler yapabiliyor, kendinden yaşça büyük göz alıcı erkeklerle çıkabiliyor ve

O istiyor. Neredeyse kesinlikle kötü bir etki. Ama bazen, biraz kötü etkiye ihtiyacın olur.

Babamın onunla aynı posta kodunda yaşamama bile izin vermesi hiç mantıklı değil. Ama Zoey'nin annesi ve benim annem çok iyi arkadaşlardı. Kanser ikisini de aynı zamanda, neredeyse on yıl önce aldı. Sanırım "imaj her şeydir" diyen Thomas Murray bile o günden sonra Zoey ile orada burada takılmamı engelleyecek kadar soğukkanlı değildi.

"Aman Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Zoey sırtlıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ve bu fiyaskoyu özledin mi? Tabii ki buradayım."

"Ve tabii ki sevgili arkadaşın Fiona nefret ettiği bir oyunda piyon olarak kullanılırken ona destek olmak için mi?"

Zoey sırtlıyor. "O da var. Ee..." dönüp kalabalık konuk grubuna bir göz attı. "Bu insanlardan kaçını gerçekten tanıyorsun?"

"Dört kişi falan."

"Ben dahil değil miyim?" "Üç."

Gülüyor ve yanından geçen bir tepsiden iki şampanya kadehi almak için dönüyor. "Buyurun. Şerefe ve tebrikler!" Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun."

Övgülerin tadını çıkarmak için sırtıyorum. Babamın bir ton parası ve siyasi nüfuzu olabilir. Ama ben bu övgüleri hak ettim. Üniversiteyi erken bitirmek, hukuk fakültesine girmek ve sonra onu da erken ve onur derecesiyle bitirmek için kıcımı yırttım.

"Teşekkürler," diye gülümsedim.

"Peki bu tanımadığınız insanlardan kaç tane tebriklerini sunmak için yanınıza geldi?"

"Oh, hepsi. Babam baktığı sürece." Zoey sırtıyor.

"Demek gerçekten yapıyor, ha?"

"Evet," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Dediğim gibi, bunların hiçbirisi benim için değil. Ben merkezdeyim, sanırım. Tüm bu insanları babamın konağına getirmek için bir bahaneyim. Ama buradaki asıl amaç para. Gayri resmi olarak, bu Thomas Murray'in Chicago Belediye Başkanlığı adaylığı için ilk bağış toplama galası. Ve benim burada olmam film senaryosu gibi bir şey.

Babamın kendi gündemi için kullanmayacağı ya da kullanmadığı tek bir şey yoktur. Annem öldükten sonra Thomas Murray çalışkan bekar babaların poster çocuğu oldu. Kendisini, kızını tek başına, yorulmadan büyüten bir Kennedy figürü gibi gösterdi.

Elbette hepsi saçmalıktı. Babam beni yetiştirmede, bir dadı ordusu, özel öğretmenler ve "son sınıf" eğitmenleri yüksek okul için yeterince hanımefendi olduğumdan emin olmak için

toplum yaptı. Özel aşçılardan, hizmetçilerden ve kişisel alışverişçilerden bahsetmiyorum bile çünkü Tanrı kendi kıyafetlerimi satın almak için dışarı çıkmamı yasaklıyor.

"Hey, bu arada çok seksi görünüyorsun." Yüzüm kızararak sııttım. "Teşekkürler."

"Şimdi bitir şunu," diye başıyla flütümü işaret ediyor. "Daha yeni aldım!"

"Ben de gidip biraz daha alacağım, o yüzden..." eliyle "hızlandır" işareti yapıyor. Şampanyayı geri devirip bardağı ona uzatırken gülüyorum. Ben hafifçe boğuluyorum, o ise sırtıyor.

"Sadece boğazını açmalısın, Fi."

"Evet, teşekkürler."

"Çenenizi gevşetin, bol bol dilinizi kullanın. Göz teması her zaman-" "Aman Tanrım..."

Yüzüm ateş gibi yanarken o gülüyor. "Yirmi iki yaşında hukuk fakültesi diploması, bir sürü iş fırsatı ve belediye başkanı olacak bir baba. Şimdi yapmamız gereken tek şey, sonunda seni yatağa atmak."

Yüzümün yandığını hissederek inliyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Hayır, değilsin. Güven bana. Tamam, daha fazla içkiyle döneceğim."

Başımı sallıyorum ve arkadaşımın kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

"Susamış görünüyorsun."

Adamın sesine döndüm. Yakışıklı, kendini beğenmiş ve eski para kokuyor. Sarı saçları mükemmel bir şekilde arkaya ve yana taranmış, kare şeklindeki çenesi bir reality şov posterinden fırlamış gibi.

"Chet," diye gülümsüyor. Bana bir şampanya kadehi uzatıyor. "Oh, teşekkürler, ama arkadaşım-"

Beni görmezden geliyor ve bardağı elime tutuşturuyor. "Ve mezuniyetiniz için tebrikler."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ee, seni yakalayan oldu mu?" "Hmm?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir firma."

"Oh, hayır. Henüz değil. Henüz baro sınavına girmedim-"

"Girecekler."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, minnettarım-" "Yani babanın Belediye Başkanı olması falan."

Kestirip atılmak çok sinir bozucu. Ama gülümsemeye zorladım. "Peki, göreceğiz."

"Acımayacak, değil

mi?" "Yani-"

"Ve zekisin, doğru okuldan mezun olmuşsun," diye göz kırpmıyor. "Güzel..."

Ezik bir cümle olduğunu bilsem de yüzüm

kızardı. "Teşekkürler."

"Sen Biliyorum, benim firma o Aslında Bakıyorum. Cooper ve Cooperman? Evet, orada kıdemli ortağım."

Tabii ki öyle. Adamın her yerinde "kendini beğenmiş, zengin, ayrıcalıklı dangalak" yazıyor.

"Vay canına, gerçekten mi?" Hiç ilgi duymadan soruyorum. Bu tam da babamın eninde sonunda birlikte olmamı istediği türden bir adam. Onu benimle konuşması için gönderen kişi o olsa bile bu beni şaşırtmazdı.

"Evet," diye kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor Chet. "Muhtemelen bazı torpiller yapabilirim. Ortaklarla konuşur, seni bir mülakata sokarım."

Şok içinde çenem düştü. "Aman Tanrım, ciddi misin?!"

Sırtıyor. "Tabii ki! Yarın akşam ne yapıyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım, hiçbir şey! Hiç bir şey yok! Kesinlikle içeri girip konuşabilirim-"

"Ben daha çok dışarı çıkmayı düşünüyordum." "Oh! Tamam, evet, ben de-"

"Biliyorsun, babanın göreve gelmesiyle sen ve ben oldukça güçlü bir çift olabiliriz."

Plak kafamın içinde cızırdıyor. Evet, işte orada. Ve ben saf saf içine girdim. Ortaklar arasında torpil yok. Sadece beni dışarı çıkarmak istiyor. Bunu düşünürken bile Chet'in odaya dönüp baktığını görüyorum. Yeterince eminim, babam orada, izliyor.

"Bunu sana babam yaptırdı, değil mi?"

"Oh, hayır! Asla olmaz!" Chet hemen geri adım attı.

"Sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

"Firmanız gerçekten eleman

alıyor mu?" "Evet? Yani,

senin için-"

İnledim. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi ama-"

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden aramıza giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Zoey Stone," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum, Chet," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Amcık," diye mırıldandı. Dönüp sıvışmadan önce Zoey'ye ters ters bakıyor.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve babama ters ters bakıyorum. Ama o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani, ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planımız bu.

"Bana ihtiyacın olursa
buradayım." "Teşekkürler
Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısırdım. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri

geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürler."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırılıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kapıdan uzaklaş. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağılıyor ama ikimizi de görmezden geliyorlar. Beni içeri çekiyorlar ve yere atıyorlar. İkisi bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürler.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

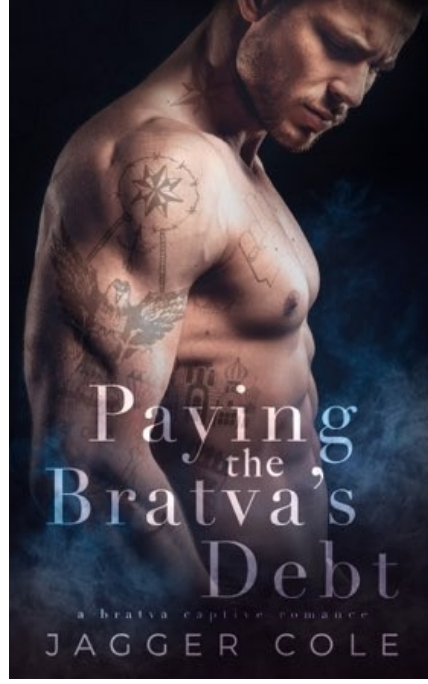
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Kara Prens

Acıların Kralı

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bağımsızlar:

Patron Deliği

Grumpaholic

Kaba Tamircisi El üstünde

tutuldu

Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Onunla Sarılıp Bizim

Olmak

Scaliami Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tüm İstedikleri

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.